JESSICA NORTH

Bănuială nedreaptă

Traducerea și adaptarea în limba română de:
IOANA BICHIR

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Oglinda era urâtă și pătată din cauza vremii. Fața care se vedea în ea era foarte tânără și foarte drăguță, deși nu se putea spune cu siguranță că pensula rimelului făcea ochii albaștri serioși mai maturi sau mai drăguți. Oricum, Christie nu vroia să arate mai drăguță. Vroia să arate frumoasă. Grațioasă și sofisticată: asta era imaginea pe care o căuta pentru seara asta. Își supse obrajii rozalii, și își țuguie buzele ca pentru un sărut. Seducătoare. Așa vroia să arate.

Oftă adânc, apoi își strânse buzele într-un zâmbet înfricoșător care o sperie și pe ea. În seara asta trebuia să-l facă să o observe, dar nu numai atât. În seara asta vroia ca el să se îndrăgostească de ea – să-și dea seama brusc că era singura femeie din lume pentru el, s-o sărute cu o tandrețe și apoi să ... să facă dragoste cu ea. Desigur nu se va întâmpla așa. De ce s-ar fi întâmplat? Ea era doar un copil prost. Un copil prost, de optsprezece ani, fără niciun pic de experiență. Își înlătură o lacrimă care amenința rimelul proaspăt aplicat.

Înghiți nervos, apoi se uită iar în oglindă, îndepărtându-și părul de pe față și forțându-se să zâmbească sigură pe sine. Petrecerea probabil începuse deja. Încălță pantofii cu toc înalt noi și neobișnuiți pentru ea și apoi se întoarse hotărâtă cu spatele la oglindă. Era timpul să plece.

Lipăia. Încruntarea lui Christie devenea mai expresivă simțind apa cum se prelingea pe tenișii ei noi albi din piele. Dezamăgită se uita atentă în jos la piciorele ei scufundate. Un singur lucru era sigur – niciodată nu vor mai fi la fel de albi. Acum erau plini de o apă maronie murdară care ieșea din iarbă.

– Noroi... oftă, închizând ochii în fața priveliștii deprimante. Și apoi, cu o grimasă resemnată, se întoarse să se uite la cauciucurile mașinii. Și ele erau afundate în noroiul de lângă marginea drumului, aproape până deasupra roților.

Obosită, merse lipăind prin iarbă spre drumul cu pietriș din spate. Fiindcă mai avea cam doi kilometri de mers păruse o idee bună să tragă pe dreapta, să-și mai dezmorțească picioarele, să mai piardă puțin timp, și să se mai gândească. Fusese o greșeală. De fapt, întreaga călătorie fusese o greșeală. Nu ar fi trebuit niciodată să o lase pe mătușa Sassy să o covingă. Dar mătușa Sassy era o bătrână căreia, chiar și la șaptezeci de ani – mai ales la șaptezeci de ani – îi plăcea ca totul să fie cum vrea ea. Christie, în final, rămăsese fără obiecții. Acum, privind în jos la noroiul care-i transformase picioarele în doi butuci de ciocolată, se blestemă, supărată că cedase.

Oh, totul trebuia să fie atât de simplu. Trebuia să se ducă în casă, să arunce repede o privire prin jur, să se ducă la magazin și să o vadă pe Maudie Timms, doar pentru cazul în care verifica mătușa Sassy, apoi să plece repede cât mai departe de Dursley și să găsească un hotel mic în care să se ascundă pentru câteva zile. Odată întoarsă în Londra îi va spune formidabilei mătuși că fusese nemaipomenit, dar analizând, nu credea că era o idee bună. Misiunea îndeplinită; mătușa Sassy se liniștea.

Bătu din picioare pentru câteva minute sperând că tenișii ei vor deveni la fel de frumoși ca înainte, dar noroiul rămase pe ei. Și mașina, evident, era complet înțepenită. Ar fi făcut mai rău dacă ar fi încercat să o miște fără ajutor. Se aplecă și deschise ușa din spate a

mașinii, și scoase cu greu o pereche de tenișI vechi, zdrențăroși – pe care, în mod ironic, îi luase pentru cazul în care s-ar fi plimbat pe un drum de țară noroios. Trecuse o grămadă timp de când fuseseră albi. Luându-i sub braț, se îndreptă spre pârâul mic de lângă biserică, unde putea să se schimbe înainte să se întâlnească cu vechii ei prieteni.

Erau aproape cinci ani de când fusese ultima oară acolo, dar niciunul nu o uitase, la fel cum nici ea nu-i uitase pe ei. Planul ei în mod sigur nu includea să se întâlnească cu ei. Se gândise ce îi va spune lui Maudie Timms când o va întreba, dar ce îi va spune dragului Canon Percival când va întreba? Sau lui Ellen Jefferies, care o lăsase să se dea cu rujul ei când amândouă aveau paisprezece ani și cu care împărtășise toate secretele cu excepția unuia? Dar lui Tommy și Malcom Brewer – sau doamnei Brewer? Sau – și inima ei începu să bată tare în timp ce vocea ei interioară îi șopti numele – lui Lucas Merrick?

Se gândi că cel mai bun mod de a-i evita pe vechii prieteni va fi să intre în casă prin spate, prin pădurice. Gardul viu care înconjura grădina crescuse mult de când se cățărase ultima oară pe el. Se balansă și scârțâi sub greutatea ei, iar ea se bucură când corpul ei zvelt, îmbrăcat în blugi aterizâ greoi în iarba netunsă. Când se uită în sus prin părul ei șaten-deschis îl văzu pe Lucas Merrick stând în ușa bucătăriei și privind-o.

Trase aer în piept furioasă, apoi se ridică în picioare de parcă vederea lui nu ar fi însemnat nimic pentru ea.

– Bună! strigă, fluturând cu mâna veselă. Bună, Lucas. Sunt eu! Ce Dumnezeu faci aici?

El o privea încremenit. La urma urmei, și ea era foarte șocată să îl vadă, aici în spatele casei, unde singura ei amintire era a mătușii ei care golea ceainicul în scurgerea de afară pentru a nu înfunda chiuveta. De fapt vederea lui o înghețase – o blocase și o ametise. Totuși, nu putea să-l lase să-și dea seama niciun moment de efectul

pe care îl avea asupra ei. Țopăi vioaie prin grădină, zâmbind, continuând să îi facă cu mâna.

– Bună, Christabel, spuse în sfârșit; și vocea lui părea în același timp veselă și puternică. Ciripitul păsărilor și foșnetul frunzelor din pădurice din spate încetară, și, pentru un moment, chiar și bătăile inimii ei. Ajunsese destul de aproape încât, pentru a-l privi, trebui să ridice capul deoarece era foarte înalt. Observă că silueta lui lată, îmbrăcată cu blugi uzați și cu o cămașă desfăcută la gât, era la fel de irezistibilă pentru ea ca și înainte.

Zâmbea și el, un zâmbet care nu se potrivea cu profunzimea întunecată a ochilor lui căprui.

– Îmi pare bine să te văd din nou, Christie. Nu e nicio mașină în față... Când ai ajuns?

– Chiar acum, spuse, apropiindu-se încă puțin de ușă. Nu vroia să se apropie prea mult de Lucas. De fapt întregul ei plan referitor la această vizită fusese făcut astfel încât să-l evite pe Lucas cu orice chip.

– Am lăsat mașina la intersecție și m-am hotărât să merg pe jos prin pădurice, adăugă vag. Nu vroia să-i spună că mașina ei se înțepenise. Ar fi putut să se ofere să o ajute. În schimb arătă vag spre cerul albastru-pal.

– Este o zi foarte frumoasă. M-am gândit că ar fi – ăă – plăcut. Am uitat că gardul e atât de instabil.

El se dădu într-o parte, probabil pentru a o lăsa să intre. Avea o expresie sumbră, deși ochii care îi întâlniră pe ai ei, în timp ce trecu pe lângă el spre bucătărie, erau indiferenți.

– Tot un mic băiețoi? spuse sec.

– Am un metru șaizeci și cinci, Lucas, și douăzeci și trei de ani. Nu mai sunt niciun băiețoi, nici atât de mică.

Oh, Doamne. Chiar trebuia să spună asta. Trebuia să mențină lucrurile clare și degajate, ca și cum... ei bine, ca și cum această întâlnire a lor era una obișnuită. Aluziile la faptul că nu mai era un

copil nu intrau în această categorie. Adăugă sarcastic:

– Doar pentru că nu sunt atât de bătrână și nu am doi metri ca tine nu înseamnă că am rămas pe un tărâm de basm al copilăriei fără sfârșit, să știi.

– Cred că mi-am dat seama de asta de mult, Christie. Și îmi imaginez că ai reușit să te maturizezi puțin în ultimii ani, nu?

– Da, încuviință chiar dacă nu înțelegea exact ce a vrut să spună. Sigur că sunt mai matură și mai înțeleaptă decât eram înainte... E normal. Tu nu ești la fel, Lucas?

Nu răspunse, și trecând de el nu reuși să îi citească răspunsul din expresia feței. Totuși, nu-i plăcu tăcerea lui. Părea periculoasă.

– Și oricum, ce faci aici? începu senină în timp ce trecu prin bucătăria în stil vechi mergând spre camera de zi. Fiecare obiect pe lângă care trecu – scaunele, pernele, și vasele de pe pereți – erau foarte familiare. I-ar fi plăcut să petreacă un timp în acest loc, să atingă, să privească și să se bucure de el înainte să-i spună adio pentru totdeauna. Dar era mult prea conștientă de Lucas, care se oprise în spatele ei.

Arătă spre șemineu, unde trosneau și ardeau niște bușteni.

– Am auzit că vii. Casa a fost închisă toată iarna. M-am gândit că e aer închis. Eu am cheie, așa că m-am decis să aerisesc.

De unde știa? Oh, Maudie, sigur... Sunase mătușa ei... Secretele se păstrau cu greu într-un sat ca ăsta – tocmai de asta spera să se strecoare neobservată, dar nu reușise.

– Oh. Sigur. Înțeleg. Ăă – mulțumesc, Lucas. Foarte drăguț din partea ta. Realiză fără să-i placă, că nu sunase prea convingător. Se întoarse spre el, zâmbindu-i ușor în semn de mulțumire pentru a compensa tonul vocii.

Dar el nu-i zâmbi. Doar o privea fix, și apoi indiferent întoarse capul să se uite pe geam.

– Nu m-aș fi deranjat dacă aș fi știut că nu aduci copilul cu tine, spuse brusc.

Christie înghiți cu greu. Suna așa de rece, de formal, spus așa. Copilul. O duru.

– M-am gândit că ar fi mai bine... să stea cu Letty și cu mătușile. Le place foarte mult să stea cu ea iar ea, le adoră, și m-am gândit că e bine pentru ea să... să... Sue se opri. Privi spre pian, pe care era o colecție de fotografii înrămate. În față erau cinci sau șase fotografii ale copilului. Copilul lui Christie. Împinseseră fotografiile lui Christie când era mică spre margine.

– Nu trebuie să îmi explici, spuse Lucas scurt, cu o voce iritată. Nu e deloc treaba mea ce faci tu cu progenitura ta. M-am gândit doar că în cazul în care un copil va dormi în casă ar fi logic să fie aerisită înainte.

Christie simți că se înroșește. Se întoarse spre Lucas, cu ochii albaștrii strălucitori.

– Are un nume, să știi, spuse scurt, încercând fără succes să își ascundă emoția din voce. Sarah. Este fetiță și numele ei este Sarah. Nu este un... un copil. O progenitură fără nume. Făcu un semn vag cu mâna spre fotografii.

Lucas privi spre ele, puțin, fără niciun interes aparent.

– Seamănă cu tine, spuse cu indiferență.

– Da, abia șopti. Da, toată lumea spuse asta... murmură, inima începând să-i bată mai tare. Acum. Acum va întreba, sigur.

Dar Lucas ridică din umeri și spuse aspru:

– De ce ai venit aici, Christie? Ai venit să strângi? Scoți casa la vânzare?

Christie se uită la fața lui încordată, conturată în fața grilajului prăfuit al ferestrei. În timp ce ea îl privea, el își îndepărtă părul de pe față. Fu un gest grăbit. Era ceva ce nu mai văzuse înainte la Lucas. Buzele lui făceau o linie subțire, dură; spâncenele erau încruntate. Îl văzuse și nervos, de multe ori. Dar niciodată atât de rece ca acum.

– Sunt aici din mai multe motive, spuse cu grijă. Nimic nu e stabilit încă.

– Mai multe motive? Cum ar fi... ?

– De ce vrei să știi, Lucas? întrebă, exasperată. Scutură capul brusc, apoi privi într-o parte. Va întreba curând – trebuia – și ea tot nu știa ce îi va spune...

Se întoarse nepăsător de la fereastră spre ea. Cu lumina din spate, fața lui era în umbră, dar atitudinea lui arăta dispreț. Își puse mâinile pe betelia pantalonilor, ținându-și degetele mari pe curea în mod disprețuitor. O disprețuia. Era la fel de sigură acum ca ultima oară când îl văzuse.

– Mătușa ta este o veche prietenă de-a mea. O vecină. Un membru respectat al comunității noastre. Normal că sunt interesat de ce vrei să faci cu proprietatea ei.

Ea spuse furioasă:

– Ești exagerat de ofensiv, Lucas. Poți să crezi ce vrei despre mine – și sigur crezi că ai multe motive să mă condamni. Nu am de gând să te contrazic. Dar să nu îndrăznești să vorbești urât de mătușa mea, te rog. Nici să sugerezi că nu poate pune nădejde pe mine în ce privește proprietatea ei. Mătușa Sassy este mândră de mine, și este și mai mândră de Sarah. Toate prietenele ei din sat mi-au trimis flori și felicitări când s-a născut. Câteva își amintesc ziua ei de naștere. Mătușa și fiica mea pot să țină capul sus în comunitate. Și eu voi face la fel.

– Atunci, dacă ești atât de mândră de tine, de ce nu ai mai venit aici? De ce mătușa ta se mulțumea cu fotografiile? De ce nu i-ai dat ocazia să se plimbe cu tine prin sat, cu capul sus? Și de ce nu ai venit cu mașina până în fața casei, pentru numele lui Dumnezeu, Christie? De ce te-ai furișat prin spate? Am crezut că ești o nenorocită de oaie!

Ochii lui Sue scânteiau. Acuzațiile lui o dureau. Se simțise vinovată că refuzase de multe ori invitația mătușii ei, dar nu-i putea spune adevăratul motiv al plecării ei, lui Lucas.

– Nu m-am furișat prin spate, minți, cu dinții încleștați. Ți-am spus. Am vrut să mă plimb. De dragul vremurilor trecute. Oaia

neagră nu are voie să se simtă nostalgică din când în când? Sau este un sentiment rezervat doar cirezii obișnuite?

– Turmă... o corectă repede.

A naibii să fie. Acum ajunsese să îl amuze... Își ridică maxilarul ușor și începând să zâmbească ironic, iar ea simți în stomac vechea emoție. Își scutură tenișii murdari și se uită în jos la ei. Vechi prieteni...

– Atunci de ce, insistă Lucas, dacă pretinzi că nu ai nimic de ascuns despre motivul vizitei tale, nu-mi spui de ce ești aici?

– Nu este treaba ta ce vreau să fac, nu-i așa? Nu mai mult decât este Sarah treaba ta... se întoarse sfidător, nereușind să reziste tentației de a-i întoarce cuvintele.

Lucas oftă greu.

Aștepta un răspuns furios din partea lui. În schimb el dusese o mână la gură gânditor. Christie observă câteva riduri care nu erau acolo când îl văzuse ultima oară. Oare câți ani avea acum? Treizeci și patru, treizeci și cinci? Părea mai în vârstă. Părul lui închis, bogat, aranjat pe spate, îi dezvăluia ridurile fine nu numai pe obraji ci și pe frunte, și în jurul ochilor lui pătrunzători. Sprâncenele întunecate erau și ele apropiate într-un mod nefamiliar. Lucas pe care și-l amintea din copilărie – Lucas din adolescența ei, Lucas pe care-l văzuse în fiecare vară fără excepție până când el făcuse treizeci de ani – se încrunta de fiecare dată când zâmbea. Dar încruntarea lui era trecătoare – o aluzie scurtă la ascuțimea minții lui vioaie și critică.

Christie se întoarse și privi spre foc unde bușteni începuseră să ardă mai tare.

– Mulțumesc din nou că ai aprins focul, Lucas, spuse ușor. A fost un gest frumos.

Un gest prozaic. O precauție logică. Nu genul de lucruri pe care le-ar fi asociat vreodată cu acest om. Timpul își lăsase urmele asupra lui Christie. De ce-ar fi crezut că Lucas Merrick ar fi imun?

Urmă o tăcere, și apoi, de parcă ar fi început o conversație politicoasă, spuse:

– Și ce face mătușa ta?

– Sassy? Oh, destul de bine, deși acum trebuie să meargă cu un cadru. Christie oftă. Nu va întreba acum. Nu cât timp vorbeau așa.

– Îi place viața de oraș?

Privind încă spre foc, nefiind în stare să-i suporte privirea cât timp continuau această conversația nefiresc de protocolară, răspunse:

– Chiar îi place. Îi place să fie aproape de mătușa Irene și de Letty, desigur, și îi plac toate magazinele.

– Mă bucur. Toată lumea aici îi simte lipsa foarte mult. Dar toată lumea se va bucura că e fericită. La urma urmei, viața merge mai departe.

– Da, spuse Christie și ochii ei se concentrară spre flăcările care dansau nebunește în fața ei. Simți în suflet o frustrare. Spuse: Sigur a mers mai departe pentru tine, Lucas. Când am spus că ești mai matur și mai înțelept glumeam. Ca să fiu sinceră, nu mi te imaginam matur și înțelept. Făcu o pauză, apoi adăugă: Deși nu-mi dau seama ce înțelepciune poate avea un om atât de posomorât. Erai întotdeauna plin de surprize, dar această conversație este cea mai surprinzătoare. Erai ultima persoană din lume pe care mi-aș fi imaginat-o să-mi spună oaie neagră.

Lucas o studie rece.

– Tu ai spus asta, Christie.

– Oh... Da? Ei bine, puteai să mă contrazici.

– De ce? Nu mai știu nimic despre tine în ultimul timp.

Se juca nervoasă cu covorașul din fața șemineului. De ce spusese asta? Acum Lucas o privea mai critic. Și totuși nu întreba. De ce? Nu vroia să știe?

– Christie? Vocea lui sună gravă, ceea ce, ca și ridurile, era ceva nou pentru ea.

– Da?

Simți că se apropiase de ea prin spate. Nu știa dacă îi auzise pașii, sau doar îl simțise apropiindu-se. Tot ce știa era că e foarte conștientă de faptul că el se apropia de ea. Tresări când își puse mâinile pe umerii ei. Îi putea simți respirația, oftând deasupra capului ei.

– Christie? spuse din nou. Trebuie să știu ceva...

– Spune, răspunse senină, de parcă nu i-ar fi păsat ce vroia să întrebe. Își ținu ochii lipiți de foc. Era absurd și totuși prezența mâinilor lui pe umerii ei îi părea atât de senzuală. Își coborî mâinile strâns în jurul sânilor, apăsându-i, încercând să înăbușească valul evident de dorință care o furnica, și din cauza căruia i se întăriseră sfârcurile – care se vedeau clar prin tricoul ei subțire de bumbac. Prinsă în această poziție ridicolă, cu simțurile stârnite, va trebui să încerce să răspundă la o întrebare la care se gândise cu groază de mai mult de patru ani. Și tot nu știa ce îi va răspunde.

– Este vreun bărbat, Christie? Vreau să spun ... Un bărbat ... important pentru tine.

Christie rămase înmărmurită. Dintre toate lucrurile, tocmai asta nu se aștepta să întrebe. Își întoarse capul să se uite la el.

– Eu... Nu. De ce întrebi?

Răspunsul lui neașteptat fu să își pună gura peste a ei și să o sărute, întorcând-o cu fața spre el în timp ce o săruta. Christie făcu ochii mari, uimită. Era un sărut care o tulbura profund. Gura lui era cercetătore, de parcă vroia să știe ceva pe care doar cuvintele nu-l puteau spune. Speriată, Christie ținu mâinile strâns încrucișate în față, menținând astfel un mic spațiu între ei, și își ținu gura închisă în ciuda sentimentului de plăcere care o cuprinsese rapid. Îndoise un genunchi pentru a se împotrivi apropierii lui. Apropierea coapsei lui de a ei îi trimise valuri de dorință puternică. Era inadmisibil. Își trase capul mult pe spate. Nu putea... Nu, era imposibil... Nu trebuia să-l lase să-i facă asta.

– Nu, Lucas... Protestul ei nu era decât un murmur, dar avu efect.

Lucas își coborî mâinile și se îndepărtă. O privi fix, ochii lui negri cercetând-o, de parcă ar fi putut să vadă ceea ce ar fi găsit gura lui dacă ar fi căutat destul. Apoi se întoarse.

– La revedere, Christie, spuse, îndreptându-se încet spre ușă și ieși.

În timp ce se închise ușa, Christie izbucni în hohote. Fusese ceva atât de disprețuitor în modul cum o sărutase – și în care spusese la revedere. Și, totuși, nu întrebase. O durea mai tare decât își putea imagina că e posibil. Și totuși, cum îl putea învinovăți pentru indiferența lui? Făcuse totul cu mâna ei... era numai greșeala ei.

Trecu ceva timp până când arseră bușteni. Christie stătea în genunchi pe covoraș, privind în gol, inima arzându-i ca și cum toate acele veri – veri în care Lucas Merrick fusese atât de întipărit în mintea ei de copil – se amestecaseră în amintirea ei.

Mama lui Christie murise când ea era mică. Și mama ei fusese orfană de mică, și fusese adusă aici de mătușa ei. Când se repetă istoria, Sassy se oferise să aibă grijă și de Christie. Dar tatăl lui Christie, director de școală la un cămin de băieți, a vrut să-și țină fetița scumpă cât mai mult lângă el. Așa încât Christie fusese crescută de o doică cumsecade într-o casă mică de lângă școală, petrecând multe ore cu tatăl ei savant, dar devotat. Venise la mătușa ei în multe veri. Era tot ce știa, și Christie se bucura de asta. Avea două case. Doi oameni care o adorau. Se simțea dublu binecuvântată. Și amândoi o asiguraseră de nenumărate ori că mama ei acceptase sarcina neașteptat de fericită, știind riscul determinat de inima ei slabă, insistând totuși că dacă se întâmpla ce era mai rău, nu ar fi fost păcat. Chiar viața ei o învățase că nu conta cine crește un copil, dacă era înconjurat de dragoste. Fusese un principiu stăruitor în viața ei. Tatăl lui Christie credea în el. Mătușa Sassy, cu siguranță, credea în el. Christie nu se îndoise de el niciodată. Și Lucas Merrick, când fusese pus la încercare, dovedise că și el crede la fel încât o

implorase pe Christie să dea copilul pe care îl aștepta spre adopție.

– Nu contează cine îl crește, Christie. Atâta timp cât e înconjurat de dragoste, îi spunea. Erau exact cuvintele lui.

Ea avea optsprezece ani, și nu se aștepta la nimic altceva din partea lui atunci. Era însărcinată, și plină de bravada tinerilor fără experiență, dar sub exteriorul ei viteaz era speriată de moarte de ceea ce făcuse.

Cărbunii de la bușteni se domoliseră pe grătar. Christie își dădu părul lung până la umeri de pe față și luă alte lemne din coș. După-amiaza trecuse și era prea târziu acum să rezolve problema mașinii. Va pleca cât mai devreme dimineață. Nu o ținea nimic în acest loc. Era sigură de asta acum. În mod sigur nu Lucas. Nu, nu el. Nu se lăsase păcălită de sărut. Știa exact ce simțise el – ce căutase el.

Oh, Lucas. Nu va reuși niciodată să uite? Începuse să se îndrăgostească de el când avea patru ani. Cei din familia Merrick aveau mult pământ în jurul satului. Aveau cai. Christie iubea caii de când era mică. Își amintea că mătușa ei i-l arătase pe Lucas într-o zi când călărea pe câmp.

– Vino aici, tinere! strigase. Vino să o lași pe Christabel a noastră să mângâie animalul pe bot. Are numai cai în cap.

Și când băiatul disprețuitor veni, mătușa Sassy o luase pe Christie în brațe ca să poată atinge botul calului peste poartă. Își amintea și acum că se uitase în sus să-i zâmbească recunoscător călărețului mărinimos, și că fusese surprinsă pentru prima oară de strălucirea acelor ochi ageri, cercetători. Niște ochi extraordinar de castanii, adânciți pe o față bronzată, înconjurată de un păr închis, ciufulit. Christie oftă cu nostalgie, apoi se ridică în picioare și se întinse. Toate aceste amintiri nu îi făceau deloc bine.

În casă, din fericire, găsea tot ce avea nevoie pentru a supraviețui până dimineață. Electricitatea fusese oprită, dar cuptorul mergea cu butelie de gaz și erau și felinare și chibrituri. Era chiar și o cămară plină de conserve, și ceai și lapte praf. Mătușa ei nu știuse când

fusese dusă la spital, din cauza agravării stării ei, că nu se va mai întoarce niciodată în casa ei. Lăsase totul în ordine – în așteptare.

Făcu patul din camera mică care fusese întotdeauna a ei, și încălzi o supă pe care o mâncă lângă foc, în timp ce apusul soarelui strălucea prin fereastră. Se chinui să nu privească fotografiile lui Sarah de pe pian. Casa părea pustie de când plecase Lucas, și nu vroia să-și amintească cât de mult îi lipsea fetița ei. Copilul era totul pentru ea acum. Recompensa fiecare moment de chin. Să renunțe la visurile ei prostești că Lucas o va iubi într-o zi, fusese un preț prea mic de plătit.

Pentru că, oricum, nu fuseseră decât visuri. Visuri puerile. I se spunea dragoste de licean. Și în cazul ei, era doar dintr-o parte, fără nicio speranță.

Lucas. Nu și-l putea scoate din minte. În Londra îl putea uita pentru zile întregi, dar aici, mai ales după ziua de azi, fața lui stăruia în ochii ei întruna.

Se va culca devreme pentru a scăpa de el în somn. Găsi repede haine de noapte și prosoape de-ale mătușii sale. Dar când se duse în baia mică și dădu drumul la robinet, nu curse decât apă rece. Și când se uită în jos la picioarele ei, încă pline de noroi, realiză că are nevoie de o baie mai mult decât avusese vreodată; de când ea și Ellen se hotărâseră să construiască un baraj și Lucas o găsise stând în noroi și o lăsase să călărească până acasă în spatele lui, cu mâinile ținându-l de mijloc, în timp ce calul mergea liniștit.

Oh, blestemat să fie. Va înnebuni tot amintindu-și. Avea nevoie de ceva care să-i țină mintea ocupată la fel de mult cât avea nevoie de o baie... Atunci își aminti vechea cadă de tablă. Oh, excelent! O ajuta cu ambele probleme.

Pentru a umple cada, zdrăngăni și bubui mult, folosindu-se de multe oale cu apă încălzită. Dar în sfârșit reuși să uite de Lucas Merrick. Se spăla în fața focului, la fel cum făcea când era mică, înainte să se construiască baia. Săpunul era într-un suport lângă ea.

Focul ardea, emanând multă căldură. Își strânsese părul într-o coadă de cal pentru a nu-l uda, exact cum îl purta atunci. Singura diferență fu că persoana care intră pe neașteptate în cameră nu era mătușa ei de data aceasta, ci Lucas Merrick.

Capitolul 2

Christie rămase fără cuvinte. Dintr-o dată i se păru că focul arde mai tare. Stânjenită, își acoperi sânii cu mâinile, care nu prea își atinseră scopul. Toate lucrurile ei erau încă în mașină – nu avea nici măcar un pulover pe care să și-l pună pe ea.

– Lucas! șuieră furioasă.

Lucas mai făcu câțiva pași înăuntru, apoi rămase locului. Ochii lui o priveau la fel de rece și sever.

– Este intenționată – această... această expunere? întrebă tare.

– Nu fi prost, răspunse nervoasă. Cum ar putea fi? Boilerul nu merge. Electricitatea este oprită. Cum Dumnezeu aș fi putut să plănuiesc asta? Strânse mâinile mai tare în jurul sânilor.

El ridică din umeri.

– Punct lovit, spuse în sfârșit, dar tonul era plin de dispreț.

– Dumnezeule mare, Lucas! exclamă tăios, simțind un impuls usturător. Te-ai schimbat, știi? Ești la fel de neplăcut ca și sugestia pe care tocmai ai făcut-o. Acum ieși afară. Ideea că un om ca... ca tine se uită la mine mi se pare extrem de neplăcută.

– Îți plăcea când mă uitam înainte la tine ... Christie?

– Nu am spus asta.

Își ridică umerii respingându-i răspunsul.

– Nu? Nu prea contează. Îmi amintesc perfect cât de mult îți

plăcea, în orice situație. Nu am nevoie să îmi confirmi tu. Nici să negi... Deși dacă vrei să negi, nu te deranja. Nu te cred.

Se înșela sau în cuvintele lui era ceva din vechiul lui umor? Pielea lui Christie se înfierbântă când își aminti cum fusese cu el în noaptea aceea. Începură să-i tremure degetele, și trebui să-și muște buza de jos pentru a se opri din tremurat.

– Ești stânjenită... observă cu o voce mai plăcută. Tensiunea din vocea și din ținuta lui începuse să dispară...

– Bineînțeles că sunt, șuieră cu o voce tremurătoare.

– Cât de mari ți se fac ochii când te rușinezi, Christie. Sunt de un albastru frumos. Te uitai așa la mine când te-am găsit jos în râu cu rochia băgată în chiloți, plină de noroi...

– Aveam unsprezece ani. Fetelor de unsprezece ani nu le place să fie tachinate.

– Nu te deranja să fii tachinată, Christie. O tachina iar acum.

Se încruntă spre el. Niciodată nu o deranjase când o tachina Lucas, era adevărat. Orice atenție din partea lui era binevenită.

– Erai stânjenită pentru că ți se vedeau chiloții.

Privirea mânioasă se întunecă. Bineînțeles că era! Cărei fete de unsprezece ani care se respecta i-ar fi plăcut ca cel pe care-l iubea să o găsească construind un baraj, cu rochia în chiloți și plină de noroi pe picioare?

– Te surprinde? bombăni violent.

– Toată modestia asta... Toată jena asta... Cum Dumnezeu ți se potrivește, Christie? murmură sceptic. Poate că se potrivește cu fetița care a venit să ne ajute cu poneii. Dar nu se potrivește cu imaginea pe care ți-ai creat-o de atunci, nu-i așa?

Era mult mai rușinată acum. Era complet descurajată de modul în care se schimba în fața ei. Îi dispăruse răceala. În ochi îi apăruse o lumină caldă. Tachinantă, batjocoritoare, dar sigur caldă. Revenise. Vechiul Lucas – Lucas al ei – se întorsese.

– Imagine? protestă nesigură. Cum pot fi responsabilă de

imaginea pe care o ai despre mine? Nu am mai fost aici de câțiva ani. Și nu ai știut nimic despre mine de atunci.

– Nu? spuse ironic.

– Nu. Sigur că nu. Cel puțin... Bine, sigur că știai ceva... Vreau să spun... Își închise ochii puțin, apoi îi făcu mari. Oh, este o prostie! insistă nervoasă. De ce mă las atrasă în această conversație? Pleacă, Lucas.

– Este bine, spuse ironic, că nu te-ai făcut profesoară, Christie. Nu ai fi avut nicio șansă. Copiii te-ar fi făcut praf.

– Oh, nu, nu ar fi făcut-o, răspunse cu ardoare. Ai făcut greșeala de a te lua ca exemplu pe tine cum erai înainte. Toate clasele au câte un copil problemă. Dacă aș fi fost profesoara ta te-aș fi dat afară.

– Dar nu aș fi plecat, Christie... Nu înțelegi?

– Lucas! Pleacă.

Începu să zâmbească ușor, iar în ochii lui se vedea deja amuzament.

– Oh, dragă, murmură, iar ea își dădu seama că îi venea să râdă.

– Vorbesc serios, Lucas... bâigiu, închizându-și din nou ochii.

Și atunci el începu să râdă, un râs tare, melodios, care, odată ce începuse păru că nu se mai termină.

– Nu știu ce ți se pare atât de amuzant, murmură. Dacă ai fi fost un domn nu ai fi intrat fără să bați la ușă. Și sigur nu ai fi stat acolo râzând de mine.

Lucas se opri din râs, în sfârșit.

– Problema e, spuse sec, că am venit aici să îmi cer scuze pentru acel sărut. Numai că acum, că sunt aici, nu îmi mai vine să-mi cer scuze. De fapt, îmi doresc foarte mult să te sărut din nou.

Christie se aplecă și își ridică genunchii pentru a-și păstra ultima urmă de decență pe care o mai avea. Punându-și bărbia pe genunchi, și strângându-i lângă ea tare, acoperindu-și sânii, își întoarse capul într-o parte pentru a se uita la el peste umăr.

– Chiar cred că ar trebui să pleci, Lucas, spuse aspru. Du-te.

Pleacă.

El nu plecă. Acum că se oprise din râs, ochii lui nu mai străluceau amuzați. Se întunecaseră și o priveau arzători.

– Vorbești serios, Christie? Chiar vrei să plec...?

Ea înghiți greu.

– Da, insistă, dar vocea ei era slabă – nu prea convingătoare.

El nu răspunse nimic, și, speriată de liniștea care se lăsase, exclamă:

– Și în orice caz, ce Dumnezeu te face să crezi că poți să vii și să pleci de aici fără să bați la ușă?

– Nu știam că trebuie să bat ca să ies afară.

– Știi ce am vrut să spun! Păru că plânge de disperare.

– Ți-ai lăsat cheia în contactul mașinii, care întâmplător, s-a înțepenit singură în noroi. Erau câteva chei pe inel, inclusiv cea de la ușa din față. Știu pentru că se potrivește cu a mea. Oricum, m-am hotărât să ți le aduc, dar când am ajuns aici nu se vedea nicio lumină aprinsă, și mi-am imaginat că probabil te-ai întors la mașină, și că vei crede că te-ai încuiat pe afară când vei vedea că lipsesc. Vroiam să le las pe masă, să închid ușa cu clanța, și să vin să te caut.

Christie oftă arogant.

– Credeam că ai spus că ai venit să îți ceri scuze?

– Și asta. Da... Deși sigur acum nu o mai fac.

– Oh?

– Pentru că sper să repet ce am făcut, și nu vreau să creez un precedent... Nu aș vrea să pierd prea mult timp cerându-mi scuze... Nu pentru fiecare mic sărut...

– Lucas! Pleci, te rog?

El se mai apropie puțin.

– Lasă-mă să-ți dau cu săpun pe spate, spuse, iar vocea lui era mai slabă acum.

– Lucas! se tângui, privindu-l în ochi. Nu!

Era extraordinar. Acest Lucas, acest fals, lipsit de respect Lucas,

încălcând toate regulile, era chiar omul pe care-l iubise. Acesta era omul pe care și-l dorise atât de mult încât îl sedusese în mod deliberat. Nu, se corectă. Nu fusese deliberat. Acționase numai din instinct. Poate că îl sedusese fără motiv – neștiind dinainte că asta va face. Dar acțiunile ei fuseseră fără motiv – sub controlul emoțiilor intense de adolescent. Viața ei scăpase mult de sub control în acea vară. Singurul lucru sigur erau sentimentele ei pentru Lucas.

Când încercase să o sărute mai devreme reușise să se opună. În ciuda răspunsului ei fizic puternic reușise să-i reziste deoarece, nu părea să fie același Lucas pe care-l iubise întotdeauna. Acum că acel om era cu adevărat din nou aici, Christie realiză cu groază că nimic nu se schimbase. Poate că stătea în cadă, strângându-și tare genunchii și încercând să pară revoltată, dar de undeva din interiorul ei, dragostea ei striga după el. Era copleșită de prezența lui, de lumina din ochii lui, de faptul că știa că o dorește. În mod șocant își dorea să se ridice și să meargă direct în brațele lui. Își dorea să îl lase să o sărute, și apoi să o sărute iar și iar, iar el să nu regrete niciodată că a făcut-o. Își dorea ca el să facă dragoste cu ea.

Când făcuseră dragoste data trecută, ea îi făcuse avansuri în mod evident, crezând că, după cum stăteau lucrurile, nu avea nimic de pierdut. Îl iubea din toată inima. Îl dorea mai mult decât orice pe lume. Doar o dată, își spusese încurajându-se, și voi trăi fără să mă plâng de consecințe pentru tot restul vieții. Și, credincioasă acelui impuls, exact așa făcuse. Știuse și atunci, la fel cum știa și acum, că iubirea ei pentru Lucas nu avea niciun viitor. Această dragoste nu va fi niciodată de ambele părți – nu se va potrivi niciodată cu stereotipul de "fericiți până la adânci bătrâneți" ca în visele ei de adolescentă. Dar cel puțin va avea amintirea acelei nopți de care să se agațe, care să o susțină, să îi dea putere, și se lovise de consecințele dure ale deciziei ei.

Acum, se gândea, tot nu avea nimic de pierdut. Încă îl dorea mai mult decât orice pe lume. Chiar și acum trebuia să se împotrivească

impulsului copleșitor de a-și relaxa mușchii, de a se întinde în cadă, și apoi ușor să se ridice să se îndrepte spre el. Oh, Doamne. O cuprindea o slăbiciune îngrozitoare de câte ori se uita la el. Îl iubea. Îl dorea. Tânjea să îi înconjoare umerii cu brațele, să se agațe de corpul lui înalt, musculos. Și să îl lase să o sărute.

– Dacă vrei să plec, o voi face... spuse descurajat, dar colțul gurii îi tremura, și ea știu că deja înțelesese ce simte. Am plecat mai devreme. Nu m-ai vrut aici atunci... Dar acum e altceva, nu-i așa? Suntem altfel dintr-o dată. Amândoi...

Urmă o pauză – o mică tăcere – apoi vorbi din nou, dulce și ispititor.

– Christie... ?

Ea nu putea să vorbească. De-abia putea să respire.

– Niciodată nu am uitat acea noapte, Christie, spuse încet, și parcă pronunța propriile ei cuvinte.

Îi aruncă o privire aproape panicată.

– Te rog, ochii ei implorau, dar nu știa sigur dacă îl ruga să plece sau să stea.

El se apropie ușor și se lăsă în jos lângă ea, ochii lui întunecați reflectând flăcările roșii ale focului. Mânecile erau ridicate, lăsând să se vadă brațele musculoase. Întinse o mână după săpun. Apoi băgă săpunul în apă și începu să-i săpunească umerii. Îi simți căldura mâinii alunecându-i pe spate în urma săpunului.

– Oh, Lucas, nu... gâfâi, prinzându-și fața cu mâinile.

– De ce spui asta, Christie? șopti. De ce spui nu?

Își scutură capul ușor.

– Nu știu... răsuflă, simțind pe spate un fior.

Privind întâmplător într-o parte, văzu o fotografie a lui Sarah de când era mică. Îngheță, privind-o, în timp ce degetele lui se mișcau tandru pe spatele ei. Asta, își spuse, ar trebui să te facă să te oprești. Gândește-te la Sarah.

De când se născuse Sarah nu mai ieșise cu niciun bărbat. Își

adora copilul. Micuța Sarah nu mai avea nevoie de nimic altceva. În mod sigur nu avea nevoie ca Christie să caute un substitut al tatălui ei. Dar în mod ironic, vederea ochilor mari albaștri ai lui Sarah avu exact efectul opus asupra lui Christie. Pentru că Lucas nu era un substitut. Era singurul bărbat pe care Christie îl va iubi vreodată. Într-o zi Sarah va întreba de ce nu are tătic. Într-o zi Christie va trebui să îi spună fiicei ei adevărul. Sarah nu are tată pentru că Christie nu a putut accepta altul. Oare Sarah îi va mulțumi lui Christie că nu-i dăduse lui Lucas puținul pe care îl avea de dat, că nu luase puținul pe care i-l oferise? Totuși, Lucas nu pusese întrebarea. Lucas nu vroia să știe. Christie nu putea să se mintă singură, că făcând dragoste cu el va avea vreo importanță pentru fiica ei. Sacrificiul lui Sarah fusese deja făcut.

Își luă mâinile de pe față și se întoarse privind dur în ochii lui Lucas.

– Mă voi irita dacă mă mai freci mult cu săpunul ăla pe spate, spuse, cu vocea dură, tremurându-i.

El îngheță, privind-o întrebător.

– Poți... ? Își plimbă limba pe buze. Poți să mă speli, în schimb, pe picioare?

Răspunsul lui Lucas fu să lase jos săpunul, și să-i arunce puțină apă pe spate cu o mână. Apoi se aplecă și o sărută pe ceafă, dintr-o parte în alta, cu buzele puțin depărtate. Le simți mușcând-o ușor. Senzația era de vis. Îi alungă toate gândurile confuze – trimițându-le într-un colț negru fără fund. Mintea i se goli, luându-i locul sentimentele care prinseră viață. Fiecare părticică din ea deveni sensibilă.

Se mută spre capătul căzii, zâmbind ușor. Se ghemui pe vine, nemișcat, așteptând și privind. Sub privirea lui, sfârcurile ei, se întăriră devenind niște muguri fermi. Își arcui gâtul, lăsându-și capul pe spate puțin, ispitindu-l. Ochii lui pe jumătate închiși se deschiseră puțin privind-o.

– Te-ai schimbat, murmură. Sânii tăi... Erau atât de mici. Roz și albi. Ca florile de măr.

Christie își mușcă buza de jos. Sarcina îi maturizase corpul, sânii ei erau acum mari și rotunzi, iar sfârcurile închise și proeminente. Șoldurile erau curbate mai generos, mai feminine și mai puțin băiețești.

Ultima oară când fusese dezbrăcată în fața lui, el spusese că era cea mai frumoasă creatură pe care o văzuse vreodată. Era o fată subțire. Roz și albă. Ca florile de măr. O mai dorea acum?

Ah, da o mai dorea. Nu era nicio îndoială. Îi apucă gleznele sălbatic, și își plimbă mâinile mari puternice în sus spre pulpele ei.

– Doamne, Christie, spuse, cu vocea plină de dorință. Oh, Doamne, ești atât de frumoasă.

Respirația lui era fierbinte. Veni și îi ridică trupul ud, luând-o în brațe de parcă ar fi fost ușoară ca un fulg. Apoi începu să o sărute pe gură.

Christie se pierdu în acel sărut. Își închise ochii, dorința o cuprinsese, încât sângele parcă nu-i mai curgea prinn vene. Chiar și tricoul lui ud din bumbac care o atingea pe obraz îi amplifică excitația. Avea un miros slab de mosc, pasional, masculin. Gura lui era tare și cercetătoare, mișcându-se ușor și pasional peste a ei. Se deschise în fața lui, răspunzându-i cu dorința ei aprigă.

Ușor, el se lăsă în genunchi, așezând-o pe ea în poala lui, încă sărutând-o. Întinse o mână și luă un prosop de pe podea, și apoi, cu prosopul în mână, se ridică și o luă în brațe ducând-o spre scările înguste care scârțâiau. Christie închise ochii, respirând adânc, simțindu-i gura peste a ei, respirația pe pielea ei.

Din noroc sau instinct, el se îndreptă spre camera mică în care ea îl visase de atâtea ori. Patul era înalt – de tip edwardian din fier forjat, mai lat decât un pat modern de o persoană, mai îngust decât unul de două persoane. Un pat făcut pentru iubirea agitată adolescentină – nu pentru comfortul relaxat al îmbrățișării maritale.

Camera era îndreptată spre vest, iar lumina serii care intra prin fereastră era roșiatică. O așeză în centrul cuverturii, cu pete roz din cauza luminii soarelui. Luă prosopul cu ambele mâini și o șterse pe sâni.

Prosopul era subțire și aspru. Îl întinse peste sânii ei, apoi își puse palmele peste ei. Își mișca mâinile delicat, de jur împrejur, mângâindu-i sfârcurile mândre, pentru a le crește dorința, până când deveniră tari sub palmele lui mari. Capul lui Christie stătea pe niște perne moi. Îi privi ochii întunecându-se și mai mult, în timp ce pasiunea îi sorbea energia. În mintea ei nu mai era nimic în afară de acest moment. Nu era conștientă decât de Lucas, aici cu ea, mângâind-o, trezindu-i simțurile amorțite. Îi despărți buzele, respirația ei tremurătoare părea că îi urmează plăcerea. Vârfurile roz ale sânilor ei palpitau de excitație, zvâcnind tare din cauza fiorului interior, simțind un chin dulce din cauza propriei ei plăceri.

Apoi, îi trase în jos prosopul aspru și-i dezgoli sânii plini, înflăcărați. Ea își arcui spatele când sânii ei fură eliberați în aerul rece. Fiecare părticică din ea îl dorea. Chiar și un moment în care nu-l mai atingea, în care nu-i mai simțea presiunea pielii pe pielea ei era ca o rană deschisă. El continuă să-i șteargă ușor pielea. Christie simțea că îi vine să plângă de dorință. Prinse cu mâinile mânecile cămășii lui și le zmuci, trăgându-l spre ea. Sub cămășa moale îl simți musculos, tare ca piatra, și acea recunoaștere a puterii trupului lui îi provocă și mai multe valuri de dorință.

El veni deasupra ei, cu buzele puțin depărtate, și începu să o sărute din nou. În timp ce gurile lor se bucurau una de alta, carnea ei goală țipa după el. Blugii lui aspri se frecau de pielea ei, bumbacul moale al cămășii lui o mângâia, presiunea bărbăției lui cerând insistent. Îl îmbrățișă strâns, bucurându-se de forma mușchilor lui prin haine. Își strecură mâna pe sub cămașă atingându-i pielea. Acest lucru păru că îi trezește și mai multă pasiune. El se ridică puțin și își descheie nasturii de la cămașă, scoțând-o din pantaloni. Apoi își

strecură mâinile prin părul ei, desfăcându-l, mângâindu-l, răvășindu-l spre obrajii ei fierbinți, în timp ce gura lui o atinse pe a ei. Acum ea simți pieptul lui plin de păr pe sânii ei. Începu să se zvârcolească și să se arcuiască sub el, cuprinsă de o dorință arzătoare, nemaiputându-și controla mișcările frenetice. El își coborî și îi făcu simțurile să zboare atât de aproape de abis încât ea își întoarse capul violent într-o parte și începu să geamă răgușit:

– Nu, Lucas, te rog... Oh... da... Nu...

El se trase înapoi; apoi îngenunche deasupra ei în timp ce își aruncă cămașa și își deschise fermoarul pantalonilor. Încet se dezgoli în fața ei: mare, cu umerii lați; brațe puternice; abdomenul plat, bronzat. Părul negru de pe trupul lui strălucea în lumina slabă roșiatică a apusului. . Fremătând deasupra ei, lăsându-și greutatea pe brațe și afundându-și capul din nou între sânii ei până când ea își ridică coapsele într-o dorință atât de mare încât el o pătrunse pentru prima oară puternic.

Ea țipă, tensiunea trupului părând că se domolește în timp ce Lucas era înăuntrul ei. Era din nou în acel loc adânc, întunecat care nu fusese decât al lui. Se contopiseră, mișcându-se împreună, apropiindu-se de momentul în care vor fi unul. Pe obraji începură să-i curgă lacrimi de bucurie în timp ce el gemea răgușit de excitație. Ea se mișca odată cu el, fără să se gândească la nimic acum în mijlocul plăcerii furtunoase, val după val de ușurare binecuvântată vibrându-i prin carne.

Liniștea de după era o nouă formă de extaz. Satisfăcută, sub greutatea dulce a trupului lui, atârnând istovit deasupra ei, mintea ei oscila între conștiință și somn. Îi putea gusta dulceața pe buze. Fiecare respirație a ei amintea de el și de dorința lui satisfăcută. Simți părul lui gâdilându-i pielea, și spatele lui mătăsos sub mâinile ei. Apoi nu mai simți nimic, adormind pentru câteva momente, înainte să-și elibereze spatele în senzația amețitoare de satisfacere. Acum era întuneric, întuneric și cald, un rai sigur, sub Lucas.

În sfârșit îl simți mișcându-se.

– Mi-e frig, se văită prin părul ei.

– Mincinosule! șopti ea, mângâindu-i umerii calzi.

O strânse cu degetele și râse ușor.

– Crezi că le știi pe toate. Dar nu-i așa.

– Am dovada, Lucas. Mâinile mele sunt pe pielea ta. Este caldă.

El clătină din cap.

– Mai jos, spuse, și ea își imagină zâmbetul lui când spuse: Mută-ți mâna mai jos.

Mâinile ei coborîră pe spate până pe fesele lui curbate.

– Fundul tău e rece, chicoti.

El se răsuci greu spre marginea patului, trase cu greu cearșaful și se înveli.

– Acum mi-e mie frig! șopti Christie, răsfățându-se.

– Atunci, spuse ușor, știi ce ai de făcut!

Sub cearșaf alături de el, ea se bucură de căldura trupului lui când el se curbă în jurul ei. Apoi simți o nouă căldură, mai blândă de data asta, dar nu mai puțin insistentă. În întuneric, strânsă în brațele lui mari, îi lăsă degetele tandre să-i aprindă încă o dată focul dorinței ei sexuale. De data asta a fost lent, dragostea a fost infinit delicată, dar satisfacția finală nu a fost mai prejos. Când adormi în sfârșit, cu spatele la el, el îndoindu-și trupul în jurul ei, cu brațele pe coapsele ei, ea se simți împlinită și pe deplin fericită.

Puțin după răsărit el îi trase părul și o sărută pe obraz.

– Mă voi întoarce, murmură, iar ea zâmbi mulțumită, aprobând blând, pe jumătate trează.

Se trezi aproape de nouă. Cerul care se vedea prin fereastră era albastru și alb, iar prin vârfurile copacilor adia un vânt slab. Un zâmbet bogat îi lumină fața când își aminti. Lucas. Se va întoarce. Făcuseră dragoste, iar el o dorea. Cândva pe parcursul zilei va trebui să înfrunte consecințele acțiunilor ei – dar deocamdată se va cuibări în pat și va fi fericită. Își putea permite măcar asta.

Stătu așa fericită pentru mult timp. Când se ridică și se văzu goală se simți și mai fericită, pentru că își aminti că Lucas o dorește. Și apoi, brusc, nu se mai simți fericită și începu să se simtă rușinată. Dintr-o dată pielea ei începu să se înroșească. Pentru că se păcălise singură. Of, Lucas o dorise – dar o dorise numai într-un mod carnal. Știuse asta tot timpul, desigur, dar nu se gândise... Dacă ar fi fost doar ea poate că s-ar fi convins că era de-ajuns. Dar trebuia să se gândească și la Sarah.

Micuța Sarah pe care el nu vroia să o cunoască. Își puse mâinile pe față și își încleștă dinții. Se convisese aseară că asta nu o va răni pe Sarah, dar greșise. Fusese atât de sigură că dacă se va mai întâlni vreodată cu el măcar o va întreba, și, deși nu știa ce i-ar fi spus, faptul că ar dori să știe o susținuse.

Dar el nu întrebase, și acum trebuia să accepte faptul că nu o va face niciodată, și într-o zi va trebui să răspundă la toate întrebările lui Sarah cât de cinstit va putea – singură. Cum îi va explica această noapte? Poate că nu va fi atât de dificil... Dar Lucas spusese că se va întoarce.

Și se va întoarce pentru un singur lucru... Așa că, ce va simți Sarah aflând despre celelalte nopți, celelalte întâlniri, când va fi destul de mare să înțeleagă? Christie gemu disperată. Nu trebuia să îl mai vadă pe Lucas. Nu trebuia să-și mai permită să fie tentată din nou cum fusese noaptea trecută. Nu putea avea nicio scuză acum, cum avusese prima oară.

Nu mai era o adolescentă. Era o mamă nemăritată cu un copil de patru ani. Avea o slujbă bună, care le ajungea destul de bine, și un apartament într-o parte sărăcăcioasă, dar respectabilă a orașului. Și tocmai își petrecuse noaptea cu Lucas, care o disprețuia. Lucas, care sigur credea că acum este o femeie experimentată, care făcea lucrul ăsta mereu. La urma urmei, asta dorise să creadă el când făcuse dragoste cu el prima dată.

Nu se comportase chiar ca o virgină rușinoasă prima. Crezuse că,

să facă dragoste cu el din nou nu va fi decât o mângâiere a durerii pe care i-o provoca dragostea pentru el. Dar acum simțea un cuțit într-o rană deschisă, o durere atât de ascuțită încât lacrimile nu se puteau opri.

Capitolul 3

Capul lui Christie era încă îngropat în perne, iar fața era udă de lacrimi când se întoarse Lucas. Simți cum se lăsă patul când se așeză el. Apoi își puse mâna pe șoldul ei. Simți căldura lui prin cearșaf.

– Christie?

– Pleacă, murmură în pernă.

– Haide, Christie... Vocea lui era lingușitoare, mișcându-și mâna pe proeminența osului șoldului ei.

Își întoarse fața spre perete, disperată pentru că nu vroia ca el să știe că plânge – și mai ales de ce. Dacă își dădea seama cât de supărată era, putea începe să pună întrebări. Nu știa exact dacă era destul de isteață pentru a-i răspunde la toate întrebările indiscrete. Tot ce știa era că nu trebuie, sub nicio formă, să-l lase să afle cât de deosebită fusese noaptea trecută pentru ea. Poate că l-ar fi făcut să-i pună întrebarea pe care nu vrusese să i-o pună din proprie inițiativă.

Dacă el nu vroia să știe, atunci ea nu-i va spune cu forța. Ar fi prea umilitor.

Dintr-o dată realiză că trebuia să încheie toate socotelile cu Lucas acum, o dată pentru totdeauna. De dragul lui Sarah. Dar o durea atât de tare, încât era groaznic de suportat. Tot ce făcuse de dragul copilului, fusese ușor. Să nască, să reziste câteva luni fără somn, să fie speriată de moarte fără să o arate, când copilul ei fusese bolnav;

făcuse toate aceste lucruri fără să stea pe gânduri. Dar de data asta era diferit, Lucas o dorea, în sfârșit, după toți acești ani, iar ea îl îndepărta.

– Sincer, Lucas, oftă plictisită. Aș prefera să pleci. Noaptea trecută a fost o mare greșeală. Hai să o lăsăm așa.

Mâna lui coborî pe șoldul ei și spre coapsă, apoi o opri pe pat lângă ea, abținându-se să o mai atingă. Gestul fu fragil, dar chiar și așa simți o mare pierdere. Mâna lui fusese acolo, vie, atingând-o. Acum nu o mai făcea. Ochii i se umplură de lacrimi din nou, dar, aproape în panică la ideea că el i-ar putea simți durerea, le alungă furioasă.

– Mie nu mi s-a părut o greșeală, spuse rece.

Christie își mușcă vârful degetului mare.

– Ei bine, pentru mine a fost, răspunse. Îmi pare rău, Lucas, asta e.

Patul scârțâi când Lucas se ridică. Nu îndrăzni să întoarcă capul să-l privească.

– A trebuit să plec să văd caii. Trebuia să vină un dresor să-i vadă dis-de-dimineață. Înțelegi, nu?

Ea pufni. Fu un reflex neatent – o încercare de a-și ține lacrimile în frâu. Sună ironic.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ești așa un copil răsfățat încât nu poți să înțelegi că a lucra cu animalele presupune astfel de lucruri? spuse aspru.

Christie își mușcă mai tare degetul. Așadar, el credea că este bosumflată? Că se supărase că el trebuise să plece în zori? Un copil răsfățat... Lucas nu suporta copilăriile...

– Da... ? spuse indiferentă.

– Se vede că ai uitat tot ce ai învățat când erai ajutor la ponei.

– Ponei? Oh, da... Uitasem. Se încruntă. Dar am făcut asta de plăcere – îmi plăceau caii atunci. Acum ai angajați care să muncească pentru tine, Lucas... Nu trebuie să faci ce nu vrei, nu-i așa? Ai fi putut

să rămâi.

– Am stat cât de mult am putut. Vocea lui era dură.

Ea ridică din umeri, sperând să întărească impresia de copil enervant.

– De fapt, am fost surprinsă că ai stat atâta, spuse aspru. Am crezut că vei pleca azi-noapte – după ce am făcut... știi... dragoste.

Urmă o pauză lungă. Ea simți tensiunea din aer, ca o presimțire de furtună.

– De obicei, amanții tăi nu rămân peste noapte Christie? izbucni dintr-o dată, cu o atitudine sifdătoare.

Ea respiră adânc.

– Nu, de obicei, nu, răspunse indiferentă. La urma urmei, trebuie să mă gândesc la fiica mea.

– Ah, da. Fiica ta.

Christie tremură în sinea ei la auzul tonului lui tăios. Apoi, hotărâtă să meargă mai departe, ridică din umeri, foarte vizibil de data asta, mișcând cearșaful puțin pentru a-și evidenția punctul de vedere.

– Totuși, ea nu este cu mine, nu? Ceea ce înseamnă că măcar o dată mi-am putut permite luxul de a-mi petrece întreaga noapte cu... ei bine, "amant" se spune, nu? Oftă. Normal că am fost dezamăgită.

Da data asta pauza fu atât de lungă încât inima ei începu să bată cu putere. Îi era frică că o va auzi și el.

– Nici măcar pe aproape de cât de dezamăgit sunt eu, Christie, spuse, iar vocea lui era atât de plină de dezgust încât ea abia o recunoscu. Apoi spuse încet: Uită-te la mine, Christie. De ce nu te uiți la mine?

Ea scoase un sunet de iritare.

– Chiar trebuie? Mă simt bine așa... Chiar nu vreau să mă întorc.

Stătea nemișcată, cu fața la perete, așteptând un răspuns care nu mai veni. Pentru un moment îngrozitor se gândi că el se va băga din nou în pat și că o va întoarce pentru a o forța să-l privească în ochi.

Dar nu o făcu. În schimb își vărsă furia trântind ușa dormitorului atât de tare încât geamul se zgudui. Își ținu respirația până când auzi ultimul scârțâit al scărilor și bubuitul ușii de la intrare.

Se întoarse pe spate privind spre tavan, cu mâinile sub barbă. Avea gura uscată. Dar acum era în siguranță. Plecase. Îl făcuse să aibă o părere proastă despre ea, din nou. Și, desigur, era mai bine așa, pentru că o făcea să nu mai spere. O proteja pe Sarah. Și asta era singura modalitate. Dădu la o parte cearșaful și se ridică, dezamăgită acum când începuse să realizeze totul. Plecase. Și nu dorise să știe.

Evident ultimul lucru pe care-l vroia, era să știe sigur dacă Sarah era sau nu copilul lui. Ei bine, era copilul lui Christie. Bucuria vieții ei. El nu dorise niciodată copilul. O implorase să-l dea spre adopție. Apoi, desigur, credea că nu e posibil să fie al lui. Dar acum, în sfârșit, ar fi trebuit să aibă îndoieli. Doar nu fusese un secret. La început fusese un anunț mare în ziarul local. Oricine putea număra de la nouă la zero putea să-și dea seama că acest copil fusese conceput în sat. Oricine și-ar fi dorit să știe. Oricine în afară de Lucas, se gândi nervoasă.

Și totuși nu ajuta cu nimic; în ciuda a tot, nu putea să regrete că făcuseră dragoste noaptea trecută.

Timpul le jucase o festă mare. Îi transformase în persoanele care fuseseră în acea vară. Și în orice caz, ea nu mai avea nicio putere când el îi zâmbea.

Se abținu să mai plângă. La urma urmei, se pricepea la asta. Să facă treabă. Ăsta era răspunsul. Se uită în jur cu un aer hotărât. Geamurile. Asta era... Va spăla geamurile. În câteva minute ieși afară în vântul rece de mai, dând cu soluție în colțurile geamurilor mici și apoi lustruindu-le furioasă.

Era atât de absorbită de ceea ce făcea încât nu auzi Range Roverul care parcă în spatele ei. Nu observase sosirea lui Lucas până când nu ajunse exact în spatele ei.

– Ești foarte harnică în dimineața asta... spuse, dar modul cum o

făcu, nu sună ca o laudă.

– Da, răspunse indiferentă, sperând să nu observe cât era de agitată.

Lucas se rezemă cu un umăr de perete, și o privi. Ea curăța cu cârpa prin colțuri.

– De ce faci curățenie în casă? Ce rost are dacă o vei elibera și o vei vinde?

– Nu am spus că o voi vinde. Și oricum, de ce să nu fac curățenie? Este necesar.

– Christie, ai un copil care te așteaptă în Londra. Să ștergi puțin praful înțeleg... dar să speli geamurile? Ce contează pentru tine? Nu vrei să te întorci la ea?

Christie se opri și îl privi.

– Ai spus un lucru îngrozitor, Lucas. Desigur că vreau.

El ridică din umeri sfidător.

Brusc controlul începu să-i dispară.

– Lucas, ai avut diverse reputații de-a lungul timpului. Încăpățânat; sălbatic; chiar rău. S-au spus tot felul de lucruri despre tine – nu că ți-ar fi păsat vreodată. Dar singurul lucru de care nu am auzit pe nimeni să se plângă este că ai fi nepoliticos. Din contră. Ai fost cunoscut ca având mult șarm. Așa că de ce sunt singura care nu a avut parte de șarmul tău? De ce sunt privilegiată să știu cât de rău poți fi?

Lucas își ridică sprâncenele și zâmbi. Ea își reluă lucrul. Nu ar fi trebuit să spună asta; erau multe altele de spus.

Lucas insista:

– Nu mi-ai răspuns la întrebare. De ce speli geamurile?

– Este o zi frumoasă, răspunse înțepată. Soarele strălucește și aerul de aici este minunat față de cel din Londra. O fac din simplă plăcere, dacă trebuie să știi.

– Ce combinație ciudată de distracție, Christie... spuse sarcastic. Sexul de distracție pot înțelege. Dar spălatul geamurilor? Cum se

potrivesc cele două? În mod sigur nu se potrivesc imaginii de femeie de carieră, care a ales să fie părinte singur.

– Nu mi-am planificat viața în acest fel, Lucas, răspunse, încercând ca vocea ei să nu-i exprime durerea. Ok – am ales când nu prea mai aveam opțiuni, dar nu-mi programasem să fiu ceea ce sunt astăzi. Și oricum, nu văd de ce... întâlnirea de noaptea trecută... satisfăcătoare din punct de vedere fizic, să mă împiedice să mă pot bucura și eu de aerul curat, să ascult cântecul păsărilor și să spăl geamurile.

– Oh, scutește-mă te rog, Christie! Faci ca totul să pară atât de idilic. Chiar romantic... Povestea veche a tinerei lăptărese de la țară care se bucură de o tăvăleală prin fân, apoi se întoarce nepăsătoare și veselă la treaba ei...

– Îmi răstălmăcești cuvintele!

– Nu, Christie. Tu ești cea care răstălmăcește lucrurile. "Întâlnirea" de noaptea trecută nu a fost deloc romantică, nu-i așa? Oh, de ce dracu ai venit aici?

Nu putu să răspundă. Își ținu buzele strânse și frecă cu forță geamul din fața nasului ei.

– Așa că hai să spunem lucrurilor pe nume... Casa nu va fi vândută. Iar mătușa ta nu se va muta înapoi. Nu s-a refăcut destul. Așa că pentru cine faci curat? O vei închiria?

Christie tot nu răspunse.

– Așa vei face?

– Nu.

– Aaah... Christie! Atunci tu, nu-i așa? Tu te vei întoarce aici?

– Nu am spus asta, murmură prevăzătoare.

– Atunci este adevărat?

– Bineînțeles că nu.

– Trebuie să fie. Modul în care ai negat te-a dat de gol.

– Nu mă mut aici, și ăsta e adevărul.

El își îngustă ochii și o cercetă.

– Acum să gândim cu creierul unui matematician... murmură. Foarte exact, dar... Stai să mă gândesc... Nu te muți aici, dar te gândești la asta? Da, de asta ești aici, nu?

– Da. Bine. Da. Dacă trebuie să știi.

– Deci, ce te-a făcut să vrei să te întorci exact în acest loc, Christie?

– Nu vreau. Nu a fost ideea mea.

– Bine, bine... Ar putea fi chiar interesant să te am ca vecină din nou. Sătenii vor fi încântați atâta timp cât îți vei păstra geamurile curate. Cu toate că ce vor crede despre ... cealaltă sursă a ta de plăcere rămâne de văzut. Am crezut că sunt singurul care creez rumori pe aici. Dar se pare că va trebui să împart onoarea.

– Oh, taci, Lucas. Taci.

În mod ciudat, așa făcu. O privi, totuși, și era mai rău decât să-i vorbească. În sfârșit întrebă tăios:

– Ai la tine cheile de la mașină?

Ea se încruntă la el.

– Nu. Sunt înăuntru. De ce le vrei?

– Trebuie să las frâna de mână dacă o voi tracta din noroi.

Christie se încruntă. Începu să șteargă furioasă geamurile.

– Este în regulă. Pot să rog pe altcineva să o facă.

Lucas se uită la ea rece.

– Am crezut că îți place să-ți fac favoruri, Christabel?

Furia emana din ei ochii ei albaștri.

– Este ceva extraordinar... Se opri. La urma urmei, era hotărâtă să facă orice pentru a-l face să creadă ce-i mai rău despre ea.

– Ei bine, desigur, spuse sarcastic. Așa e. Mă duc înăuntru să ți le aduc. Ce vecin bun și atent ai devenit, Lucas.

În ochii lui apăru o licărire, dar ea nu se opri să o analizeze. Nu avea rost. Și oricum, nu putea să riște să se dea de gol privindu-l prea mult. Intră repede în casă.

O aștepta afară. Când se întoarse, el o prinse de braț și o conduse

la Range Rover. Ea își trase brațul, frecând urmele degetelor lui înfipte în carne.

– M-a durut, se plânse.

– Da? întrebă, cu o satisfacție evidentă. Intră, ordonă, deschizând ușa Range Roverului de la pasager.

Când urcară amândoi, el porni, întorcând vehiculul mare pe aleea îngustă din fața casei.

– De ce trebuie să vin cu tine? întrebă amar.

– Bune maniere, se răsti. La urma urmei, mă duc după mașina ta. Și spune-mi exact ceea ce ai de gând să faci. M-am săturat de răspunsurile tale evazive. Te întorci aici sau nu?

Christie făcu o pauză, întrebându-se cât de mult să-i spună. Adevărul, se hotărî. În orice caz, până la un punct.

– Am venit aici să arunc o privire asupra casei și să mă gândesc la această idee. La insistențele mătușii Sassy, înțelegi. Dar nu am de gând să merg mai departe cu planul.

– Mătușii tale nu-i place să te aibă pe tine și pe fiica ta ca vecine? Îi revenise atitudinea disprețuitoare.

– Bineînțeles că da! exclamă Christie furioasă. Este foarte fericită să o vadă atât de des pe Sarah.

– Atunci de ce vrea să te muți la o distanță așa de mare.

Christie oftă. Pentru binele lui Sarah insistase mătușa ei.

– Nu este bine pentru un copil să crească într-un apartament ca cel din centrul Londrei, spusese. Are nevoie de aer curat și de libertatea de a ieși în aer liber. Tu ai avut-o. De ce vrei să i-o iei lui Sarah a noastră? Este o casă perfectă care stă goală, în timp ce acest copil trebuie să trăiască ca un pui închis.

– O duc în parc în fiecare zi.

Dar mătușa Sassy exclamă plină de dispreț:

– Parc!. Un loc mizer plin de Dumnezeu știe ce. Rațe leșinate care stau pe iazul pe jumătate sec. Ar trebui să te duci. Poți să îți faci treaba pe calculator oriunde. Chiar tu mi-ai spus asta. Atâta timp cât

există o linie telefonică, ai zis...

– Ei bine, Christie...? Vocea lui Lucas era plină de ironie.

– Ea crede că lui Sarah i-ar prinde bine să trăiască la țară. Asta e tot. Dar nu e împăcată cu ideea ca noi să ne mutăm atât de departe, desigur. De fapt, ăsta e unul din motivele majore pentru care nu voi veni.

– Pentru binele mătușii tale?

– Da. Așa este.

– Cât de nobil din partea ta să pui nevoile mătușii tale înainte de ale copilului tău.

– Îmi răstălmăcești iar cuvintele, Lucas.

– Oh? Deci nu ești de acord că fiicei tale i-ar fi mai bine să crească la țară?

– Eu... Nu, nu sunt. Este fericită unde e.

– Să înțeleg, că și tu ești.

– Foarte.

– Deci îți place viața la oraș?

– Da.

– Îți place aerul din trafic, zgomotul și clădirile mari?

– Nu am spus asta.

– Nu? Atunci, ce îți place atât de mult la oraș Christie?

Christie se chinui să găsească un răspuns destul de convingător, dar Lucas nu îi aștepta răspunsul.

– Anonimatul îți place, Christie? Șirul nesfârșit de bărbați?

– Da, așa este, răspunse amar.

– Și ce crede fiica ta de toți acești iubiți?

– Ți-am spus mai devreme. Nu apucă să-i cunoască.

– Da? Nu este un mod egoist de a alege un tătic pentru fetița ta? Îi încerci mai întâi în pat înainte de a face prezentările?

– Eu... Este important ca ... vreau să spun că Sarah nu va fi fericită dacă eu nu sunt, nu? Compatibilitatea este... importantă. Când întâlnesc pe cineva cu care sunt compatibilă, atunci i-l prezint lui

Sarah.

– Deci nu ai găsit încă un om pe măsura așteptărilor tale în pat, destul de convingător pentru a trece la pasul următor? Ca o vizită la zoo? Urmă o tăcere disprețuitoare.

– Spune-mi Christie... Vreunul din acești bărbați știe măcar că ai un copil?

– Oh, taci Lucas. Las-o așa pentru numele lui Dumnezeu. Nu este treaba ta cum îmi trăiesc eu viața.

Lucas râse aspru.

– Nu, într-adevăr nu este. Mulțumesc lui Dumnezeu. Dar mă bucur să aflu ce s-a ales din drăguța noastră îngrijitoare de grajduri. Este foarte interesant.

– Nu-mi trăiesc viața pentru a-ți face ție plăcere.

– Exact asta părea că faci noaptea trecută.

– Noaptea trecută a fost o greșeală, Lucas.

– Așa a fost? Da. Înțeleg că așa a fost. Bârfele se răspândesc la țară. Dar nu-ți face griji – nu voi spune nimic. Pentru prima dată văd că îmi pasă ce cred ceilalți oameni. Nu mi-ar plăcea ca numele meu să fie asociat cu al tău.

Christie nu spuse nimic, nereușind să găsească un răspuns. Era important să nu protesteze prea mult. Era important ca el să creadă că e o femeie cu experiență, stăpână pe viața ei. La urma urmei, vroia ca el să aibă o părere proastă despre ea. Dar nu atât de proastă. Era totuși de nesuportat.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, Christie, spuse, rece, oprind mașina puțin mai în față de a ei. Opri motorul, dar nu făcu nicio mișcare pentru a coborî.

– Care întrebare? răspunse supărată. Ai pus multe întrebări.

– Iubiții tăi știu măcar că ai un copil?

– Eu... Desigur. Suntem în anii 1990, Lucas. Tatăl meu și mătușile mele au o părere foarte modernă despre faptul că sunt nemăritată. Uimitor de modernă, recunoscu Christie. Acceptarea lor entuziastă a

veștii îngrozitoare o luase pe Christie cea de optsprezece ani total pe nepregătite.

– Ești singurul rămas în Evul Mediu, Lucas. Nu e de mirare că tu crezi că lumea ar trebui să ne condamne. Ei bine, mă bucur să îți spun că nu e cazul. Sunt mândră de fiica mea. Foarte mândră. Nu țin secret existența ei față de nimeni.

Furia se aprindea în ea ca un far. Era incapabilă să se stăpânească când era vorba de sentimentele ei față de fiica sa.

Lucas râse ușor, ironic.

– Dar nu destul de mândră pentru a o prezenta prietenilor tăi bărbați? Să-i lași pe ei să-și facă singuri o părere?

– Nu este așa!

– Nu? Trebuie să recunosc că și eu cumpăr cai pentru iepele mele pentru înmulțire – dar armăsarii nu joacă chiar un rol important în creșterea mânzilor. Dacă ar fi avut, aș fi făcut lucrurile altfel.

– Nu sunt un cal, Lucas.

– Nu, aprobă dur. Ești o oaie. Ai uitat? O oaie neagră.

– Oprește-te, Lucas.

– Din când în când câte o iapă își respinge mânzul. Și cel mai bun lucru este să-i despart.

Christie se uită la Lucas panicată. Ce Dumnezeu vroia să spună cu asta? Oh, asta era îngrozitor. Trecuse de orice limită lăsându-l să creadă că este o depravată. Dacă ar încerca să o ia pe Sarah de lângă ea? Nu ar putea, desigur... Numai dacă nu ar încerca să dovedească. Nu. Era absurd... Nu putea, cu siguranță? Chiar și așa era înspăimântată. Dacă o amenința? Disperată începu să schimbe atitudinea...

– Sunt o mamă bună, Lucas, protestă repede. Sunt... Chiar sunt.

– Ești? Cum poate să știe cineva asta? Trăiești o viață anonimă în mijlocul unui oraș mare.

– Mătușa Sassy știe. Ea crede că sunt. Și fiica mea la fel.

– Mătușa ta crede că copilului i-ar fi mai bine dacă ar trăi la țară. Sau poate că doar crede că i-ar fi mai bine copilului dacă ți s-ar tăia șirul nesfârșit de bărbați. În orice caz, trebuie să aibă anumite îndoieli altfel nu ar fi sugerat să te muți aici.

– Ea... ea crede doar că aerul curat și libertatea de a alerga în voie sunt bune pentru copii. O iubește pe Sarah. Este normal să vrea ce e mai bun pentru ea.

– Și tu nu vrei?

– Of, bineînțeles că vreau!

– Dar nu crezi că aici este un loc bun pentru a crește un copil?

– Tot ce are nevoie un copil este dragoste. Asta este tot. Dragoste.

Lucas o privi rece.

– De unde știi asta? Dragostea a fost de-ajuns pentru tine? Ai avut parte de multă dragoste. Dar veneai aici în fiecare vară palidă și slabă. Și erai timidă. Apoi alergai liberă două luni în fiecare an. Te cățărai în copaci. Călăreai poneii noștri. Înotai în râu. Te jucai cu copii de aici. Toate astea nu au avut niciun efect asupra ta? Nu a fost bine pentru tine?

Christie se uită în jos spre mâinile ei încrucișate în poală. Așa își amintea el de ea. O copilă palidă, slabă și timidă, care înota în râu și alerga cu copii de aici. O copilă care s-a fardat și s-a îmbrăcat cu haine de femeie într-o seară pentru o petrecere, și care i s-a dăruit, aproape implorându-l să facă dragoste cu ea. O copilă cu o viață dezordonată. Care ajunsese rău, în ciuda faptului că fusese iubită. O copilă pe care el o disprețuia.

– Lucas, presupui prea multe. Știi prea puțin despre mine. Tatăl meu și cu mine nu am trăit într-un oraș. Aveam parte de aer curat în Braizeneath.

– Dar puțină libertate. Trebuie să fi fost un loc ciudat în care să crească o fetiță, lângă o școală de băieți.

– Ce sugerezi? Că am devenit desfrânată când am crescut?

– Înțeleg că asta cam așa e.

Christie își puse mâinile pe față descumpănită. Ce trebuia să facă? Ar trebui să-l lase să creadă că era un fel de depravată de necontrolat – care iese în fiecare seară, bea în cluburi de noapte și se întâlnește cu bărbați? O trecu un fior la acest gând. Mersese mult prea departe...

– Ai înțeles greșit lucrurile, murmură.

– Da? Nu disponibilitatea bărbaților te ține în Londra, la urma urmei, Christie? Mai este și altceva?

– Da. Nu am mulți iubiți... Am spus asta doar fiindcă m-ai enervat. Am numai... câțiva. Vreau să spun, ocazional ies cu cineva... știi. Cum face orice femeie de vârsta mea. Dar motivul pentru care rămân în Londra este pentru că mie... îmi place acolo.

Ochii lui se îngustară.

– Există un bărbat în special, Christie? Asta ar explica multe...

– Nu. Ți-am spus asta ieri.

Își lăsă capul pe spate medidativ.

– Mi-ai spus că nu există un bărbat important pentru tine. Asta nu înseamnă că nu există un bărbat important pentru copilul tău... Făcu o pauză, apoi adăugă: Ții legătura cu tatăl ei, nu-i așa, Christie? O vede...? Deci de asta nu vrei să tulburi apele prezentând copilul iubiților tăi.

Christie rămase cu gura deschisă de uimire. Nu se așteptase să tragă concluzia asta. Era ca și cum răstălmăcea intenționat realitatea... Își puse mâinile pe față pentru ca negarea să nu se vadă pe buzele ei. Măcar își schimbase părerea despre ea acum. Era ceva de care să fie mulțumită.

– Eu ... bâigui speriată. Închise ochii. De ce Dumnezeu trebuise să vină aici? Oh, era îngrozitor... îngrozitor...

– Mi-ai spus că nu vrei să-i distrugi viața. Dar dacă sunteți atât de legați unul de altul, chiar nu are sens.

Se chinui să își revină, să înțeleagă ce spune. Legați unul de

celălalt? Nu spusese asta, nu? Sau cel puțin, nu vrusese să spună prin asta ce înțelesese el. Spusese ce spusese doar pentru a-l convinge pe Lucas că fetița nu putea fi a lui. Numele lui James fusese singurul care-i trecuse prin minte – din motive care pentru moment fuseseră evidente – și care acum, cu acest înțeles, părea îngrozitor de absurd. Oh, Doamne. Săracul James. Nu se gândise la el de ani întregi.

– Nu e treaba ta, Lucas, se răsti, încercând să ascundă confuzia cu o imagine de enervare. Acum, dacă chiar vrei să faci pe bunul vecin, poți să-mi scoți mașina din noroi. Mă duc la magazin să o văd pe Maudie.

Apoi Christie coborî din mașină și plecă mai departe. Auzi ușa șoferului trântindu-se și se uită peste umăr să vadă dacă nu o urmărește. Nu o urmărea. Stătea într-o parte a Range Roverului, cu bărbia în sus de parcă stătea la soare.

Oh, Doamne. Săracul James. Nu se mai gândise la el de ani întregi. Era aproape de terminarea școlii când se întâmplase. Era adult. Nu că Lucas ar fi observat. Încă o tachina și o trata ca pe un copil, așa cum fusese mereu în ochii lui. Peste câteva săptămâni se ducea să-și petreacă ultima vară cu el în Gloucestershire. După asta va începe cursul de pregătire, și apoi va începe lucrul. Vacanțele lungi de vară, trezindu-se devreme pentru a face exercițiile cu poneii bătrâni în timp ce Lucas avea grijă de caii de vânătoare, se vor termina pentru totdeauna.

Într-o sâmbătă și-a cumpărat haine și s-a fardat în așteptarea revederii lui, și s-a prezentat în fața tatălui său, care a murmurat o aprobare. Dar opinia tatălui său nu a mulțumit-o. Era bătrân și nu-l mai preocupau aceste lucruri. Se dusese la școală unde erau băieții mai mari. În ultimii ani, în școală se înființaseră și clase de fete. Christie era și ea într-o astfel de clasă, așa că le cunoștea pe aceste tinere. Apariția ei în camera de zi fu întâmpinată cu aplauze, un cor de fluierături, și câteva remarci grosolane ale băieților.

Christie aruncase o privire spre grupul strâns, regretând decizia

ei de a le cere părerea. Dar când ieșea, James Lakey, un băiat timid care roșea repede, îi înfruntase pe colegii săi batjocoritori care vroiau să o urmărească.

– Nu-i băga în seamă, Christie, spusese făcându-se roșu la față. Toți sunt îndrăgostiți de tine, știai? De asta se poartă așa.

Când se oferise, bâlbâindu-se, să o scoată la plimbare, ea acceptase, impresionată de atenția lui, și vrând să-l protejeze de sarcasmul colegilor lui. El chiar se oferise să se schimbe de haine și să o ducă undeva special unde să-și poată pune în valoare rochia, dar ea îl trăsese ușor, nerăbdătoare să scape de mulțimea din camera de zi. Ajunseseră într-un club folk. James se bâlbâia puțin, și se înroșise așa de tare toată seara încât ei îi părea rău pentru el. Era un băiat cu adevărat drăguț. Din păcate era foarte timid. Când conversația era pe terminate se încrunta și își sugea buza de ca și cum s-ar fi concentrat foarte tare la o problemă de interes mondial. Christie își dăduse seama, spre groaza ei, că după ceva timp începuse să-l imite. Spera să nu fi observat nimeni. Probabil că arătau ca doi cimpanzei, tăcând și sugându-și buza de jos.

La întoarcere, James începuse să tușească prefăcut. O îngrijorase pe Christie. De fiecare dată când tușea își ridica mâna la gură. A treia oară își lăsase brațul pe umărul ei. Îl lăsase acolo. Oh, Doamne. Dacă ar fi fost Lucas lângă ea, plimbându-se cu ea pe lângă râu la lumina lunii, ar fi fost în al șaptelea cer. Dar așa, îi era foarte jenă.

Când ajunseseră în locul cu bănci de pe marginea râului, James pretinse că i-au obosit picioarele și vroia să se oprească. Ei bine, ce putea să spună? Poate că era adevărat... Numai că, ea știa că nu era adevărat. Apoi, așa cum suspectase ea, începuse.

Se aplecase spre ea și își apăsase gura pe a ei. Christie își ținea ochii strânși. Oh, Doamne; oh, Doamne. Era îngrozitor. Desigur, era foarte drăguț și atent din partea lui James să își dorească să o sărute, și era evident că se chinuise atât de tare să-și facă curaj, încât nu putea să-l oprească, dar era evident că nici el nu știa să sărute mai

mult decât ea. Chiar și așa, era sigură că nu ar trebui să își apese fața așa de aproape de a ei, deoarece o dureau buzele, apăsate pe dinți.

Se loviră cu nasurile. James își ridică capul puțin, astfel încât bărbia lui era aproape de nările ei. Cum Dumnezeu ar fi putut să respire? Ea își trase capul pe spate cât de mult putu pentru a reuși să respire puțin, dar acum făcea un zgomot ciudat când înghițea. Simțea că nici asta nu trebuia să se întâmple... Oh, ajutor! Era groaznic. James își schimbă poziția, și dintr-o dată ea nu mai putu să respire din nou. Se trase puțin mai în spate. Mâinile lui James erau pe umerii ei. Apăsă și mai tare gura peste a ei. Încet-încet perechea neexperimentată se lăsă neajutorată într-o parte, până când Christie se lipi neconfortabil de bancă, partea de sus a corpului ei atârnând, în timp ce picioarele încă încercau să se așeze. Corpul lui James stătea într-un mod ciudat peste al ei, în timp ce gurile lor continuau să încerce să facă ceva, despre care Christie simțea că ar fi trebuit să vină într-un mod mai natural.

În cele din urmă James renunțase. Stătea drept și își sugea tare buza de sus. Christie sărise recunoscătoare în picioare și își întindea rochia mototolită. Ea privi neajutorată spre el pentru un moment. Săracul James. Părea un băiat atât de drăguț și o privea atât de trist...

– Îmi pare rău... oftă el.

– Ăă ... a fost foarte drăguț, James... minți încurajator.

Fața lui păru că se destinde puțin în lumina lunii.

– Da...? întrebă cu înflăcărare.

Ea încuviință, și apoi, înainte ca el să încerce din nou, adăugă:

– Haide, Lakey... Să ne întrecem înapoi... Ultimul care ajunge la poarta școlii e un mamut păros.

Picioarele lui James își reveniseră. Câștigase întrecerea de departe.

Capitolul 4

La jumătatea drumului întorcându-se de la magazin, se opri și se dojeni singură. Mergea abătută, simțea o greutate în stomac, și se comporta ca un fugar. Trebuia să se comporte ca și cum se putea descurca cu Lucas, oricât de neplăcut era. Sub nicio formă nu trebuia să-l lase să-și dea seama că are puterea de a o tulbura. Dacă își dădea seama de asta, putea să realizeze și o grămadă de alte lucruri, și, la dracu, nu avea de gând să lase să se întâmple asta. Grăbi pasul și se întoarse încrezătoare spre mașina ei. Dacă el nu avea decența să întrebe, în niciun caz nu îl va ajuta să ghicească. Oricum, nici măcar nu-și dorea ca el să știe. Făcuse un jurământ și-l va păstra, orice ar fi.

Lucas era la volanul mașinii lui, cu ușa deschisă, cu un picior afară. Își ținea mâinile pe piept. Părea plictisit. Mașina ei mică fusese scoasă pe marginea drumului.

– Mulțumesc, Lucas, spuse rece.

Ochii lui o cercetară rece. Nu spuse nimic.

– Eu... cred că voi pleca, adăugă ea mai puțin încrezătoare, făcându-și drum spre mașina ei.

– Da. Nu cred că te voi mai revedea, Christie.

Părea mulțumit de asta? Era greu de spus. Vocea lui n-avea un ton special.

– Nu. Mulțumesc pentru foc și pentru remorcarea mașinii și ... pentru tot.

– Te referi la noaptea trecută?

Vocea lui nu mai era neutră. Era atât de acidă încât putea să ardă.

– Noaptea trecută a fost o greșeală, Lucas.

El porni motorul și se aplecă să închidă ușa.

– Tot spui asta. Și să înțeleg că nu te vei muta înapoi aici, nu?

– Nu.

O privi lung, cercetător.

– Atunci nu vom fi tentați să facem aceeași greșeală pentru a treia oară, nu-i așa, Christie?

Ridică sprâncenele disprețuitor.

– Nu. Păru atât de calmă. Era extraordinar. Se sufoca, îi venea să țipe, să lovească cu picioarele și cu pumnii și să urle. În schimb, spuse un singur cuvânt mic, scurt și politicos cu buzele ei albe și limba uscată.

El sendreptă.

– Nu că ar mai fi vreo tentație acum, Christie. Poți să stai liniștită în privința asta. Poți să te răzgândești referitor la mutarea aici. Nu voi mai veni să ... îți mai încălzesc casa.

– Oh... da... sigur...

Ea intrase deja în mașină, cu capul aplecat spre bord și căuta cu mâna tremurândă cheile. Răsuci cheia, iar motorul porni. Chiar folosi semnalul pentru a-l anunța – oh, atât de politicos – că va ieși din spatele mașinii lui mari; din raza țevii lui de eșapament; afară din viața lui.

Sarah era fericită să-și vadă din nou mama. Întoarsă în apartamentul său, Christie luă fetița pe genunchi mirosindu-i dulceața pielii și adâncindu-și fața în părul ei. Noaptea Christie plânse, la fel cum făcuse în acele luni după naștere când îl așteptase pe Lucas să o contacteze și să o întrebe: "Când s-a născut mai exact?" Dar mai s-a transformat în Iunie, apoi iulie în august la fel ca atunci.

În august era cald. Christie o dusese pe Sarah în parc. Rațele arătau leșinate. În aer se simțea mirosul asfaltului încins de pe străzi. Sarah răcii ușor, dar răceala ei se transformase repede într-o tuse severă. Christie o duse în brațe la spital și privea îngrijorată copila care era palidă în ciuda plimbărilor prin parc. Bunul doctor Hughes zâmbise asigurând-o că e ceva normal, și că toți copii tușesc, că ar trebui să se îngrijoreze doar dacă... Ei bine, Sarah avea o tuse obișnuită. Nu una de care să se îngrijoreze. Nu laringintă sau astm sau bronșită.

Christie îi povestis mătușii Sassy ce spusese doctorul. Mătușa Sassy se uitase la ea așa cum se uita când arunca frunzele de ceai în chiuvetă, în loc să le ducă la scurgerea din spate.

– Se vor înfunda țevile, dacă nu ai grijă, obișnuia să spună. Poate nu azi, dar într-o zi.

De data asa nu a fost nevoie să îi spună nimic, fața palidă a lui Sarah spunea totul.

Christie și-a petrecut aproape o săptămână să pregătească totul. Când ieșise de pe M5 aproape de Dursley deschisese geamul să intre aer curat.

Doamna Brewer și fiica ei, Janine, o luaseră pe Sarah în grija lor în timp ce Christie punea lucrurile în ordine, iar Janine a fost încântată când Christie s-a oferit să o plătească pentru a avea grijă de Sarah în timp ce ea lucra. Maudie Timms adusese o cutie de alimente. Canon Percival a venit să pălăvrăgească despre Școala de Duminică și alte nimicuri. Ellen Brewer – născută Jefferies – l-a adus pe micul ei Tom pentru a se juca. Mai devreme sau mai târziu au apărut toți sătenii să o întâmpine cu cuvinte binevoitoare. Toată lumea părea să știe exact când era aniversarea lui Sarah. Dar nimeni nu a mers atât de departe încât să întrebe cine putea fi tatăl.

Dacă Lucas Merrick aprindea focul cuiva, atunci o făcea departe de casă. Era în Irlanda, căutând o iapă. Când s-a întors, nu s-a apropiat de casa ei. Totul era cam idilic – în afară de faptul că ea încă

plângea înainte să adoarmă – până când, într-o dimineață devreme, Sarah s-a cățărat pe o poartă pentru a se uita la cel care călărea pe acolo. Și călărețul s-a uitat la Sarah.

– Bună dimineața. Clipi. Scurt. Elegant. Salutul unui bărbat atrăgător cu pantaloni de călărie, pe un cal frumos.

– Bună, Lucas.

– M-ai luat prin surprindere.

– Da? Am crezut că ai aflat până acum că m-am mutat înapoi până la urmă. E aproape o lună.

El ridică din umeri.

– Am auzit. Nu asta m-a surprins. Arătă spre Sarah. Tu obișnuiai să stai pe poartă făcând cu mâna. Arată exact ca tine.

Sarah zâmbi:

– Pot să-l mângâi pe bot?

Lucas sări din șa și aduse calul mai aproape. Ținându-l strâns în frâu, se apropie și luă mânuța grăsuță a lui Sarah în mâna lui mare și o duse spre botul osos al calului. Ochii lui căprui străluciră.

– Îți plac caii, nu-i așa, domnișoară?

– Nu. Nu-mi plac. Îi iubesc. Și copila râse de ceea ce vroia a fi o glumă.

În mod surprinzător, râse și Lucas.

– Totul depinde de modul în care le spui, îi explică copilei, iar Sarah zâmbi și mai larg.

– De ce a trecut zebra strada? întrebă, antrenată de aprobarea lui.

Dar când o provocă Lucas, ea uită răspunsul.

– Trebuie să cumperi o acadea, îi spuse serioasă. Au glume pe bețe. Cere-i doamnei de la magazin să-ți dea acadeaua cu gluma cu zebră. Ea va ști. Știe să citească.

Iar Lucas promise că așa va face, în timp ce Sarah se întinse și mângâie din nou calul.

– Mă enervai când vroiai să-i mângâi pe bot tot timpul, spuse rece.

– Mi-am dat seama.

– Îi mângâiai în sus în loc s-o faci în jos. În contra firelor de păr.

– Deci te deranjam de când eram mică. Spune-mi ceva nou, Lucas.

– De ce te-ai întors?

Christie tăcu pentru un moment, apoi arătă spre Sarah.

– Are culoare în obraji nu-i așa? Dacă ai fi văzut-o când a venit ai fi știut de ce. Era palidă, slabă și tușea.

– Palidă și slabă dar nu timidă?

– Nu. Sarah doar arată ca mine. Este o iluzie. Nu a fost niciodată timidă.

– Totuși nici tu nu ai mai fost când ai crescut... spuse Lucas tăios în timp ce se urca din nou pe cal.

– Da.

– Nici pe departe. Era din nou disprețuitor.

– Dacă spui tu, Lucas.

Lucas doar își ridică sprâncenele, apoi înghionti iapa cu călcâiul.

– Îmi place de el, spuse Sarah, privindu-l cum dispare.

– Da dragă? murmură Christie, privindu-l și ea, întrebându-se cum a putut vreodată să viseze că o va putea iubi într-o zi. O trata cu aceeași indiferență crudă de când își amintea. Pentru toți ceilalți era o tânără femeie, matură în ciuda vârstei, în multe privințe, cu o carieră bună și un copil extraordinar. În ochii lui Lucas Merrick era încă o școlăriță disprețuitoare.

Sarah își făcuse un obicei să stea la poartă ore întregi, să se uite după bărbatul pe cal. Christie o lăsa să facă asta, dispărând de fiecare dată când apărea Lucas.

Dacă nu dispărea destul de repede, Lucas îi acorda doar un simplu semn din cap. De fapt nu mai mult de o licărire a ochilor. Vorbea doar cu Sarah.

– Ce faceți în dimineața asta, domnișoară? o întreba, iar Sarah chicotea și se întindea să mângâie calul pe care îl antrena el, în timp

ce Christie se concentra să-și păstreze un zâmbet palid, politios undeva în colțul gurii. O durea să fie așa de umilită. Câteodată suspecta că e așa de atent cu fiica ei doar pentru a accentua indiferența față de Christie. Apoi simțise că ar trebui să o țină deoparte pe Sarah și să îi interzică să vorbească cu bărbatul de pe cal. Dar un adânc sentiment de onoare o făcea să zâmbească ferm, cu toate că își ținea ochii coborîți. La urma urmei, era tatăl lui Sarah. Avea dreptul să-l cunoască, chiar dacă el refuza încăpățânat să recunoască orice legătură cu copilul. Mai târziu, când Sarah va fi destul de mare să pună întrebări despre ea, nu-i va mulțumi mamei sale că i-a refuzat această șansă. Oricum, trebuia să recunoască că Lucas părea cu adevărat interesat de micuța Sarah, și reușea să-și tempereze firea răutăcioasă în prezența copilei astfel încât o încânta de fiecare dată.

Într-o zi, când Sarah era cu doamna Brewer, iar Christie era la calculator, auzi pași pe aleea de afară. Casa era chiar la capătul aleii așa că nu se putea trece pe lângă casă. Se duse la geamul dormitorului unde lucra și se uită afară. Era Lucas, și o ținea pe umeri pe Sarah cu obrajii plini de lacrimi.

Christie coborî în grabă scara îngustă și ieși afară.

– Sarah, strigă, evitând special privirea dezaprobatoare a lui Lucas în timp ce o luase pe fetiță și o pusese jos. Care e problema, dragă?

– Janine are un picior umflat, suspină Sarah, alergând în brațele lui Christie și izbucnind în lacrimi.

Christie își trecu limba peste buze înainte să-și facă curaj să-l privească întrebător pe Lucas pentru o explicație. Expresia lui Lucas era severă.

– A luat-o pe Sarah la plimbare, a căzut și și-a luxat glezna, explică Lucas. Noroc că eu călăream pe acolo și Sarah a avut prezența de spirit să alerge după mine. Erau acolo de ceva timp, după câte a spus Janine. Erau pe lângă casa lui Dixon – prea departe

pentru ca Janine să o lase pe Sarah să meargă după ajutor.

– Îți mulțumesc că ai adus-o înapoi, spuse Christie sincer.

Lucas ridică din umeri rece.

– Noroc că deja se împrietenise cu mine. Dacă eram un străin, probabil că nu ar fi avut încredere să alerge după mine cum a făcut-o.

Christie zâmbi ușor.

– Da. Da, noroc... spuse încet.

Lucas o privi lung, rece înainte să spună:

– Noroc, și că, s-a întâmplat când era cu Janine. Dacă era cu tine mă îndoiesc că ai fi lăsat-o să-mi ceară mie ajutor, nu-i așa?

Christie își mușcă buza.

– Ce te face să spui asta? spuse aspru.

– Te-am văzut cum fugeai înăuntru când apăream. M-ai evitat.

– Nu crezi că e mai bine, Lucas? Am crezut că vei fi fericit că nu trebuie să vorbești cu mine.

Lucas își ridică capul, iar în ochi i se vedea un licăr răutăcios.

– Ce nu am înțeles, Christabel, este că ai lăsat-o pe Sarah să se împrietenească cu mine. Cele mai multe mame bune nu-și lasă copiii să se împrietenească cu persoanele pe care ele însele le evită.

Deci el nu credea că e o mamă bună? Nu o putea spune mai clar nici dacă ar fi încercat. Întâlnirea cu Lucas era ca și cum ar fi stat într-un pat de cuie așteptând să fie sfâșiată. Cât mai putea îndura durerea? Puțin mai mult, se gândi resemnată, încercând să se gândească la un răspuns conciliant. De dragul lui Sarah.

– Eu ... să fiu sinceră, m-am gândit să se împrietenească cu animalele tale, nu cu tine. Iubește caii. Cum îi iubeam și eu. Uram să mi se interzică să îi mângâi pe bot.

– Dar mătușii tale îi plăcea de mine – probabil că nu te-ar fi încurajat să te împrietenești cu cineva de care nu-i plăcea. Și oricum, sunt destui cai pe aici pe care să-i cunoască.

– Ești singurul care călărește pe lângă casă.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Christie se înroși și mângâind copila acum calmată, spuse:

– Eu... Uite dacă vrei să o opresc pe Sarah să te mai aștepte la poartă, o voi face.

– Mamă! Nu! Nu fi atât de rea! Lucas mi-a spus că mă va lăsa să călăresc poneiul lui!

Lucas întinse mâna bronzată cu degete lungi și o trecu prin părul copilei.

– Este OK, Sarah. Îmi plac micile discuții cu tine. Nu vreau ca mama ta să te împiedice să mă mai aștepți – și voi fixa plimbarea ta cu poneiul imediat ce piciorul lui Janine se va însănătoși.

– Da?

Copila încântată zâmbi și se trase din brațele mamei ei. Îl îmbrățișă pe Lucas lung, și apoi se îndreptă dansând spre casă.

Christie o privi plecând, apoi se întoarse spre Lucas, încruntându-se.

– E foarte drăguț din partea ta, dar nu trebuie să te deranjezi.

– I-am promis. Nu e niciun deranj. Janine o poate aduce într-o dimineață. Nu este rănită prea tare. Se va reface repede.

Este stupid să se simtă rănită. Sincer care era problema ei? Avusese ani la dispoziție să se obișnuiască cu faptul că Lucas nu o vroia în preajmă, și totuși se simțea rănită de disprețul lui evident față de compania ei.

– Mulțumesc, murmură iritată.

– Deci, de ce nu i-ai spus să nu se împrietenească cu mine, Christie?

Christie, tresări. Sperase că acel șir de întrebări se terminase. Ar fi trebuit să știe mai bine.

– Ți-am spus. Îi plac caii.

– Iar eu ți-am spus că sunt și alți cai prin jur. De câte ori te duci în oraș treci pe lângă doi sau trei. De ce nu ai încurajat-o să îi mângâie pe aceia? De ce pe ai mei?

– Nu am încurajat-o. Pur și simplu și-a dat seama de faptul că tu călărești pe lângă poartă în fiecare dimineață cam la aceeași oră. Este un copil inteligent.

– Iar tu ești o femeie inteligentă. Sau vrei să-mi spui că nu ai niciun control asupra copilului tău?

– Lucas! Ai spus un lucru îngrozitor. Uite, tocmai mi-am amintit că erai mereu foarte răbdător cu mine când eram mică. Nu am nimic împotrivă ca Sarah să te cunoască. Nu trebuie să oprești asta dacă nu vrei.

– Nu, aprobă batjocoritor. Nu vreau. Dar așa am ales eu. Este un copil extraordinar – mă face să râd... Și trebuie să fie bine pentru ea să cunoască un bărbat, mai ales că ție ți s-a tăiat șirul de bărbați de oraș.

Christie roși la această remarcă și privi într-o parte astfel încât să nu vadă durerea, care era sigură că i se vedea pe față.

– Deși, după câte îmi amintesc, spuse Lucas disprețuitor, nu îi prezentai fetiței. Așteptai să întâlnești un bărbat care să te satisfacă în pat mai întâi. De asta ai lăsat-o să mă cunoască? Este o invitație, Christie?

– Nu! Desigur că nu! În orice caz, ți-am spus că nu e chiar așa... Am... exagerat.

– Oh, da. Mi-amintesc acum că ai spus asta. Și încă își vede tatăl, nu-i așa? Va veni aici în vizită?

– Nu este treaba ta, murmură Christie furioasă. Acum, dacă nu te superi, Lucas, am treabă. Îți mulțumesc că ai adus-o pe Sarah înapoi și că ai avut grijă de ea. Îți sunt foarte recunoscătoare.

Dar Lucas nu așteptă să îi mulțumească. Deja se întorsese și plecă. Christie privea silueta care se depărta cu un sentiment vag de negare. De ce credea cu atâta înverșunare că Sarah este copilul lui James? Ai fi crezut că înțelesese până acum, un bărbat inteligent ca el. Prea inteligent... asta era problema. Prea inteligent să-și permită să fie încărcat cu o responsabilitate pe care nu și-o dorise niciodată

și pe care se chinuise foarte tare să o evite. Așa că de ce Dumnezeu mai era îndrăgostită de un bărbat ca ăsta?

Sarah o tot întreba pe Christie despre plimbarea promisă. Glezna lui Janine se recupera bine dar îi mai trebuia câteva săptămâni înainte să fie pe deplin refăcută. Sarah i-a făcut semn într-o dimineață lui Lucas și i-a spus supărată, că trecuseră șase zile de când îi făcuse promisiunea și că doctorul i-a spus lui Janine că se va face bine într-o sută de ani, așa că nu poate să o aducă mama.

Christie închisese ochii și zâmbise în silă.

– Nu am pus-o eu să facă asta, spuse printre dinți. Și îi voi explica mai târziu. Nu e nicio problemă.

– Chiar nu este, aprobă Lucas ascuțit. Desigur că poate să te aducă mama ta. Ne vedem după-amiază la două. Voi fi la grajdurile de la fermă.

Lui Christie îi venea să țipe. În schimb simulă o expresie de anticipare emoționată de dragul lui Sarah, dar trebui să recunoască când se apropie ora două că se simțea ușurată să vadă că vremea era de partea ei. Afară era întunecat și noros; niște frunze aurii dansau prin aer. Cu puțin noroc va ploua și va putea contramanda totul.

Dar nu plouă. Și mai rău, când ajunseră, Lucas ieși din grajd să le întâmpine în același moment în care Soloman își ciuli urechile și necheză ușor, apoi începu să galopeze încet cu o recunoaștere și o încântare extraordinare direct spre Christie. Continuă să o înghiontească ușor cu botul. Afecțiunea evidentă a poneiului o făcu să-i dea lacrimile. Și-ar fi dorit din tot sufletul să se joace cu el, dar Lucas privea, iar ea nu îndrăznea să devină prea emotivă cu el în preajmă, așa că în schimb se îndepărtă și spuse repede:

– Ce s-a întâmplat cu William?

Lucas se strâmbă.

– L-am pierdut acum câțiva ani.

Sarah se încruntă.

– Atunci de ce nu-l căutați?

– Lucas vrea să spună că a murit, dragă. Era foarte bătrân.

Sarah continuă să privească încruntată.

– Ah. Atunci de ce nu m-ai adus aici înainte să moară, mamă? întrebă acuzator, cu egoismul specific copiilor. Ai fi putut să mă naști mai devreme, și astfel l-aș fi călărit și pe William. Ești o persoană rea, groaznică. Nu te mai iubesc. Mi-aș dori ca Lucas să fie mămica mea.

Christie se cutremură, dar Lucas râse cu gura până la urechi.

– Ce Dumnezeu s-a întâmplat cu simțul tău de umor, Christie? întrebă sec. Nu pot să cred că ești fata care obișnuia să râdă până sughița. Îți mai aduci aminte atunci la piesa de la Societatea de Teatru pentru Amatori când Maudie a jucat un bolnav de tuberculoză și era atât de fardată.

Christie își puse mâna pe gură.

– Da, mormăi, amintindu-și nu de Maudie, ci de Lucas care îi conducea silueta încovoiată, de cincisprezece ani prin holul bisericii, bolborosind ceva despre o problemă la stomac pentru cei care îi priveau dezaprobator, în timp ce ea tremura și țipa, cu mâinile pe fața-i îmbujorată. Afară se așezaseră pe o balustradă de pe drum și râseră împreună până când le dăduseră lacrimile și li se uscase gâtul. Fusese ultima vară în care se distraseră așa împreună. În anul următor, Lucas avusese niște prietene sofisticate și nu mai avusese timp de pierdut pentru a se hlizi cu o școlăriță.

– Harnașamentul este în același loc? întrebă rece. Pot să am eu grijă de Sarah dacă tu ești ocupat.

Dar harnașamentul nu era în același loc, pentru că fusese construit un nou grajd impresionant pentru cai, și, se părea că Lucas, nu putea fi foarte ocupat, pentru că Sarah nu-l lăsa. Îl luase de mână și plecă. Christie îi urmă, cu mâinile în buzunarele hanoracului. Încerca să nu se gândească la nimic.

Aproape că se bucură ușurată când prima picătură de ploaie, apoi a doua, îi căzu rece pe cap.

– E timpul să plecăm, o strigă pe Sarah, care tropăia în cerc pe

spatele mare al lui Soloman, cu Lucas care îi ținea frâul.

El se uită la Christie.

– Este binevenită să ...

Dar Christie îl întrerupse rece.

– Începe să plouă. Mai bine plecăm.

Lucas se uită spre cer, și își ridică o palmă pentru a vedea dacă e adevărat. Christie profită de ocazie pentru a o ridica pe Sarah de pe ponei.

– Ai dreptate, recunoscu Lucas. Îmi pare rău, Sarah. Vom repeta altă dată dacă vrei. Scoase cheile de la mașină din buzunar și i le oferi. Range Roverul este în fața casei, spuse brusc. Duceți-vă înainte, până când găsesc pe cineva să îl ia pe Soloman.

Nu vroia și nici nu se aștepta să fie invitată înăuntru, dar Christie nu se putu abține să nu observe nerăbdarea lui de a o vedea plecând.

– Putem pleca pe jos... protestă rece.

Dar Lucas doar scutură din cap.

– Nu e nevoie. Am zis că o să trec pe la Canon astăzi pentru un joc de șah. Acum e un moment bun. Pot să vă las în drum.

După ce urcară toți trei, Christie comentă :

– Deci, încă joci șah la casa parohială?

– Da. Și ție îți plăcea să mergi acolo pentru un joc. Ar trebui să vii și tu. Lui Percy i-ar plăcea.

– Totdeaua te-ai înțeles bine cu el... își aminti Christie.

– Și tu la fel. Deși nu cred că e cineva care nu se înțelege.

– Da. Dar tu erai... ei bine, diferit când erai cu el. Cel puțin, adăugă repede, sperând că el nu observase nota de nostalgie din vocea ei, – când jucam șah împreună la casa parohială tu erai diferit. Cred, că jocul în sine te schimba. Erai absolut strălucitor.

El râse ușor.

– Niciodată nu ai reușit să mă bați, Christie. Deși jucai destul de bine. Dar, te-ai dovedit a fi un bun jucător în multe domenii, nu-i

așa.

Christie își aplecă capul lăsându-și părul să îi acopere ochii. Nu putea să spună nimic în fața lui Sarah, dar știa exact la ce se referă, și nu era vorba despre șah. Oftă. Își amintea cum juca șah cu el la fel de bine cum își amintea cum făcuse dragoste cu el. Juca inventiv, așa că ea rămânea surprinsă de fiecare dată când o forța să renunțe exact când credea că îl va bate în sfârșit. Era un oportunist înnăscut, se gândea mâhnită. Astfel de comentarii în fața lui Sarah erau un alt exemplu.

– Poate că o să îl sun pe Percy pentru un joc, spuse, schimbând subiectul. Este așa de drăguț.

– Drăguț? spuse Lucas sceptic. Să știi că e doar o fațadă. De fapt este un dur. Percy mi-a fost tutore pentru un an când am fost exmatriculat din școala pregătitoare. Era singura persoană care se putea descurca cu mine când aveam doisprezece ani. De fapt mi-a dat niște sfaturi foarte bune.

Christie tresări. Își aminti când erau odată împreună la casa parohială, iar Percy făcuse exact asta. Îl tachina pe Lucas din cauza prietenelor lui, numindu-le "rândunici de casă" – vizitatori de vară ai lui Lucas, și îl sfătuise că ar fi timpul să se așeze la casa lui și să se însoare. Lucas se înfuriase și fusese îngrozitor de nepoliticos cu bunul preot, apoi ieșise vijelios, trântind ușa atât de violent încât aruncă un pahar de pe masă care se sparse pe podeaua de lemn.

– Totuși nu-mi pot imagina că i-ai ascultat sfaturile, îl provocă.

– Aici, spuse surprinzător Lucas, greșești. I-am urmat sfaturile când eram tânăr și încă le mai urmez ... ocazional. Deși trebuie să recunosc că niciodată nu fac nimic contra judecății mele. Urmă o pauză apoi adăugă tăios: Deși au fost una sau două excepții importante.

Christie se uită la el. El zâmbea dur. Ochii erau ațintiți spre drumul din față.

Dintr-o dată, vru să-i spună că îi pare rău. Nu i s-ar fi oferit în acea

seară dacă ar fi știut ce se întâmplă de fapt.

Era atât de inocentă – asta fusese problema. Știa de broaște, de păsări și de albine. Dar fusese crescută de un om de știință și de o bătrână de la țară. În mare făcuseră o treabă bună. Dar nu avusese niciodată o revistă pentru femei în casă; sau o carte educativăă în bibliotecă, niciun ziar de scandal în locul televizorului. Cu alte cuvinte, până când Christie nu se trezise în brațele lui Lucas, fiind sărutată de el, cu corpul lipit de al lui, inima bătându-i odată cu vibrația dorinței lui aprige, simțindu-i-o în timp ce corpul lui se mișca mai repede și mai tare în același ritm cu sărutul lor, habar nu avea că ceea ce își imaginase ea că se putea întâmpla era dincolo de limitele realității. Sub nicio formă nu putea rămâne însărcinată din cealaltă îmbrățișare stângace, deoarece trupul slab al lui James fusese la fel de apatic ca și al ei.

Dar când aflase asta, era prea târziu. Lucas o săruta, iar simțurile ei se înflăcăraseră și îl iubea atât de mult încât nu putea să dea înapoi...

Capitolul 5

Lucas o scoase pe Sarah afară, dar pe Christie o lăsase să sară singură.

– Mulțumesc că ne-ai adus, spuse politicos. A fost foarte amabil din partea ta.

Lucas se uită lung la ea.

– Amabilitatea nu are nicio legătură, răspunse răstit.

– Te-ai oferit împotriva dotinței tale, presupun, spuse iritată.

El se uită la de sus până jos.

– Cred că da. Of, of... Ce neatenție din partea mea. Mai bine sunt atent, nu, Christie? Nu vrem să mai facem alte... greșeli. Nu-i așa?

– E nevoie de doi pentru o astfel de greșeală, Lucas, spuse furioasă. Poate că nu ai încredere în judecata ta, dar eu am în a mea. Ești în siguranță.

– Bine. Zâmbi, întorcându-se spre mașină. "Mai bine în siguranță decât să regreți" nu a fost niciodată principiul meu de viață. Dar poate că, la urma urmei, nu este un motto ofensiv. În contextul potrivit.

Trebui să se controleze din toate puterile, pentru a-și ascunde furia de Sarah. Copilei îi plăcea de Lucas. Christie nu avea niciun drept să o întoarcă împotriva lui – chiar și neintenționat. Și oricum, era o fraieră că îl lăsa să o enerveze așa. Ar fi trebuit să se obișnuiască

cu această atitudine până acum.

Fusese foarte rece față de ea în acea vară. Imediat ce venise, alergase la grajdurile de lângă casa mare, pe jumătate din lemn, aparent pentru a-i întâlni pe William și Soloman.

El ieșise dintr-o clădire adiacentă, frecându-și mâinile pe pantaloni.

– Oh, doamne, oftase, încruntându-se când o văzuse. Nu a venit iar acea perioadă din an, nu? Perioada în care o fac pe bona.

– Taci, Lucas. Spui un lucru nedrept. Au trecut mulți ani de când a trebuit să mă salvezi dintr-o boacănă de-a mea.

– Da? Îmi pare rău; mi se pare ca ieri.

– Eu... Voi pleca dacă vrei. Numai că, am crezut că te ajut, ocupându-mă de ponei.

Se uita la ea disprețuitor.

– Ești cam mare pentru ei.

– Nu sunt mai înaltă decât anul trecut. Numai cu un an mai mare. Acum am terminat școala.

– Te-ai cam umflat. Ești cam grasă. Toate adolescentele sunteți la fel – mai aveți destul până să ajungeți femei adevărate, Christie. Încă ești un copil cam gras.

Christie își întorsese capul. Copil cam gras! Ha! Avea o siluetă frumoasă – toată lumea spunea asta. Nu era deloc grasă.

– Dacă crezi că sunt prea mare ca să-i călăresc, atunci spune așa. Voi sta deoparte.

El ridică din umeri.

– Poți să-i călărești. Dar nu îi vei găsi aici la grajduri. Au fost mutați într-un padoc la fermă.

– Ferma lui Reg și Lily Crabtree?

– Ferma mea. Familia Crabtree s-a retras. Am preluat-o eu.

– Cine stă în casă?

– Eu. O renovez.

– Oh, ce interesant! Pot să vin să văd și eu?

– Nu.

– Atunci plec, da?

– Da. Lasă oamenii maturi să se întoarcă la treaba lor.

Apoi a evitat-o ca pe ciumă. Profitase de oportunitatea ignorării lui pentru a ține o dietă. Poate că următoarea dată când s-ar deranja să întoarcă capul spre ea îl va impresiona cu silueta ei de manechin. Îl vedea, desigur. În special când era cu poneii. Lucas se întorcea și se ducea spre casa de la fermă, de obicei cu o femeie la braț. Își petrecea mult timp arătându-le renovările.

Una dintre ele, o femeie elegantă cu păr lung auriu, îl vizita mai des decât celelalte.

Christie îl îngrijea pe William, aplecată, ascunsă de corpul calului.

– Cine e fata aceea care e tot timpul pe aici, Lucas?

– Nepoata unei vecine. Este un copil.

– Mie mi se pare că e trecută de majorat.

– Poate. Nu îi urmăresc aniversările. Este doar un copil căruia îi plac poneii. Cam deranjantă, dar când va crește îi va trece.

– Vorbești de parcă nu îți place de ea.

– Sincer nu m-am gândit niciodată la asta. În orice caz, de ce te interesează?

– Doar cercetam concurența, Lucas.

– Concurență? Glumești... Când ești tu prezentă nu există concurență, Lisa.

– Ah... dar când nu sunt prezentă?

– Atunci vino mai des. Rămâi pe aici.

– Este o propunere?

– Nu genul la care te gândești tu, nu.

– Lucas, ești rău. Vrei să ai parte de tort și să-l mănânci.

– Există vreun motiv pentru care nu aș face-o?

– Te va prinde o femeie până la urmă, Lucas, te va lega cu o căsătorie și copii. Nu ești imun.

– Eu? Cu o casă plină de plozi? Oh, nu, Lisa. Nu-mi place ca femeia mea să stea desculță și să fie însărcinată. Nu mie.

Christie oftase când plecaseră. Când avea să observe că crescuse? Când?

Vara devenise din rea în mai rea. Cerul fusese mai mult înnorat în acel an, dar ei nu îi păsa. Lucas o ignora. Dacă apărea în calea lui, el îi întorcea spatele evident. Dacă îl saluta, atunci îi răspundea cu o remarcă atât de tăioasă încât de abia își putea abține lacrimile. Și peste toate astea mătușa Sassy aflase că are artroză reumatică iar Maudie Timms îi spusese:

– Oh, dragă, nu sunt deloc vești bune deloc, și spusese tuturor din magazin că nu sunt vești bune, iar Christie se îngrijorase foarte tare.

Îl sunase pe tatăl său, dar spre supriza ei răspunsese Matron.

– Tocmai am venit să beau un vin cu tatăl tău, spuse Matron. Este foarte singur câteodată.

Tatăl ei veni la telefon.

– Artroză reumatică? spusese vag. Oh, Doamne. Nu sunt deloc vești bune. Speram să fie doar o artroză obișnuită.

Christie vroia să-l întrebe de ce nu sunt vești bune și de ce era atât de rău față de artroza obișnuită, dar în schimb se trezise întrebând de ce era Matron acolo.

– Veronica? răspunsese timid. E doar o vizită socială. Știi tu. Este o femeie foarte cultă, Veronica...

– Sper că bea vin sec, murmurase Christie. Spune-i că vinul dulce nu îi face bine la dinți.

Matron cicălea pe toată lumea în legătură cu zahărul, confisca dulciurile și îi freca pe dinți pe vinovați până când le cădea guma din gură.

Îl sunase din nou pe tatăl ei la opt și jumătate a doua zi dimineață. Matron răspunsese din nou la telefon. Întrebase:

– Ți-a spus tatăl tău de ce eram aici aseară?

– Da... minți se Christie, nedorind să-l pună pe tatăl său într-o lumină proastă în ochii sinistri ai Veronicăi dezvăluindu-i lașitatea... Oricum, nu trebuia să explice acum. Orice ar fi avut nevoie de o explicație în legătură cu prezența lui Matron în casă la opt și jumătate seara, era foarte clar la opt și jumătate dimineața.

– Sper că nu te deranjează.

– De ce m-ar deranja.

– Mi-e teamă că multe fete de vârsta ta ar avea o părere foarte diferită – mai ales dacă ar fi orfane de mamă de mici.

– Pot să vorbesc cu tatăl meu?

– Mi-e teamă că nu e disponibil să vină la telefon. Pot prelua vreun mesaj?

Nu. Niciun mesaj. Mai încercase o dată la trei după-amiaza. Când răspunsese tot Matron închisese telefonul fără să spună un cuvânt. Christie simțea că nu mai avea nimic bun în viață. Mătușa Sassy era aparent grav bolnavă, deși părea să aibă doar un genunchi cu probleme, iar tatăl ei se va însura cu acea Veronica, și niciodată nu vor mai mânca miere pe pâine la ceai. Nu că și-ar dori să mai bea ceai în casa tatălui său dacă i-l turna Matron. Și mai rău, începea cursul de calculator în septembrie și nu vor mai fi veri la țară și nici Lucas, și va fi chiar singură în lume, iar inima ei va fi distrusă.

Singurul lucru pe care îl aștepta cu nerăbdare era petrecerea de la conac. Maiorul dădea o petrecere mare, grandioasă cu ocazia aniversării soției lui la sfârșitul lui august în fiecare an. Sătenii erau invitați cu bunăvoință să petreacă alături de nobili, iar gazdele aveau grijă ca toți să se simtă bine. Dar mai erau săptămâni bune până atunci, și în timpul ăsta Christie nu avea nimic care să o consoleze.

– Doamne. Este supercopilul! o ironizase Lucas când apăruse călare pe Soloman.

– Îți place să ataci așa mereu?

– Mă tem că depinde de compania pe care sunt forțat să o am. Dacă am o companie mai matură, sunt capabil să fiu mai matur.

Doar tu reușești să scoți micul delincvent din mine, Christie. Mă întreb de ce oare?

Se simțea mizerabil de când se trezea până se culca. Uitase de dietă, dar nu mai conta, pentru că oricum își pierduse apetitul. Chiar și când vedea mâncare i se făcea rău. Mâncarea însemna casă și căldură; confort și dragoste, iar din câte își dădea seama, viitorul nu-i prea oferea nimic din toate astea – mai ales dragoste. Întâlnirile zilnice cu Lucas deveneau din ce în ce mai greu de suportat.

În dimineața petrecerii, îl țesăla pe William cu o energie neobișnuită. Lucas era în casă, iar mașina Lisei era parcată în față. Era șase dimineața Evident, ca și Matron, era o femeie căreia îi plăcea să facă vizite dimineața devreme.

– Ooh... Mai ușor... Vocea lui Lucas se auzise în aerul rece al dimineții.

Ea se întoarse în direcția de unde venise sunetul. Se plimba prin iarba plină de rouă, încruntat. Își trecuse o mână prin părul negru.

– Ar fi trebuit să știi mai bine, țipase. Îi îngrijești destul de des.

– Îmi pare rău, spusese rece. Voi fi mai blândă.

– Îi iubesc pe acești ponei bătrâni, continuase nervos. Nu-mi place să fie tratați rău.

– Lucas, am spus că îmi pare rău! Am fost puțin cam dură, recunosc, dar nu îi tratam rău.

– Nu? Cred că nu. Dar să nu se mai întâmple sau va trebui să îți cer să nu mai vii.

– Nu trebuie să-ți faci griji, răspunse tăios. Voi pleca poimâine. Și nu voi mai veni vara viitoare. Am crescut, Lucas. Va trebui să încep să lucrez până atunci. Nu ai de ce să te îngrijorezi. Este ultima vară în care mă vezi.

Se uitase la ea cu furie în ochi.

– Bine! spusese înțepător, și apoi se întorsese în casă, unde Lisa, fără îndoială îi întindea miere pe pâine atât de repede încât se prelingea pe margini...

Christie oftase când el se depărtase. Nu va observa niciodată că ea crescuse. Nu avea niciun rost nici măcar să-și pună rochia aceea neagră frumoasă și să se ducă la petrecere. Nu mai avea nicio speranță.

Se întorsese și plecase tristă acasă, în dormitorul ei, privind la reflecția ei în oglinda veche, urâtă. Ce era în neregulă cu ea? Ar trebui să aibă totul în viață. Era o tânără atrăgătoare... Deși acum se gândea că dovada lunară a feminismului ei fusese în mod ciudat absentă în această vară. Nu că trebuia să o preocupe asta. Nu avea de ce să se îngrijoreze. Fusese sărutată doar o dată în viață, și, Dumnezeu știa, că fusese un lucru foarte inocent. Trecuseră de mult zilele în care fetele credeau că poți rămâne însărcinată doar dintr-un sărut! Nu avea cum să rămână însărcinată din acea îmbrățișare jenantă cu James Lakey. Ideea era de râs. Un sărut prostesc – doar asta fusese. Deși ajunseseră puțin culcați, iar rochia ei era mototolită și James era foarte înfierbântat și agitat...

Dar fusese doar un sărut. Nu-i așa? Sigur că da! Sincer, ultimele șase săptămâni o zăpăceau de tot. Fusese doar un sărut. Desigur. Cu toate că era întuneric, iar ea era prea strivită și se simțea incomod pentru a fi prea atentă la altceva în afară de respirația ei grea, dar, chiar și așa, nimic nu se întâmplase.

Apoi își amintise altceva. Educația sexuală nu fusese chiar pe lista priorităților la școala de fete pe care o urmase. Fusese lăsată pentru clasa a șasea. Dar atunci ea era la Braizeneath. Fuseseră ceva lecții. Profesorul, cu părul grizonant, care preda biologia făcuse multe desene cu broaște pe tablă. Băieții râseseră toți. Fetele încercaseră să pară la modă, rotindu-și ochii și strângând din buze. Desigur, oricum ele știau destul. Nu puteai să crești în lumea asta modernă fără să știi faptele vieții. Dar profesorul – obișnuit să se adreseze băieților – spusese ceva care îi rămăsese în minte.

– Amintiți-vă mormolocii. Amintiți-vă ce înotători buni sunt. Ei bine, în comparație, celulele de reproducere masculine sunt

campioni olimpici. Aveți grijă când începeți să faceți curte domnișoarelor, băieți. Adevărul poate fi mai ciudat decât ficțiunea. Amintiți-vă că acei mici mormoloci ai voștri pot parcurge ultima parte din traseu singuri.

Nu putea fi adevărat, nu-i așa? Era genul de lucruri pe care un bătrân ca el l-ar spune ca să bage frica în băieți. Nu. Nu putea fi adevărat. Mai ales că nu se întâmplase nimic... Dar totuși gura ei se usca de frică de câte ori își amintea. Dacă scăpase unul din acei mormoloci, care se dovedise a fi un înotător mai bun decât își putuse imagina chiar și profesorul de biologie?

Christie nu făcuse nimic toată ziua, spre supărarea mătușii Sassy. Când coborîse la prânz, la masă era sufleul ei preferat cu brânză, dar nu reușise să ia mai mult de câteva înghițituri.

– Ce se întâmplă cu tine? întrebase mătușa ei.

– Nimic, răspunsese tristă, încercând să mai forțeze o înghițitură. Sper, adăugase în minte, cu inima bătându-i de frică. Nimic. Nu avea nimic. Dar dacă nu avea nimic, atunci de ce nu putea să mănânce? De ce i se oprise menstruația? Oh, era cel mai absurd gând pe care îl avusese toată viața ei. Era o persoană obișnuită. Ca să se întâmple așa ceva trebuia să fii una la un bilion. Iar ea nu era una la un bilion. Era normală. Numai că nu era atât de normal ca tatăl tău să se îndrăgostească de cea mai nazistă femeie din lume așa pe neașteptate după un pahar de vin. Sau ca mătușa ta dragă să fie doborâtă de un genunchi dureros ceea ce însemna că probabil nu mai avea mult de trăit. Sau să îți fi pierdut mama la naștere... Sau să fii atât de îndrăgostită de un bărbat mult mai în vârstă decât tine – un bărbat care ura și să te vadă – încât să simți că ți se va frânge inima...

Niciunul din lucrurile astea nu erau nici pe departe normale. Și acum trebuia să se pregătească de petrecerea asta nenorocită știind că va fi singura virgină de optsprezece ani care fusese sărutată doar o dată în toată viața ei tâmpită și atunci rămăsese însărcinată.

Doamne Dumnezeule. Va trebui să aibă copilul singură, iar Lucas va auzi de asta și în ciuda a ceea ce era mai rău, niciodată, niciodată nu va ști cum e să îl iubească pe Lucas și să fie iubită și ea.

Plânsese din toată inima în baie, și apoi închisese ușa dormitorului în spatele ei hotărâtă. Bine. Unde era rochia? Și fardul pe care-l cumpărase. Și pantofii cu tocuri înalte cu funde mici în față. Poate că soarta îi jucase o festă urâtă, dar în seara asta va lupta. Numai o dată, își spusese în timp ce își dădea stângaci cu rimel în fața oglinzii. Să facă dragoste cu mine doar o dată și mă voi resemna sorții mele pentru tot restul vieții.

Petrecerea era în toi când ajunsese ea, și îi luase ceva timp până îl localizase pe Lucas. Stătea rezemat de un zid, arătând năucitor într-o jachetă albă de seară. Se uitase la el și zâmbise nesigur.

– Bună, Lucas, spuse.

Își lăsase capul într-o parte, își dădu părul din față, și îi zâmbi vag.

– Ai ceva de băut? Lasă-mă să chem pe cineva să îți aducă ceva – prietenii tăi din sat cred că sunt toți în hol.

Muzica disco se auzea peste tot. O zărise deja pe Ellen și Tommy dansând în camera mare, cu lambriuri de stejar. Îi ignorase special, hotărâtă să-l găsească pe Lucas înainte să-i dispară curajul.

– Este OK, spuse repede, apoi zâmbi speriată. Pe tine vroiam să te văd, Lucas...

Își dorea să nu fi spus asta. Era atât de prostesc și evident – își dorea să fi spus ceva subtil, și doar să flirteze puțin. Dar nu știa cum să vorbească așa. Nu putea găsi nimic potrivit...

– Da? întrebă. Ochii lui se uitau peste capul ei de parcă ar fi căutat pe altcineva cu care să vorbească.

– Da, continuă prostește. Am vrut să vorbesc cu tine ... înțelegi...

Își pusese mâna pe cotul ei cu un gest formal de îndepărtare.

– Christie, dacă nu te superi, Eu ...

– Este despre Soloman... Este foarte important... bolborosi, aproape panicată. Oh, era nebună. Nu era deloc interesat de ea, iar

ea tot încerca să joace această fantezie tâmpită de a-l seduce. O dureau ochii, și când clipi se aștepta să fie umezi, dar frica îi menținea uscați.

– Da...? întrebă vag, privind tot în altă parte și nu în ochii ei.

– Ei bine, m-am uitat la el mai devreme și părea să fie într-o formă proastă... Inima ei bătea nebună în timp ce își dădea seama de enormitatea minciunii care tocmai îi ieșise din gură. Pentru o clipă gura ei se uscase de tot, iar limba părea că i se lipise de cerul gurii. Înghiți cu greu.

– Transpira, și scotea zgomote îngrozitoare, și m-am gândit... Știi... Nu este un simptom de... de ... ceva serios, Lucas?

Lucas se încruntă, apoi îi acordă toată atenția.

– Stătea în picioare? întrebă.

Christie scutură de cap, și apoi se răzgândi și începu să aprobe.

– Nu. Ei bine, ba da. Dar se clătina puțin de parcă s-ar fi așezat jos. Știi tu.

O prinse de braț. Un moment degetele lui o strânseră tare apoi îi dădu drumul.

– Când s-a întâmplat asta? Cu cât timp în urmă?

Christie respiră adânc. Oh, Doamne. Când îl văzuse Lucas ultima oară? Trebuia să spună că fusese mai târziu...

– Nu știu exact. Nu cu mult timp în urmă...

– Când veneai încoace?

– Da... Asta era ridicol. Cum puteai să fi văzut animalul în pantofi scânteietori cu tocuri înalte?

– De fapt, puțin mai înainte. M-am dus să mă plimb și am realizat că întârzii și m-am întors repede acasă și m-am schimbat.

– Fetiță prostuță, murmură în timp ce o trăgea după el. Trebuia să fi venit să îmi spui imediat...

Se duseră la fermă cu motocicleta lui, prin amurgul verii. Trebuia să îl țină strâns de mijloc. Își apăsa bărbia de spatele lui și îi simțea mușchii și oasele pe sub jacheta imaculată de seară. Era speriată și

emoționată în același timp.

Când opriră lângă padoc, Lucas sări îngrijorat și își îngustă ochii pentru a cerceta poneiul.

– Nu este nimic în neregulă cu animalul, spuse.

Christie stătea în spatele lui.

– A ... chiar arată mai bine acum... de la distanță, încuviință încet.

Lucas se opri pentru a se uita pătrunzător în ochii ei. Pe față i se vedea furia. Nu spuse nimic, doar se uita în ochii ei.

– Ăă... spuse. Ăă...

Apoi Lucas se îndreptă își lăsă capul pe spate și începu să râdă în hohot.

– De ce ai spus asta? spuse în sfârșit.

– Eu ...

Apoi își puse mâinile pe umerii ei și se uită la obrajii ei roșii și spuse:

– Ce ochi extraordinar de sinceri ai, Christie.

– Da? șopti ea.

– De ce m-ai adus aici?

– Eu ... am vrut să te văd singur, recunoscu nesigură.

– De ce?

Era acum sau niciodată. Tremurând de frică își ridică o mână pe spatele gâtului lui. Apoi își întoarse fața spre el și își lăsă capul în jos.

– Pentru asta... respiră în timp ce gura lui o întâlni pe a ei.

Nu știa ce se aștepta să se întâmple. În mod sigur nu se așteptase la un răspuns atât de instantaneu și pătimaș. Gura lui o învăța pe a ei cu o viteză pe care nu o credea posibilă. O săruta adânc și pasional; și emoționant, intuitiv, apoi ea începu să-l sărute înapoi. În câteva momente o cuprinse un val de provocare. Ea se apropie mai mult de el, simțindu-i trupul tare sub mâinile ei.

Brusc el își trase capul.

– Pentru numele lui Dumnezeu... spuse, împingând-o. Asta vrei, Christie?

Ea se holba în ochii lui nervoși. Deja trupul ei tremura de dorință.

– Eu... respiră adânc. Nu. Sărută-mă din nou, Lucas... îl rugă.

O strânse și o trase mai aproape. Gura lui o acoperi pe a ei cu o viteză neobișnuită. Barba lui rasă se freca de pielea ei și îi cuprinse gura într-un sărut mai aprig. Ea închise ochii și se topi în brațele lui. După ceea ce păru un timp foarte lung, el își trase capul pe spate, dar continuă să o țină aproape.

– E de-ajuns... spuse.

Ea scutură din cap. Uitase ce o adusese aici. Oh, da... acea idee prostească că era una la un bilion... Promisiunea ei... Toate astea le uitase când se întunecase totul în jurul ei. Era în brațele lui și el o săruta, iar ea vroia ca el să continue să o sărute și nu putea să suporte să se termine ceea ce de abia începuse.

– Te rog, Lucas... șopti. Nu te opri.

Aproape o dusese pe sus în casă. Mirosea a lemn proaspăt vopsit. Una din camerele de jos era sumar mobilată. Era un pat. Ea nu își amintea cum ajunseseră în pat, și nimic altceva din jur. Și-l amintea doar pe Lucas: Lucas care o săruta tandru; Lucas care își dădea jos jacheta și pantalonii; Lucas cu ochii castanii, cu părul care-i cădea pe frunte; Lucas care descheia nasturii rochiei ei cu degetele tremurânde; Lucas care își lăsase capul pe pieptul ei.

– Ești frumoasă... murmură. Cea mai frumoasă creatură pe care am văzut-o vreodată.

Iar ea se uita la el și și-ar fi dorit să spună la fel, dar era timidă.

Mai târziu se întinse lângă ea în patul mototolit și spuse:

– De ce mi-ai cerut să te sărut?

Christie își trecu limba nervoasă peste buze. Ce putea să răspundă? Părea clar înainte ca gura lui să o întâlnească pe a ei. Și apoi, când realizase ce proastă fusese, era mult prea târziu. Îl iubea pe Lucas și avea nevoie de el, și oh, fusese atât de minunat și nu fusese în stare să se retragă.

– Eu... Vocea ei era răgușită. Își drese glasul și începu din nou, încercând să revină la starea mentală pe care o avusese cu mai puțin de o oră înainte. Dar acele îndoieli groaznice o bântuiau. Când venise la petrecere, hotărâtă să-l facă pe Lucas să o observe, era disperată. Crezuse sincer ceea ce era incredibil. Simțea că viața ei se va prăbuși în jurul ei. Acum era pe deplin fericită. Îl iubea pe Lucas și făcuseră dragoste și corpul ei tremura de extazul de a deveni una cu el.

– Eu... doar... spuse.

– Trebuie să fi avut un motiv, insistă, încruntându-se.

Ea înghiți. Dacă își dădea seama că îl iubea? Ar fi fost îngrozitor... El nu ceruse asta, la urma urmei. Nici măcar nu îi plăcea de ea.

– Un motiv? repetă șovăitor. Oh, da. Ei bine, părea o ideea bună în acel moment. Știi...

– Christie, și dacă rămâi însărcinată?

Ea se ridică brusc, apoi se întinse la fel de brusc.

– Nu pot să rămân însărcinată, murmură. Ar fi fost prea nedrept pentru Lucas. De asta. Oh, Doamne, ce făcuse?

– Uite, Christie ...

– Nu voi rămâne însărcinată, Lucas. Nu se pune problema. Poți să îți scoți asta din minte.

El tăcu pentru mult timp. Apoi spuse:

– Mi-ai spune dacă ai rămâne, nu?

– Nu va fi nimic de spus, spuse hotărât, strângându-și buzele.

Era cea mai mare idioată de pe pământ, dar își promisese că vă trăi fără să se plângă de consecințele aceste nopți, și așa va face. Și atâta timp cât va avea acest moment minunat în brațele lui Lucas de care să-și amintească, nu va avea niciodată niciun regret.

Capitolul 6

Christie se întorsese la tatăl ei în ziua următoare, și acceptase scuzele lui sfioase că o lăsase pe Matron să-i folosească sistemul stereo pentru a înregistra colecția ei imensă pe casetă. Putea să vadă cât de greu îi fusese să refuze, și de ce trebuise să stea pe afară ore întregi decât să stea în casă cu ea. Mai ales că se plângea că el își pune zahăr în ceai.

Apoi se dusese la Londra să stea cu mătușa Irene și cu fiica ei nemăritată, Letty. După un timp se dusese la un doctor foarte drăguț care se numea Hughes, care îi explicase că e normal să nu ai aibă menstruație în vacanțe sau în perioade de tulburare sufletească. Îi explicase și că era însărcinată. De câteva săptămâni. Vrusese să îi spună lui Lucas, dar o împiedică promisiunea ei de a înfrunta viitorul cu inima deschisă, cu toate că nu anticipase cât de greu va fi, nici cât o va durea inima după ce aflase cât de bine era.

Letty insistase să vină la Gloucestershire într-o duminică să o viziteze pe mătușa Sassy. Era o femeie dintr-o bucată – o asistentă dedicată pe la patruzeci de ani – și alungase obiecțiile lui Christie de parcă erau bâzâitul unui copil enervant. Lucas o găsise stând în pădurea din spatele casei.

– Christie... Vocea lui era aproape tandră – de parcă îi înțelegea durerea și o compătimea, cum compătimești un animal care suferă.

Întotdeauna fusese bun cu animalele.

– Oh. Lucas. Bună... Simțea cum fața i se înroșește, și clipi furioasă pentru a alunga imaginea care îi acoperise ochii. Ultima dată când îl văzuse era dezbrăcat, lângă ea în patul lui.

– Slavă Domnului că te-am găsit. Vroiam să vin la Londra să te văd, dar am auzit că vei fi aici astăzi.

– Da? Oh, inimă prostuță. Bătea cu putere de emoție. Venea să o găsească! Nu putu să scoată decât un cuvânt sugrumat.

Venise și se așezase lângă ea pe trunchiul unui copac căzut. Ea își clătina picioarele copilărește, câte unul de fiecare parte a trunchiului gros. Lucas își întinse picioarele în fața ei, ținându-le pe pământ. Christie își aplecă capul și se uită la ele arzând de dragoste pentru el.

– Christie...?

– Da...?

– Știi că ai spus că nu poți rămâne însărcinată? Ei bine, am vrut să fiu sigur...

Oh. Deci de asta vroia să o caute. Vroia să fie sigur că scăpase. Ea respiră adânc înainte să-i răspundă, dar respirația îi tremură și îi cutremură trupul chinuit, iar cuvintele se pierdură înainte să iasă.

– Ești însărcinată, nu? întrebă, cu vocea dintr-o dată tăioasă.

Ea aprobă.

– Atunci îmi voi lua toată responsabilitatea ...

– Nu! strigă. Nu, Lucas. Nu este responsabilitatea ta! Îl urmărise fără rușine. Își promisese că va renunța la toate visele ei prostești. Nu era vina lui Lucas. Nu trebuia să poarte povara a ceea ce se întâmplase. Nu este vina ta.

– Nu este vina mea?

Respiră adânc.

– Nu este copilul tău, înțelegi...

El o privi, îngustându-și ochii, de parcă își concentrase fiecare părticipă din inteligența lui în pupilele întunecate.

– Ce? Nu poate fi adevărat... spuse neîncrezător.

– Este, Lucas. Ea oftă și apoi se uită la el. Intrase singură în această mizerie prostească. Nu avea nicio legătură cu el – că făcuse dragoste cu el fusese o salvare, o mângâiere dulce pe o rană pe care și-o făcuse singură. Nu putea să-l lase să ia vina asupra lui. Îi va spune ce crezuse că era adevărat când îi ceruse să o sărute. Îi va spune că va avea copilul lui Lakey.

– Sincer, Lucas. Este acest băiat – James Lakey – la Braizeneath.... Sincer, este foarte drăguț – foarte bun – și țin foarte mult la el și, ei bine, vezi... Respiră din nou adânc. Voi avea copilul lui.

Fața lui Lucas părea îngrozită.

– Un băiat? Un băiat de școală? Și se va însura cu tine, Christie? Pentru numele lui Dumnezeu...

– Are un loc la Oxford, așa că nu ne vom căsători, spuse rece. Este foarte deștept și a câștigat o bursă... Este un copil singur la părinți, și părinții lui i-ar pune și lumea la picioare, așa că....

– Așa că se va spăla pe mâini!

– Nu! Lucas, sincer asta nu e treaba ta, dar nu este deloc așa. Vezi, Lakey ... James... chiar nu putea fi mai drăguț, și dacă ar fi știut că sunt sigură ar fi făcut ceea ce ar fi trebuit... Dar, vezi tu, este decizia mea – nu vreau să îl leg de mine și să îi distrug viața ...

– Așa că în schimb ți-o vei distruge pe a ta? Un sacrificiu?

– Nu! Viața mea nu va fi distrusă! Nu înțelegi? Nu va fi așa!

Acesta va fi copilul lui Lucas. Se simțea extraordinar de privilegiată să aibă copilul lui. Și oricum, tatăl și mătușa ei nu și-au distrus viața când au crescut singuri un copil, nu? Christie alunga ferm ideea că viața ei va fi distrusă de faptul că va avea un copil pe care să-l iubească și să-l prețuiască – departe de ea gândul ăsta. Fusese un șoc, sigur – dar asta nu însemna că nu-și va iubi copilul și că nu vor avea o viață fericită amândoi.

– Atunci cum va fi, Christie? spuse Lucas nervos. Spune-mi.

– Totul va fi bine, chiar dacă crezi sau nu – pentru că așa am ales

eu să fie, răspunse furioasă. Este corpul meu – copilul meu – și am dreptul să fac exact ce vreau!

– Oh, nu, nu îl ai!

– Ba da, Lucas. Mă gândesc foarte mult la... la James, și voi face ce cred că e bine pentru amândoi. M-am hotărât.

Urmă o tăcere lungă. Aerul din pădure mirosea a umezeală și pământ ud. Soarele de deasupra coroanelor copacilor se strecura printre frunze și crengi. Păsările se opriseră din cântat.

În sfârșit Lucas spuse:

– Urmează-mi sfatul, Christie. Dă copilul spre adopție.

– Adopție? Se uită la el cu o neîncredere dureroasă. Vroia ca ea să dea copilul lui spre adopție? Dar dacă tatăl ei ar fi luat această decizie? Dumnezeule mare, nici nu putea să se gândească la asta! Nu poți vorbi serios. Să trec prin nouă luni de sarcină doar ca să-mi petrec restul vieții făcându-mi griji pentru viitorul copilului meu? Oh, nu, Lucas. Asta chiar mi-ar distruge viața!

El îi aruncă o privire de gheață. Părea că sângele îi înghețase în vene. Îl iubea atât de mult, dar erau despărțiți de lumi întregi. Singurul tip de femeie de care ar fi interesat vreodată era genul matur, strălucitor și deloc copilăros. Fusese nebună să creadă altceva. Dar acum se maturiza foarte repede. În curând va uita pentru totdeauna visele ei... de dragul copilului ei ca și de al ei.

El ridică din umeri disprețuitor.

– Nu contează cine îl crește, Christie, atâta timp cât e înconjurat de dragoste. O familie adoptivă îi va oferi destulă dragoste. Atunci poți lăsa totul în urmă...

Christie își întoarse capul într-o parte și se uită în sus. Se uita la un copac tânăr din care fusese ruptă de curând o creangă. Urma se vedea pal pe trunchiul închis, urma crengii viguroase și verzi.

– În niciun caz, Lucas. Voi face asta în felul meu.

Urmă o tăcere lungă, și apoi trosniră niște crenguțe când Lucas se ridică în picioare. Ea se întoarse și se uită la el. El îi întâlni ochii

cu o privire disprețuitoare, apoi își agață mâinile de cureaua blugilor cu un gest indiferent.

– Ne mai vedem, Christie... spuse cu un ton din care își putea da seama că spera să nu o mai vadă.

– Da, răspunse încet, cu gura uscată și ochii plini de lacrimi.

Toamna era frumoasă la țară. Sarah se juca cu copiii din sat, iar plimbările de dimineață printre frunzele aurii, aerul rece care se încălzea când se ridica soarele, deveniseră consolarea lui Christie pentru că se mutase înapoi în lumea lui Lucas.

Lui Sarah îi lipseau discuțiile de dimineață cu Lucas, totuși, până când într-o zi, când se plimbau pe aleea de lângă casă, l-au găsit stând răbdător pe un mânz mare pestriț, de cealaltă parte a porții.

– Bună, Sarah. Zâmbi, și își scoase pălăria mare.

– Lucas! Sarah fugi spre poartă și se cățără pe ea. De ce ești aici?

El se uita fix la fetiță în timp ce Christie se apropia nervoasă.

– Pentru că îmi lipsește compania ta. Am decis să-mi rearanjez programul astfel încât să trec pe aici puțin mai devreme în fiecare dimineață.

– Vrei să spui că te voi vedea în fiecare zi?

Lui Christie i se puse un nod în gât. Însemna că și ea îl va vedea pe Lucas în fiecare zi. De-abia reușea să se strecoare în casă când trebuia să o ducă pe Sarah la grădiniță.

– Numai dacă mama ta e de acord.

Christie își muscă buza de sus.

– De ce ți-ar păsa de sentimentele mele? întrebă răutăcioasă.

El se uită rece la ea.

– Nu-mi place să subminez autoritatea unui părinte în fața copilului.

– Nu. Sigur... Ei bine, e foarte drăguț din partea ta, Lucas. Și apoi puțin ironică continuă: Chiar te-ai schimbat Lucas! Dumnezeule mare – nu aveai niciun respect față de autoritatea părintească. Cât de serios ai devenit.

Fața lui Lucas se încordă puțin, apoi zâmbi și își ridică bărbia spre soare.

– Nu, nu aveam, nu-i așa? Poate că semăn cu tatăl meu până la urmă. Întotdeauna mi-a spus că voi ajunge ca el. "Vei vedea, băiatul meu! Când vei fi de vârsta mea, vei înțelege perfect la ce mă refer, și vei regreta pentru tot ce m-ai făcut să trec..."

Era un imitator atât de bun încât ea nu se putu abține să nu râdă.

– Poate că te-ai schimbat, Lucas, exclamă, dar nu te vei schimba niciodată atât de mult. Ideea că vei ajunge ca tatăl tău este...

Se opri, realizând că era pe punctul de a fi îngrozitor de nepoliticoasă față de tatăl lui Lucas. Obișnuiau să râdă de el cu mult, cu mult timp în urmă.

– ... oricum, ce mai fac părinții tăi? Nu i-am văzut de când m-am întors.

Lucas se încruntă la fel de repede cum zâmbise.

– Foarte bine, domnișoară Barnes, mulțumesc de întrebare, spuse ironic. Maiorul are probleme cu guta din când în când, iar mama mea suferă din cauza asta mai mult decât ar merita, dar altfel au o sănătate excelentă.

– Sunt ... încântată să aud asta... Să le transmiți salutările mele...

Apoi expresia lui Lucas se schimbă din nou, uitându-se inexplicabil de nervos spre ea.

– Nu știu cu cine dracu vei semăna tu, Christie, murmură - disprețuitor. Poate cu un ceas vorbitor? Așa de gol, de formal? Întotdeauna mă întrebai de părinții mei înainte, dar atunci spuneai "Și ce mai fac cei doi bătrâni nenorociți astăzi?"

Christie își supse buza de jos. Nu știa dacă îi venea să râdă sau să plângă.

– Sunt mult mai matură acum, Lucas.

– Da, am înțeles...

– Oh, nu îmi mai vorbi cu tonul ăsta! Este așa de anormal că vreau să îi dau fiicei mele un exemplu de politețe?

– Sarah nu este deloc politicoasă.

– Lucas!

– Acum nu exploda! Are niște maniere încântătoare ... doar că sunt, încă, neafectate de ceea ce pretinde lumea. Este, sunt încântat să o spun, la fel de sinceră ca orice copil de vârsta ei, și asta mi se pare foarte amuzant. Dar în mod sigur nu este politicoasă, și sunt sigur că nu ar observa nimic din ce îmi spui ... atâta timp cât nu o privește.

– Cauți o scuză pentru a fi nepoliticos cu mine în prezența ei?

Lucas scutură din cap.

– Niciodată nu caut scuze pentru nimic din ce fac, Christie. Oricum, orice îți spun trece peste ea.

Era în mod sigur ceva adevăr în asta. Urechile lui Sarah păreau să nu audă decât numele ei, și alte cuvinte speciale ca "înghețată" – dar era încă prea mică pentru a lua în considerare unele lucruri. Chiar și așa, Christie refuza afirmația lui că niciodată nu căuta scuze pentru acțiunile sale. La urma urmei, se spălase pe mâini când aflase de posibila paternitate a lui Sarah, nu? În mod sigur se convinsese că atâta timp cât spusese ce trebuia în acel moment nu mai era treaba lui. Și ce era asta dacă nu o scuză?

– Vino, Sarah, spuse ea, cu vocea plină de supărare. Vom întârzia.

El plecă călare, în timp ce Sarah îi făcea cu mâna. Christie se întreba dacă într-adevăr va fi acolo să le salute în dimineața următoare. Nu părea că ar vrea să fie.

Întrebarea s-a dovedit extraordinară. Începu să plouă după-amiază, a continuat și noaptea, și încă ploua torențial a doua zi dimineață. Christie o ștergea pe Sarah care protesta în mașină și o duse la școală. Când se duse să o ia încă ploua, cerul era întunecat, și drumul alunecos din cauza frunzelor ude. Plouă tot weekendul. Sâmbătă, când se duse să aducă bușteni pentru foc erau uzi și nu putu să îi ia. Se simțea vinovată că nu comandase cărbuni – dar

vremea fusese atât de bună încât nu i se păruse important. Găsi un radiator electric și îl băgă în priză.

Când se lăsă noaptea încă ploua. Christie se dusese de câteva ori să verifice tavanul din dormitor, dar acoperișul părea să nu aibă nicio gaură. O pregăti pe Sarah de culcare, deși fetița nu prea vroia să se ducă sus.

– Se aude țăcănind, se plânsese. Se aude prea tare.

Fu ușurată când auzi bătaia în ușă. Probabil Ellen. Promisese să vină cu o carte.

Era Lucas. Avea părul pe frunte, și îi curgea apa de la ploaie de pe nas. Jacheta lui verde strălucea, iar cutele mânecilor erau pline de apă.

– Pot să intru, sau ai de gând să stai acolo holbându-te la mine toată noaptea?

– Oh. Scuză-mă. Da, intră...

Lucas făcu câțiva pași înăuntru apoi se opri să se descheie la jachetă și se descălță de bocancii grei.

– Am văzut lumină. Am fost surprins. Am crezut că v-ați dus la Percy.

– La casa parohială? De ce? Suntem bine aici.

Dar Lucas nu se deranjă să răspundă. Își dădu jos haina, lăsând-o pe prețul de la ușă, unde nu ar fi făcut prea multă mizerie, și se lăsă în jos pentru a o saluta pe Sarah, care venise alergând spre el.

– Bună, Lucas! Ai venit să-mi vezi sticla cu apă caldă? Ții minte că ți-am povestit de ea?

– Desigur. Îmi amintesc tot ce mi-ai spus. M-am gândit că o vei folosi într-o noapte ca asta.

– Mami spune că a cumpărat-o pentru iarnă, dar nu e decât toamnă, nu-i așa? Știu pentru că ne-am jucat la grădiniță cu frunze.

– Oh, aha...

Se ridică și o luă pe fetiță de mână, conducând-o în cameră. Apoi

se întoarse la Christie și se încruntă spre ea.

– Ce s-a întâmplat cu focul? Este frig aici.

Christie luă o față vinovată.

– Lemnele sunt toate ude. Și nu am apucat să comand cărbuni. Voi lua câțiva de la stația de petrol mâine.

– Nu, nu vei lua. Nu poți trece pe alee. De asta am fost surprins că ești încă aici.

– Aleea? Dar e incredibil... Ce s-a întâmplat? A căzut un copac?

Lucas scutură din cap nerăbdător.

– S-a revărsat râul. Sincer, Christie, niciodată nu dai drumul la radio?

– Ba da, dar... Ei bine, ascultam un concert pe Radio Trei. Nu au spus nimic.

– Radioul local. Toată lumea din sat îl ascultă când sunt condiții neobișnuite de vreme. Au avertizat că s-ar putea întâmpla asta toată ziua.

Christie se uită în jur.

– Ar trebui să mutăm totul sus? Noroc că nu sunt covoare fixe, iar podeaua e din pavele de piatră, dar... oh, ce păcat, am lustruit camera asta chiar săptămâna trecută.

– Stai așa... Își puse mâna pe umărul ei. Casa nu va fi inundată. Este prea sus. Dar drumurile sunt. Ești complet izolată.

Ar fi trebuit să fie ușurată că nu era casa în pericol, dar prezența degetelor lui o tulburau foarte tare. Simțea căldura pielii lui și realiză că ea devenise la fel de rece ca și camera și era la fel de descurajată de țăcănitul continuu ca și fiica ei. Ar fi vrut să se întoarcă spre el și să se sprijine de el. În schimb tresări, eliberându-se de strânsoarea lui.

– Oh, Doamne. Dar dacă drumurile sunt blocate, atunci cum ai ajuns aici?

– Pe motocicletă. Am luat-o pe câmpurile mai înalte pentru a ajuta câțiva mânji care aveau nevoie de adăpost. Am văzut luminile

aprinse și am venit aici. A trebuit totuși să traversez aleea.

– Oh. Se încruntă Christie. Mulțumesc. E drăguț din partea ta, dar suntem bine.

– Nu, nu sunteți. Nu aveți lemne uscate, iar aici este frig. Cum stați cu mâncarea? S-ar putea să nu aveți de unde lua pentru câteva zile.

– Bine, spuse hotărâtă.

Dar el nu îi acordă deloc atenție și se duse spre bucătărie. Deschise frigiderul, și intră jumate în cămară.

– Jumătate de pâine, puțin lapte și nu mai mult de șase conserve. Sincer, Christie, nu ai prea multe provizii, să știi.

– Nici nu trebuie, răspunse tăios. Magazinul lui Maudie nu este departe. Va fi de-ajuns până când lăptarul... Se opri. Nu vom muri douăzeci și patru de ore fără lapte.

Lucas o privi aspru.

– Mă voi întoarce, spuse, îndreptându-se spre ușă.

Sarah alergă după el.

– Uite! L-am luat din patul meu să ți-l arăt. De fapt nu este un cangur. Dacă îi deschizi capul vei vedea sticla.

Lucas se opri și se aplecă să se uite la obiectul pufos.

– El, spuse Lucas ferm, luând puiul de cangur din marsupiu, este o ea. Este cea mai frumoasă husă de sticlă de apă fierbinte pe care am văzut-o vreodată.

Sarah strălucea de mândrie.

– Este mai bună decât încălzirea centrală. Și mai ieftină. Așa a spus mami.

Lucas încuviință serios spre fetiță, apoi aruncă o privire dură spre Christie peste capul copilei.

– Mami știe tot ce trebuie știut despre a ține patul cald. Este expertă, murmură sarcastic.

Christie simți că îi ard obrajii. Nu putea să răspundă ironiei lui fără să pornească o ceartă pe care să o audă copila, și el o știa! Era

cel mai rău tip de oportunist.

– Hai, acum la culcare, ordonă Lucas luându-și bocancii, și zâmbi spre copilă.

Christie văzu o căldură în ochii bărbatului. O plăcea cu adevărat pe Sarah – în ciuda faptului că nu-i plăceau copiii. Dar, se gândi Christie, privind cu adorație spre fetița ei, care urca scările fără obiecții, Sarah era un copil foarte plăcut. Oh, știa că toate mamele credeau că au copiii cei mai dulci, dar chiar credea că Sarah era o excepție. Lucas poate că ura copiii în general, dar nu credea că există cineva căruia să nu-i placă de copilul ei prețios. De fapt, întotdeauna fusese îngăduitor și cu ea, într-un mod disprețuitor, superior când era mică. Când se făcuse mai mare începuse el să-și arate ura mai tare.

Încercă să se uite la televizor, dar degeaba. Urechile ei așteptau cu nerăbdare zgomotul motocicletei lui Lucas în zgomotul neîncetat al ploii. Își amintea tulburarea pe care i-o provocase prima dată când ieșise din faimoasa școală publică înainte de examenele finale, și își cumpărase prima motocicletă. O folosea doar pentru a se plimba pe suprafața imensă a fermei de pe proprietatea familiei, pe care o conducea cu un fler neobișnuit. În curând își luase o mică mașină puternică sport. Sătenii fuseseră încântați. Mătușa Sassy râsese. Christie era prea mică să înțeleagă despre ce era vorba. Dacă ar fi fost în locul lui Lucas și-ar fi cumpărat un ponei sau un cal.

Era îngrijorată rău când auzi în sfârșit un ciocănit în ușă. Era el, mai ud decât înainte, și cu un sac pe umăr.

– Nu am auzit motocicleta... spuse, surprinsă, când intră în cameră, aruncând sacul cu un bubuit puternic.

– Mi-a intrat apă la motor. A ajuns până la fermă, dar nu a mai pornit când am vrut să mă întorc, spuse rece. Am venit pe jos.

Se uită la el surprinsă.

– Dumnezeule mare. Dar ai fi putut să suni. Nu avem o nevoie așa de mare. Ți-am spus că ne descurcăm.

Îi aruncă o privire de gheață, și îi dădu jacheta.

– Pune-o undeva să se usuce, spuse.

– Nu pot. Nu avem decât căldură electrică.

– Pune-o pe boiler.

– Este oprit până dimineață. Am folosit ultima apă caldă pentru baia lui Sarah. Boilerul este cu temporizator.

El oftă, și își luă jacheta înapoi, și o aruncă pe podeaua din bucătărie. Merse prin cameră în șosete, luând sacul cu el, și îngenunche în fața șemineului.

– Voi aprinde focul. Dacă aduci niște bușteni poți să îi pui într-o parte a șemineului. Ar trebui să se usuce pentru a se aprinde mâine.

– Dar drumurile nu vor fi deblocate mâine? Nu va mai ploua mult, nu?

Nu se deranjă să răspundă imediat. Mâinile lui mari și îndemânatice scoteau cărbuni uscați și chibrituri din sac, și îi aranja cu abilitate în șemineu. Spre surprinderea ei văzu că sacul era plin de cărbuni. Îi scoase și îi așeză alături.

La sfârșit se lăsă pe spate când se aprinse focul și spuse:

– Prognoza este cam aceeași. Chiar și după ce se va opri ploaia vor mai trece câteva zile până când se va elibera aleea. S-a mai întâmplat.

– Da. Acum parcă îmi amintesc. Dar nu-mi amintesc să fi fost vreo problemă.

– Majoritatea oamenilor care sunt în primejdie să fie izolați știu că trebuie să fie bine aprovizionați.

Christie oftă. Își amintea mulțimea de conserve și de lapte pe care le găsise când se întorsese în mai. Ea le terminase pe toate. Mai avea destulă mâncare pentru o zi sau două, dar doar atât.

– Nu am nevoie de ajutorul tău, Lucas, spuse îmbufnată. Aș fi putut să merg prin câmp la magazin dacă aș fi avut probleme.

– Sunt cam șase kilometri peste deal – care este singurul loc neinundat – și încă șase kilometri înapoi. Iar pământul este foarte

ud. Presupunând că o luai pe Sarah în spate, cam cât lapte crezi că puteai să duci? Oricum, tot trebuia să treci prin aleea inundată. Nu cred că ai fi putut să faci asta cu o geantă de cumpărături și cu un copil obosit și înfrigurat. Nu prea știi cum e afară.

Christie oftă din nou. Lucas avea un mod de a sugera că nu este în stare să aibă grijă cum trebuie de fiica ei. Doar gândindu-se la asta și îi venea să plângă. Ar face orice pentru Sarah. De asta se mutase înapoi aici, la urma urmei, chiar lângă Lucas.

– Îți fac un ceai, se oferi supărată.

Băgă mâna în geantă și scoase o sticlă de plastic de doi litri cu lapte.

– Ai nevoie de asta, spuse serios.

– Oh, da. Mulțumesc. O luă în silă, și se întoarse să se ducă în bucătărie. Laptele era greu.

– Dar cam cât cântărea geanta, Lucas? întrebă evaziv.

O deschise pentru a-i arăta conservele dinăuntru.

– Destul, spuse forțat, iar ea văzu o umbră de zâmbet ironic.

– Atunci îți mulțumesc din nou. Ai făcut multe pentru noi.

– Pentru Sarah, spuse aspru.

Când se întoarse cu două căni fierbinți de ceai, el stătea pe canapeaua veche în fața focului, cu picioarele întinse spre flăcările jucăușe cu ochii închiși.

Puse ceaiul jos lângă el, apoi se așeză pe covorașul din fața focului pentru a se încălzi. Urmă o tăcere lungă. Se simțea îngrozitor de incomod. Nu se putea ca el să adoarmă, nu-i așa?

Nu o făcuse.

– Uite, spuse ușor în sfârșit – mi se usucă picioarele.

Ea se uită în spate peste umăr. Blugii uzi se uscau în fața focului.

– Toate hainele tale sunt ude? întrebă.

El aprobă din cap.

– Da.

– Oh, Doamne. Îmi pare rău. Nu am nimic să-ți dau pentru

drumul înapoi. Am un tricou foarte mare – dar nici ăla nu cred că îți vine.

– E în regulă, spuse liniștit, închizându-și ochii din nou. Nu mă voi întoarce în seara asta.

Christie se întoarse.

– Ce? Vreau să spun – ce se va întâmpla cu caii...?

– După cum ai spus ultima dată când mi-am petrecut noaptea aici, plătesc oameni să aibă grijă de ei acum. Măcar o dată să conteze banii mei.

– Oh! Da. Chiar și așa...

Lucas păru că se ridică. Se aplecă spre foc, punându-și coatele pe genunchi și lăsându-și mâinile în jos între picioare.

– Ce-ar fi să jucăm un șah, Christie? Îmi plăcea să te bat la Percy. Va trece mai ușor seara – numai dacă nu vrei să faci baie din nou.

Ea se făcu special că nu înțelege.

– Nu mai e apă caldă. Ți-am spus.

– Asta nu te-a oprit ultima dată...

Christie îi aruncă o privire scânteietoare.

– Hai să nu scormonim trecutul, Lucas. Nu pot să te dau afară pe o vreme ca asta, dar nici nu pot să-mi petrec seara cu tine ironizându-mă.

– Nu te-am ironizat în seara aceea, Christie. Ai fost chiar extraordinară.

– Ei bine, spuse tăios, tu știi. Ai avut parte de compania a destule dame ca să poți să faci o comparație.

Lucas râse ușor.

– Iar tu ești o inocentă? întrebă sarcastic.

Christie se enervă. De ce nu putea să nu-l mai iubească pe acest bărbat? Ce avea? Tot timpul era rău cu ea. Îi arăta clar că o urăște. Până acum simțise că merită să o judece așa de aspru. Îl sedusese pentru că... oh, Doamne... pentru că fusese prostuță și inocentă și foarte îndrăgostită. De cinci ani se convisese că nu se putea baza pe

Lucas. Totul fusese din vina ei. Nu se putea aștepta ca el să își asume vreo responsabilitate. Nu avea nicio vină. Într-adevăr, nu avea niciun motiv pentru a nu-l mai iubi.

Dar mai târziu lucrurile se schimbaseră. Lucas tot nu întrebase. Tot nu vroia să știe. I se părea că Lucas alege acum, chiar hotărât, să continue să creadă că Sarah nu este copilul lui. Și în ultimele săptămâni își dorise ca el să întrebe, de dragul lui Sarah. Faptele erau în fața lui, la dracu. Tot ce trebuia să facă era să le confrunte. Ea era conștientă că își alesese singură destinul – nu vroia și nici nu aștepta niciun ajutor din partea lui Lucas în creșterea copilului ei. Dar când văzuse cât de mult se atașase Sarah de el îi părea foarte rău pentru fetița ei. Lucas era tatăl ei. Dar el nu vroia să știe asta. Oh, îl blestema pentru asta – nu se putea abține. Și totuși încă îl iubea.

– Mă duc sus să caut șahul, spuse, îndreptându-se repede spre hol.

Se enerva gândindu-se la Sarah. Trebuia să plece de lângă el pentru a se liniști.

– Închide ușa când ieși, spuse Lucas sec. E cald aici. Nu lăsa căldura să iasă.

Trânti ușa tare după ea, sperând să creeze un curent rece.

– Sper că îngheți, murmură în timp ce ieșea.

Când coborî, deschise ușa zâmbind, sperând să dea impresia că e foarte calmă ceea ce în sinea ei, nu putea fi. Dar ceea ce văzu o făcu să închidă ușa repede după ea.

– Lucas! Dacă cobora Sarah?

– Nu sunt decent? întrebă, stând în picioare în fața focului.

Ea înghiți greu. Avea încă pe el chiloții negri, așa că se considera că e decent. Puteai să vezi așa ceva în fiecare zi la piscină, la urma urmei, și nu avea nicio reținere să o ducă pe fiica ei la piscină. Închise ochii. Numai că... oh, nu... nu puteai să vezi așa ceva la piscină. Pentru că niciunul din bărbații de acolo nu-i făcea pulsul să crească așa de tare, și să îi aducă așa un sentiment confuz de

anticipare pe piele, și o plăcere așa de intensăă concentrată în acel loc întunecat, înăuntrul ei, care era plin de dorință.

Doar o privire spre trupul lui înalt, musculos, umerii lați care coborau ușor de la gâtul lui puternic, maxilarul lui osos și trăsăturile lui aspre, abdomenul drept și bronzat, punctat de păr negru care cobora într-o linie îngustă dinspre buric spre coapsele lui întunecate, fusese de-ajuns să-i alunge toate gândurile lui Christie. Chiar și cu ochii închiși îi simțea prezența provocatoare. Îl simțea peste tot în jurul ei. Când respiră, sânii ei păreau că împung în materialul sutienului ei, iar sfârcurile înțepau în dantela subțire.

Își deschise ochii din nou. El se aplecase să-și aranjeze lucrurile ude pe spătarul scaunului de lângă foc. Toți mușchii de pe piept se încordară când își întinse un brațele. Apoi se așeză din nou pe canapea. Ei îi atraseră privirea picioarele lui, îndoite de la genunchi, sprijinte pe podea, cu coapsele musculoase puțin depărtate. Se uită într-o parte înainte, ca el s-o surprindă studiind jocul flăcărilor pe pielea ușor bronzată.

– Unde vei așeza tabla de joc? întrebă, iar ea își dădu seama din vocea lui că el conștientiza efectul pe care îl avea asupra ei, și că se amuza de răspunsul ei.

– Lucas... îmbracă-te, spuse tânguios, ținându-și mâna la ochi, întorcându-se cu spatele la el.

– Vrei să fac pneumonie?

– Nu. Sigur că nu. Dar chiar este prea... prea...

– Nu ești șocată, nu-i așa, Christie? Doamne, Dumnezeule, mă surprinzi.

– Nu sunt șocată. Doar că mă simt incomod.

– Atunci vino și așază-te pe covoraș în fața focului și aranjează piesele. Așa te vei simți confortabil.

– Nu la asta m-am referit și știi bine.

– Oh, nu mai face pe virgina rușinoasă. Nu este deloc potrivit. Tot ce am de gând să fac este să te bat la șah. Nu voi insista să-ți scoți

și tu hainele.

– Vrei să spui că doar fiindcă am un copil nu pot să mă simt rușinată la vederea unui bărbat pe jumătate dezbrăcat în sufrageria mea?

– Eu nu am fost rușinat când am venit chiar în această cameră și te-am găsit complet dezbrăcată. Poți să-mi faci favoarea să-mi întorci complimentul.

– Dar tu ai avut sute de prietene! Eu nu sunt ca tine, Lucas. Oricum, am fost eu rușinată pentru amândoi.

– Ai fost? Oh, da, ai fost la început. Te-ai obișnuit repede cu ideea, totuși. O vei face și de data asta. Hai vino, fii fată bună. Poți să joci cu albele.

Ea se întoarse și-i întâlni privirea.

– De ce faci asta, Lucas? spuse oftând.

El își mută privirea iritată de la ea.

– Fac asta pentru că eram ud și mi-era frig, și nu aveam cu ce să mă schimb dimineață. Dacă nu-mi usuc hainele la foc voi fi obligat să stau aici până la Dumnezeu știe ce oră mâine, sau să merg kilometri întregi înapoi acasă cu haine reci și ude. Mie mi se pare perfect logic. Cum eu te-am salvat de la o plimbare de patru ore prin ploaie cu un copil înghețat, mi se pare perfect logic să o faci și tu. Așa că nu mai fi așa sfioasă.

Christie se încruntă spre el.

– Dacă ne înțelegem să pleci la prima oră dimineață sunt pregătită să accept situația, spuse îmbufnată.

Lucas coborî de pe canapea și se așeză pe covorașul din fața focului, cu capul rezemat de canapea, și cu genunchii îndoiți.

– Excelent. În sfârșit am fost de acord cu ceva, spuse răutăcios.

Christie îngenunche lângă el și desfăcu tabla de șah, aranjă piesele sculptate, și făcu prima mișcare. În tot acest timp trupul ei tremura de nerăbdare.

– Poți să închizi temporizatorul boilerului? întrebă, mișcând

înainte un pion cu degetul mare.

Christie se uita fix la tabla de șah.

– Da, răspunse.

– Atunci de ce n-o faci? Trebuie să fie foarte supărător să nu ai apă caldă după o anumită oră.

– Supărător, dar economic, răspunse, mutând pionul reginei.

– Chiar ești așa de zgârcită? Credeam că ai o slujbă bună.

– Am. Sunt programator la o agenție foarte bună. Dar am program parțial. Nu suntem săraci, dar trebuie să am grijă la cheltuieli.

– Tatăl lui Sarah nu contribuie?

– Nu. Oh, Doamne... De ce nu era la fel de evident pentru el ca pentru toți ceilalți din sat că Sarah nu putea fi concepută înainte de vacanța de vară? Era a lui. Era la fel de clar ca și nasul lui.

– Nu face mișcarea aia.

– De ce?

– Este foarte stupid. Vreau să câștig – dar nu atât de repede.

Christie își schimbă mișcarea.

– E mai bine? întrebă.

– Oh, mult. Este mult mai interesant... De ce nu?

– De ce nu ce?

– De ce nu contribuie și el?

Christie înghiți greu.

– El... el nu știe că am un copil, spuse.

– Știe, să știi.

Ea se uită la el speriată. Avea un zâmbet viclean, atotștiutor, iar ochii lui erau pe jumătate închiși, provocatori. Oh, Doamne. Deci el chiar știa că Sarah era copilul lui...

– Ce vrei să spui? întrebă prevăzătoare, gura uscându-i-se dintr-o dată de frică.

– James Lakey... Ăsta e numele lui, nu? Știe că ai un copil. I-a spus unei prietene de-a mea – ți-o amintești pe Lisa? Oricum, este un fel

de verișoară de-a doua de-a lui și îi vizitează familia când e în Londra. Oricum, i-a spus ei iar ea mi-a spus mie...

– Ți-a spus? întrebă nepăsătoare, simțind dintr-o dată un amestec de ușurare și supărare. De ce era atât de pervers și prost? Perversitatea era stilul lui Lucas. Dar prostia...? Îi plăcea de Sarah acum că o întâlnise. Ai crede că ar fi mândru să știe că așa un copil dulce este al lui.

– Ei bine, nu e deloc surprinzător, continuă ea rece. Era în Braizeneath, și cum tata încă predă acolo iar eu o duc pe Sarah în vizită destul de des, cred că este un lucru cunoscut de vechii colegi. Dar nu știe că el este... că este tatăl.

– În mod sigur ar fi trebuit să ghicească?

– Ăă... ei bine, de fapt, nu pot să spun asta... Vocea ei părea slabă, chiar și în urechile ei.

– Christie, chiar crezi că sunt atât de prost? Crezi că eu nu știu să număr?

– Ce? Christie tresări de frică. Știa. Va spune ceva. Dacă va întreba acum va nega. Va nega până când se va învineți...

– Uite. Ți-ai mutat calul aici, și apoi eu ce fac... Una... două... trei mutări și apoi trebuie să renunți...

Numai că nu ar fi corect față de Sarah dacă ar nega. Dacă Lucas refuza să o recunoască, era un lucru. Dar avea ea dreptul să-i refuze legătura cu tatăl ei dacă el asta vroia?

– Să numeri? respiră.

– Mutările. Uită-te pe tablă.

– Oh! scuze, Lucas. Nu m-am concentrat.

– Ce naiba se întâmplă cu tine în seara asta?

– Nimic, răspunse supărată, uitându-se la învălmășeala fără sens a pieselor de pe tablă.

– Din cauza bustului meu gol, Christie? o tachină. Asta te face să nu te concentrezi la joc?

– Da, spuse pripit, îngrijorată să nu-și dea seama de adevăr. Apoi,

realizând că era ca și cum ar fi recunoscut că prezența lui o provoca, privi speriată.

– Nu. Oh, nu știu. Doar că mă simt foarte incomod cu tine stând aici așa... așa...

El își dădu capul pe spate și râse.

– Ar trebui să te fac să te simți confortabil?

– Nu! Desigur că nu. Oricum, ai spus... Vreau să spun, am fost de acord să nu facem aceeași greșeală...

– Știu. Dar trebuie să recunosc că orice aș crede despre tine, Christie, numai amintirea dragostei pasionale cu tine mă face să trec peste orice scrupule.

– Srupulele tale! exlamă, dintr-o dată furioasă pe el. Poate că o dorea, dar nu vroia un copil! Nu ai niciun scrupul, Lucas! Oh, de ce a trebuit să vii aici în seara asta? Suntem bine, Sarah și cu mine, suntem bine! Nu avem nevoie de ajutorul tău. Pot să am grijă singură de fiica mea! Oh, de ce a trebuit să vii aici?

Își simțea ochii plini de lacrimi de furie. Și de ce, oh, de ce încă îl dorea atât de tare?

Capitolul 7

Apoi Lucas făcu ceva foarte surprinzător, și extrem de dezarmant. Se întinse și îi mângâie foarte tandru și blând părul pentru a-l îndepărta de pe fața ei.

– Nu fii supărată pe mine, Christie, spuse ușor. Știu cât de grei trebuie să fi fost acești ultimi ani pentru tine. Nu aș fi intervenit, dar Sarah a fost născută prematur. Nu pot să mă abțin să fiu îngrijorat că poate fi încă prea sensibilă. De asta am vrut să aerisesc casa în mai. Și de asta am vrut să mă asigur că sunteți bine în seara asta.

Christie se uită la el cu o privire îndurerată. El chiar spusese că știe când se născuse fiica lui! Inconștient începu să-și frângă mâinile datorită spaimei care o cuprindea.

Deci cum putea să creadă că era copilul lui Lakey, când știa foarte bine că nu-l văzuse pe Lakey dinainte să înceapă vacanța de vară? Oh, întotdeauna fusese conștientă că trebuia să știe când se născuse copilul, pentru că mătușa ei fusese atât de încântată încât răspândise vestea peste tot, dar aproape reușise să se convingă că înțelesese greșit lucrurile. Și totuși acum recunoștea că știa destul de bine că Sarah fusese născută exact după nouă luni după noaptea petrecerii.

Când Sarah era doar un copil fără nume, un produs incomod al imaginației lui, departe în Londra, putea fi înțeles. Dar acum o vedea

în fiecare zi pe Sarah. Stătea de vorbă cu ea și se abătea din drum pentru a o vedea pentru că îi plăcea de ea. Acum era reală, nu avea curajul să recunoască că era a lui? Christie nu ceruse niciodată nimic de la el – în mod sigur nu putea crede că ea vroia ceva de la el. Singurul lucru pe care îl vroia era să poată să îi spună copilului ei că avea un tată – la fel ca toată lumea.

Furia lui Christie creștea, până când deveni ceva tare, rece, înfipt în inima ei.

– Sensibilă? îl provocă tăios. Este puternică ca un leu.

Lucas zâmbi.

– Să fii nervoasă pe el, continuă dulce. E un ticălos. Trebuie să știe. Trebuie să fie evident. Ar fi trebuit să fie alături de tine când ea s-a născut mai devreme și era bolnavă.

Christie aproape că explodă de furie.

– Evident? S-a născut cu zece zile mai devreme, Lucas, nu cu zece săptămâni. Și nu a fost deloc bolnavă – doar că mânca mai încet. Au dus-o la terapie intensivă pentru douăzeci și patru de ore pentru că eram ostenită. A fost un copil perfect sănătos, iar eu sunt o mamă foarte bună. Nu am nevoie de ajutorul nimănui pentru a o crește.

Urmă o tăcere lungă. Ochii tăioși ai lui Lucas păreau aproape negri în timp ce o scruta. Apoi cutele de sub ochi se ascuțiră, iar gura se strânse într-o linie subțire. Chiar și ridurile de pe față se adânciră și se întunecară.

– Cu zece zile mai devreme? Vocea lui era gâtuită, de parcă trecea printr-o sârmă ghimpată.

Christie se uită la el, cu fața palidă și liniștită. Era prea furioasă pentru a-i mai păsa de promisiunea ei prețioasă de a tăcea.

– Deci ai calculat în sfârșit... murmură disprețuitor. Ce ți-a luat atât de mult?

Lucas sări în picioare, și se ghemui în fața ei, și o prinse cu brutalitate de umeri.

– Christie. Este copilul meu. Doamne – cum ai putut să mă

minți? Cum ai putut?

Christie încercă să se tragă în spate, dar el o ținea prea tare.

– Te-ai mințit singur, rosti printre dinți.

El își scutură capul.

– Tu mi-ai spus că nu e a mea. Era o minciună.

Acuzația o răni. Desigur că avea dreptate – dar, chiar și așa, avusese destul timp pentru a-și da seama de adevăr. Refuza acuzația că ar fi fost doar vina ei.

– Eu... n-am mințit cu adevărat – sau în felul la care te referi tu. Ei bine ... este complicat, dar chiar am crezut că port copilul lui James Lakey. Pentru puțin timp.

Cel mult cinci sau șase ore, recunoscu cu un oftat de iritare.

– Dar ai știut când ai fost la doctor. Fac analize și teste în zilele astea. Nu se încurcă în date cum o făceau înainte.

Ea se holba furioasă la foc.

– Da. Am știut atunci.

– Atunci de ce nu mi-ai spus?

– Pentru că ai vrut să dau copilul spre adopție. Care mai era rostul?

El își lăsă mâinile să cadă. Fața lui era aspră, fermă.

– Doamne! Sarah este copilul meu, spuse încet. Apoi pe față îi apăru un zâmbet tăios, ironic. Deci când ne vom căsători, Christie?

– Nu fi prost, reuși să spună, bâlbâindu-se.

– Te vei mărita cu mine, Christie, spuse ironic.

Ei îi apăru o umbră de durere în ochi. Brusc fața i se strâmbă de emoție. Oh... Toți anii în care visase ca el să spună acele cuvinte... Tot timpul, în toți acești ani nenorociți... Și acum o tachina cu asta. Era mai mult decât putea suporta. Își închise ochii. Îi dădură lacrimile care i se prelinseră pe față.

O luă în brațe, strâns, sălbatic, în timp ce o trăgea tot mai mult spre el.

– Mai bine mai târziu decât niciodată, murmură acru, cu gura

strânsă lângă urechea ei. Va trebui să te măriți cu mine, Christie. Măcar de dragul lui Sarah.

Apoi suspinul deveni serios. Ea se întinse supărată spre pielea lui goală. Cu gura deschisă pentru a lăsa să-i iasă gemetele înăbușite, simți pielea umărului lui, sărată din cauza lacrimilor, moale sub dinții ei. Încercă să-și scuture capul, dar el i-l ținea prea ferm.

– Da, spuse. Nici nu vreau să fie altfel.

Ea își frecă fruntea de clavicula lui.

– Nu. Nu vreau să mă mărit cu tine. Niciodată nu am vrut asta.

– Ei bine, asta vei face, chiar dacă îți place sau nu. Mi-ai spus că nu este a mea și te-am crezut. Dar ai lăsat adevărul să iasă la suprafață acum și nu mai poți da înapoi. Sarah este copilul meu și intenționez să o fac a mea.

– Dă-mi drumul, Lucas.

– Pentru numele lui Dumnezeu, de ce? Ești... logodnica mea. Ești supărată. Te voi ține până te vei opri din plâns. Nu așa ar trebui să fie, Christie. Cuvintele lui erau pline de cinism.

Oh, Doamne! Ce ar trebui să facă? Îl iubea pe acest om cu fiecare părticică din ființa ei. Nu exista niciun om pe care l-ar dori sau pe care l-a dorit vreodată. Cum putea să-l refuze?

– Nu sunt logodnica ta. Și nu vreau să mă atingi. Dă-mi drumul.

Dacă i-ar fi dat drumul ar fi putut gândi corect. Strânsă lângă bustul lui gol, era tulburată de manifestarea propriei ei dorințe.

Ușor, nepăsător, își dădu mâinile la o parte. Ea se îndepărtă și se ghemui pe covorașul din fața focului, ținându-și strâns genunchii. Dar puterea prezenței lui umplea aerul dintre ei. Nu era nicio diferență că nu o mai ținea. Era la fel de conștientă de el cum era și înainte. Încă își dorea să moară.

– Ei bine, Christie? Te dai bătută? Șah mat?

Oh, da. Se dădea bătută. Dar se ruga ca supunerea ei să fie pentru Sarah – nu pentru ea. Să spună da doar de dragul fiicei ei. Pentru că, dacă trebuia să trăiască știind că dorința ei lașă o făcuse

să ia această decizie, s-ar fi urât pentru totdeauna. Se va mărita cu el doar de dragul lui Sarah. Lucas aflase că era cel puțin un copil pe fața pământului care îi putea trezi afecțiunea – și, după cum vroia soarta, era copilul lui. Venise timpul ca Lucas să-și ia o nevastă. Canon Percival nu putuse să-l convingă, dar micuța Sarah o făcuse. Așa că acea soție va fi Christie.

– Poți să-mi dai câteva zile să mă gândesc?

– Nu. La ce trebuie să te gândești?

Avea dreptate. Cum putea să-l refuze? Care era rostul? El era tatăl lui Sarah, iar Sarah deja îl iubea, deși era prea mică să o ia în considerare.

– Șah mat... spuse rănită.

El ridică un deget și cu el îi întoarse fața plină de lacrimi spre el. Se uită la ea foarte serios, apoi în colțul gurii îi apăru un zâmbet vag.

– Vrei să pecetluim asta cu un sărut? întrebă.

Gemu în sinea ei. Acel zâmbet... era irezistibil... și totuși de data asta se va împotrivi. Dacă îl lăsa să o sărute, atunci sigur ajungeau să facă dragoste. Iar acum ultimul lucru pe care și-l dorea era ca el să vadă cât o tulbura trupul lui. Își încălcase promisiunea față de ea – îl forțase să pună întrebarea pe care el nu vroia să o pună, și era la fel ca și cum l-ar fi forțat să se însoare cu ea. Dacă ar fi făcut dragoste acum, nefiind în stare să se apere, și-ar fi dat seama de dragostea ei. Și-ar fi dat seama că-l iubise și atunci, și ar fi crezutt că i-a întins o cursă, și singurul care va pierde va fi copilul lor.

În schimb, vroia ca el să simtă că fusese prins de strălucirea unui copil – care era, la urma urmei, adevărul... și poate că așa trebuia să fie. Era tatăl ei; ea era fiica lui. Poate că Sarah îl prinsese, dar cel puțin fetița inocentă nu-i va înlănțui spiritul liber cu amărăciune. Ea scutură din cap.

– Nu, Lucas. Nu acum, spuse obosită. Cred că mă duc la culcare. Poți să dormi în camera de oaspeți – patul este făcut. Dar să nu te atingi de calculator, da?

Se spălă pe față cu apă rece și își curăță dinții. Apoi se cățără în patul vechi, înalt din camera mică și ascultă ploaia. Simțea ochii grei, dar nu putu să adoarmă. Nici nu putea să plângă. Îl auzea pe Lucas mișcându-se prin casă. Se făcuse foarte târziu. Încă nu venise sus. Ea aținea din când în când, dar se tot trezea tresărind. Ploaia curgea de pe jgheaburi într-un șuvoi continuu. Vântul bătea printre copacii din jurul casei încât scârțâiau și trozneau. În sfârșit auzi pașii ușori ai lui Lucas pe scară, și apoi îngheță când ușa de la camera ei se deschise ușor.

– Christie?

Închise ochii și pretinse că doarme. Intră în cameră și închise ușa după el.

– Christie? Trezește-te...

Ea se prefăcu că se mișcă.

– Ce este? murmură apoi, dintr-o dată mai alarmată și spuse îngrijorată: Este apa? Intră în casă?

– Nu, nimic de genul ăsta.

– Oh. Doamne.

– Dă-te mai încolo. Voi dormi în patul tău.

– Nu!

– Ba da. Nu te voi săruta și nici nu-ți voi cere să faci dragoste cu mine. Dar ne vom căsători, Christie. Atunci vom împărți același pat. Va fi mai ușor dacă începem din seara asta.

– Dar Lucas, chiar nu cred că sunt în stare.

El se așeză greoi pe o parte a patului și își puse mâna pe șoldul ei.

– E mai bine așa, Christie. Va trebui să dormim împreună de la început după ce ne vom căsători. Vreau ca totul să pară în regulă în ochii lui Sarah. Dar nu cred că voi putea îndeplini vechiul obicei de a te trece pragul ca pe o mireasă virgină în noaptea nunții, în aceste circumstanțe. Hai doar să mergem mai departe, da? Îți promit că nu-ți voi cere să faci dragoste cu mine până nu te vei simți pregătită.

– Oh. Ea se răsuci până la perete, cu spatele la el. Avea dreptate. Ar fi prea rușinos să treacă printr-un fel de noapte a nunții falsă cu un bărbat care nu o iubea și care de fapt nu vroia să fie căsătorit cu ea. Ar fi mai ușor pentru el să se obișnuiască cu situația cât mai repede posibil.

El se băgă în pat lângă ea.

– Ești înghețat! șopti ea.

– Focul s-a stins din nou, spuse încet. Dar tu ești extraordinar de caldă, Christie.

– Oh, eu știu tot ce e de știut pentru a ține patul cald, răspunse sarcastic.

El râse cald, melodios, apoi puse un braț rece pe mijlocul ei, strecurându-și mâna pe sub marginea pantalonilor ei de pijama.

Ea se cutremură.

– Mă voi încălzi într-un minut, murmură el.

Christie înghiți greu. Nu tremura din cauză că era el rece. Dar nu răspunse.

– Am fost serios cu ce-am spus... continuă reasigurând-o. Nu te voi săruta până nu vei vrea tu.

Dacă ar ști el! Nu vroia decât să se întoarcă spre el în întuneric și să simtă gura lui fierbinte acoperind-o pe a ei. Se încovoie mai tare și închise ochii. Pentru câteva minute lungi fu dureros conștientă de el, imaginându-și-l gol lângă ea. Dar tentația de a se întoarce spre el și să-i stârnească pasiunea se domoli ușor. Nu o vroia de nevastă – nu cu adevărat – nu în felul în care un bărbat dorește o femeie. Va face dragoste cu ea din datorie, când va trebui. O găsea atrăgătoare, așa că poate nu era chiar un chin la urma urmei. Dar încă nu vroia să-l forțeze. În mod sigur nu în seara asta. Extenuată adormi totuși.

Se trezi o dată în timpul nopții. Lucas era cald și relaxat lângă ea, iar respirația lui era profundă și regulată. Își ținea un braț lung, musculos peste ea, și dacă și-ar fi ținut ochii închiși și nu s-ar fi

gândit și-ar fi putut imagina că se simțea mândru că o ține în brațe cum ar simți orice bărbat pentru femeia cu care urma să se căsătorească. Părea că, la urma urmei, i se va îndeplini dorința. Acum vroia mai mult decât orice să și-o îndeplinească și Lucas.

În cameră era surprinzător de multă liniște când se trezi în dimineața următoare. Era singură în pat. Se ridică și trase draperia. În aer era o burniță slabă ca o ceață, dar ploaia puternică se oprise.

Auzi pașii apăsați ai lui Sarah venind sus pe scări, urmați de ai Lucas mai ușori. Se deschise ușa dormitorului, iar Sarah intră repede urmată de Lucas, cu micul dejun pe tavă, zâmbind slab.

– Mami! Ghici!

Christie se ridică, și își dădu părul răvășit din ochi.

– Ce, dragă? Privea fix la fiica ei, rușinată că Lucas o vedea cum arăta dimineața devreme.

Sarah se uită nesigură la Lucas și spuse:

– Pot să-i spun, nu? Nu e secret?

– Poți să îi spui, spuse solemn.

Sarah se cățără în pat, și îi mângâie părul tandru cu mânuța ei grăsună.

– Ei bine, Soloman va fi poneiul meu.

– Spune-i și restul, spuse Lucas, încercând din greu să nu râdă.

Sarah se strâmbă chinuindu-se să-și amintească detaliile mai neînsemnate ale veștii ei importante.

– Oh, da. Îmi amintesc acum. Lucas va fi tăticul meu. Cred că înseamnă că trebuie să te măriți cu el. Pot să fiu domnișoară de onoare, să am rochiță frumoasă și să călăresc pe Soloman?

– Bine ... dacă vrei. Apoi, zâmbi drăgăstoasă către fiica ei și adăugă: Ești fericită, draga mea?

Sarah încuviință din cap.

– Oh, da. E puțin cam mare. Dar mă voi obișnui cu el.

– Cine? Lucas?

– Nu fi prostuță. Soloman. Pot să am pantofi albi cu toc, cum am

văzut noi atunci și ai spus că nu sunt potriviți?

Lucas se așeză pe marginea patului și se întinse să o ia de mână pe Sarah.

– Va trebui să îți luăm o pălărie de călărie potrivită și cizme, și vom face un picnic de nuntă la grajduri, cu mere pentru toți caii.

Sarah zâmbi și bătu din palme încântată. Christie se uită în jos la palmele sale. El deja decisese exact cum va fi. Pe ea nu o consultase. Dar, se gândi, că renunțase la dreptul de a alege cu mult timp în urmă.

– Ți se pare bine, Christie? întrebă Lucas.

Christie se uită la el surprinsă. Nu era niciun pic de sarcasm în vocea lui. În mod clar vorbise serios noaptea trecută când spusese că va face ca totul să pară în regulă pentru Sarah. Când erau în prezența fetiței era scutită de cuvintele lui jignitoare.

– Da, spuse amorțită. Bine.

Lucas îi dădu tava cu micul dejun.

– Mănâncă. Este destulă apă caldă. Îți voi pregăti o baie când vei termina. Apoi vom putea discuta planurile pentru azi.

Christie se uită în jos la tava veche, familiară, cu mânere împletite. Materialul era desfăcut de când își amintea ea. Acum era prins cu o bucată de sfoară.

– Ai reparat tava, spuse.

– Doar asta poți spune? o certă.

– Mulțumesc pentru trandafir, adăugă răgușit. Este frumos.

Ochii lui Lucas străluciră zâmbind.

– Îmi pare bine că-ți place. Am aprins și focul și am strâns după mine în bucătărie. Crezi că voi fi un soț bun?

– Un soț bun? repetă sceptică. Niciodată nu m-am gândit la tine în felul ăsta, Lucas!

El își întoarse privirea spre geam.

– Nu mai mult decât mi te pot imagina eu ca o soție bună... murmură sec. Dar uite, chiar am încălzit ceainicul înainte să fac

ceaiul. Acum ce mai zici de asta?

– Ce altceva ai mai pus la cale? răspunse ironic, bucuroasă că îi putea răspunde ușor. Nu i se păruse prea bun tonul când îi mulțumise pentru trandafir. Nu îndrăznea să se dea de gol.

El ridică din umeri blând.

– Mănâncă oul până nu face pui, spuse tăios. O duc pe Sarah afară. Să vedem dacă putem să prindem vreun pește pentru prânz.

În timp ce mânca, Christie auzi apa în baie. Când fu gata să intre în baie auzi vocea lui Lucas și a lui Sarah afară. Lucas era evident foarte fericit că își câștigase o fiică. Totuși, își putea da seama ce simțea despre faptul că își câștigase și o soție, dar măcar se chinuia să facă ceea ce trebuie. Poate că până la urmă va fi bine.

Rămase toată ziua. Putea să se ducă foarte ușor înapoi la fermă pe jos, mai ales că ploaia se mai domolise. Dar de câte ori ea îi zicea să plece, el se încrunta, iar ea se simțea vinovată. Evident își dorea să-și petreacă cât mai mult timp cu fiica lui, iar ea simțea că nu are dreptul să îl facă să plece. Era încântător cu Sarah, tachinând-o și făcând-o să râdă într-un moment, apoi mustrând-o blând când emoția ei prea exuberantă. Christie își pierduse timpul prin jur, simțindu-se în plus.

– De ce nu stai jos să citești? o întrebă la un moment dat.

– Nu. Sunt bine...

– M-aș fi dus după ziar dacă aș fi avut o barcă. Totuși, nu ai o carte?

– Nu.

– Atunci de ce nu tragi un pui de somn?

– Nu sunt obosită.

Lucas oftă.

– Ei bine, fă un rebus. Este o grămadă de ziare vechi în debara. Trebuie să fie într-unul un rebus pe care să-l faci.

Chiar își amintea că era dependentă de rebus, sau o spusese din întâmplare? De fapt nu conta. În orice caz, era evident că nu îi dorea

compania.

– Nu mai dezleg rebusuri, spuse încet.

Se duse în bucătărie și făcu o cafea. Ar trebui să fie mai bucuroasă că Lucas și Sarah se înțelegeau așa de bine, în schimb ea se simțea rănită, nemulțumită și exclusă. Era în pericol să spună ceva neplăcut. Nu trebuia. El se purta impecabil. Va fi nevasta lui orice ar fi. Va trebui să se învețe cu situația dacă vroia să-l facă fericit. Când termină cafeaua, zâmbea. Sarah stătea cu picioarele încrucișate în fața televizorului, uitându-se la un program pentru copii.

– Te superi dacă mă duc sus să lucrez ceva? întrebă ușor.

Un colț al gurii lui Lucas se întinse de iritare.

– Nu trebuie să muncești acum, Christie, spuse. Sau conversația de aseară nu a fost destul de clară.

– Trebuie să recunosc că nu m-am gândit atât de departe până la ce se va întâmpla cu munca mea. Dar nu suntem încă căsătoriți, și între timp am multe treburi pe care trebuie să le termin.

– De ce?

– Deoarece am un contract – și oricum, datorez asta agenției. Steven mi-a dat cele mai interesante sarcini și s-a asigurat că nu rămân fără muncă patru ani de acum încolo. Orice s-ar întâmpla, îi datorez să-mi termin sarcinile actuale, eficient.

– Deci te simți cumva obligată față de acest... Steven...? murmură Lucas, evident supărat.

– De ce nu m-aș simți?

– Este o întrebare foarte bună... Pot să sugerez că ești mai potrivită să răspunzi la ea decât mine?

Se uită la el indiferentă un moment, până când înțelegând, se înroși la față. Declarația ei din mai că are o mulțime de amanți lăsase urme, chiar dacă o dezmințise mai târziu. Se uită la Sarah. Fetița era atentă la programul de la televizor, dar chiar și așa nu putea risca să spună prea multe acum.

– Nu știu dacă există vreun sistem de favoruri sexuale în

domeniul programatorilor, răspunse încet, dar dacă există pot să te asigur că eu nu l-am întâlnit. Steven mi-a asigurat generos munca pentru că știa situația mea.

– Ei bine, norocosul bătrân Steven, spuse Lucas atât de acru încât Christie se întoarse cu spatele și se duse sus înainte să spună ceva pe care l-ar fi putut regreta.

Mai târziu, când vor fi singuri, va încerca să repare răul pe care îl făcuse sugerând că era cea mai notorie femeie fatală din West Ealing. Era greșeala ei, ca de obicei, dar nu-l putea lăsa să creadă așa ceva.

Își petrecu restul zilei concentrându-se la munca ei. Cu cât termina acest program mai repede, cu atât mai bine. Oricum, se bucura să facă altceva. Lucas și Sarah se simțeau bine împreună. Fetița nu venise după ea nici măcar o dată. Christie nu era geloasă – cum putea fi? Dar se simțea dureros de izolată.

Pe la cinci, Lucas veni după ea. Își băgă capul pe ușă și zâmbi crispat. Inima ei se opri. Oh, Doamne... Doar vederea feței lui o înmuia de tot. Cum va rezista să fie măritată cu el pentru restul vieții fără să se dea de gol?

– Trebuie să mă întorc la fermă puțin. Trebuie să dau niște telefoane.

Ea răsuflă ușurată.

– Oh! E în regulă. Am înțeles. Deja ți-ai petrecut mult timp cu noi.

Ochii lui Lucas se întunecară.

– Vă voi dedica tot restul vieții, spuse tăios. Nu trebuie să-mi mulțumești doar pentru o zi. Mă voi întoarce să dorm aici.

Christie se holba la ecran. Deci el credea că ar trebui să-i fie recunoscătoare pentru oferta de a se căsători cu ea? Era prea rănită pentru a răspunde.

Se duse în pat devreme, și se prefăcu că doarme când îl auzi pe Lucas că ajunge. Când se băgă în pat sub cearșaf lângă ea, era strânsă pe partea ei de pat, respirând adânc. Se prefăcu că doarme multe

ore, în timp ce corpul ei era mai treaz decât oricând. Nici noaptea următoare nu fusese mai ușoară, nici următoarea. Încă nu se încredea în ea însăși că nu-și va da de gol iubirea în fața unei dorințe atât de puternice. Continuă așa o săptămână. El venea aici ziua când Sarah era prin preajmă, apoi se întorcea la fermă pentru lungi perioade de muncă. Dar în fiecare noapte dormea în patul lui Christie, și în fiecare noapte ea se întorcea cu spatele la el și își ținea ochii strâns închiși dojenindu-și corpul trădător care îl dorea atât de mult.

În lunea următoare, stătu cu ele toată ziua. O întrerupse de la treaba ei cu puțin înainte de patru și jumătate.

– Haide, spuse. Am împachetat lucrurile voastre. Trebuie să plecăm.

– Să plecăm unde?

– Acasă. La mine. Nu mai are niciun rost să stăm aici acum. În sfârșit s-a retras inundația.

– Dar... ea oftă. Dar ce? Lucas hotăra acum. Închise cu greu calculatorul și îl urmă jos.

Aerul era umed afară, dar nu mai era nicio urmă de ploaie, iar cerul cenușiu avea o lumină aurie care strălucea deasupra orizontului pentru a le aminti de soare. În jur era mult noroi. Deși cu bocanci, trecură cu greu de poartă și apoi prin câmpul în pantă.

Sarah mergea dansând, cu micile ei cizme roșii prin iarba udă. Lucas ținea sacul strâns pe un umăr. Christie își băgase mâinile în buzunare, și respira aerul umed de toamnă. Se uită în sus la el. Nu se bărbierise. Barbia lui era acoperită de barba de o zi. Părul îi cădea pe frunte. Ea privi repede într-o parte, dar în minte încă îl vedea clar. Apoi își imagină cum arătau de la distanță. Bărbatul, femeia și copilul mergând dintr-o viață în alta. Lucas mergând cu un aer încrezător, cu bărbia ridicată, cu pași puternici. Sarah țopăind înainte, de parcă nu mai putea aștepta. Doar pașii ei erau fără viață. Se uită la vârful dealului și își îndreptă spatele conștient. Își scoase mâinile din

buzunarele jachetei și își lăsă mâinile să cadă ușor, relaxate în părți. Își înfruntase ultimii cinci ani bucuroasă. Nu-i va lăsa pe următorii cincizeci să o învingă.

– Lucas? spuse hotărâtă.

– Da?

– Acea conversație din mai, când am pretins că am o grămadă de iubiți? El se opri și respiră adânc, privind spre ea disprețuitor.

– Uite, Christie, trecutul tău, murdar sau nu, este a din discuție de acum înainte. Ți-aș fi recunoscător dacă ai ține mine asta.

– Dar treaba e, Lucas, cu adevărat, că nu ți-am dat o foarte ...

– Taci, Christie.

– Lucas! Nu te pot lăsa să crezi așa ceva.

Expresia de dispreț se înteți.

– Christie, spuse rece, nu mă interesează deloc ce vrei tu să cred. Voi judeca singur – totul. De acum înainte te vei purta ca o soție bună, chiar dacă îți place sau nu. Trecutul, din păcate, nu se poate îndrepta. Ești angajată în acest mariaj. De dragul lui Sarah nu te voi lăsa nici să dai înapoi, nici să-ți renegi jurămintele odată ce s-a terminat ceremonia. Îmi datorezi asta. În schimb mă voi ocupa de tot și voi fi un tată bun. Dacă ai vreo obiecție, mai bine ți-ai exprima-o în scris, pentru că al naibi să fiu dacă voi mai asculta vreun cuvânt pe acest subiect.

Și cu asta începu să meargă din nou.

Christie se holba la el, șocată. Părea atât de sever. În mod clar spusese serios fiecare cuvânt. Nu îndrăzni să mai spună ceva. Oricum, ce rost avea să-l contrazică? Ea îl forțase în această situație. Nu avea rost să se plângă că mariajele moderne se bazau pe egalitate și dăruire. Mariajele moderne se bazau și pe dragoste. Dacă și-ar fi dorit un soț care să o iubească ar fi trebuit să accepte acele invitații cu mult, mult timp în urmă. Întorsese spatele tuturor bărbaților în afară de Lucas, și acum trebuia să trăiască cu consecințele.

Capitolul 8

Lucas, Christie și Sarah au fost întâmpinați la sosire de îngrijitoare, doamna Grey, și de Janine rușinată și zâmbitoare, care recunoscuse că Lucas îi ceruse să vină să stea pentru următoarele câteva luni ca dădacă temporară. Fata era evident încântată să aibă o slujbă "serioasă", și îi mulțumi lui Lucas călduros înainte să o ia încântată pe Sarah să-i arate casa.

– Cred că mă duc cu ele, murmură Christie, simțindu-se dintr-o dată timidă, dorindu-și compania Janinei. Vreau să mă uit prin jur.

Dar Lucas își puse o mână precaut pe brațul său.

– Îți voi arăta eu casa mai târziu. Vino în camera de zi să bem ceva înainte de masă.

Casa fusese minunat refăcută, încorporând și unindu-se fără nicio urmă evidentă cu hambarul, astfel încât sufrageria era foarte mare, înconjurată de un balcon care ducea în camerele de la etaj. Avea o mobilă tradițională englezească confortabilă – majoritatea antichități – și covoare imense orientale, care dădeau o culoare subtilă, bogată interiorului odihnitor.

– Este frumos, spuse Christie, încântată să realizeze că asta va fi casa ei. Se uită în jurul ei neliniștită. Casa pe care o vizitase când aparținea lui Reg și Lily Crabtree nu semăna deloc cu această casă spațioasă. O făcea să se simtă și mai vinovată că îl "atrăsese în

capcană" cumva pe Lucas.

– Cred că a costat o avere să transformi hambarul... rosti sincer.

Lucas ridică din umeri.

– Puțin. Dar structura de bază a casei era bună și totul era bine măsurat, așa că nu a fost dificil. Acum vino și stai jos și spune-mi ce vrei să bei.

Christie se duse spre o canapea aproape de șemineu și se așeză pe marginea ei.

– Vreau un ... suc de tomate, mulțumesc.

Lucas deschise ușile înnegrite de vreme ale unui bufet sculptat iacobin și scoase două pahare și câteva sticle. Își turnă puțin scotch înainte să-i deschidă sticluța de suc de tomate.

– Îți place asta, nu?

– Da. Mulțumesc. Este foarte bun.

Lucas scutură din cap nerăbdător.

– Am vrut să spun, îl bei de obicei? Bloody Mary sau cum?

Ea se uită la el lung.

– Oh! Nu. Nu chiar.

El oftă.

– Este doar faptul că asta este casa ta acum, Christie. Bufetul ăsta este foarte bine aprovizionat, dar mă voi asigura să fie destul din orice bei tu.

– Oh! Înțeleg. Mulțumesc.

– Câteva sticle de vodcă ar fi o idee bună?

– Dacă vrei. Da. Nu cred că am gustat vreodată, dar se spune că este bună.

Lucas oftă și mai adânc.

– Deci ce bei de obicei? insistă.

Christie ridică din umeri.

– Nimic în special. Vin alb, de obicei. Cred.

Lucas îi dădu paharul cu un aer supărat și veni să se așeze în fața ei. Își întinse picioarele agresiv și își lăsă capul pe spate în scaun. Își

închise ochii.

Lui Christie îi venea să plângă. Se simțea atât de rușinată și de ciudat, stând acolo sorbind din băutură. Lucas părea atât de familiar aici – ei bine, nu era surprinzător – dar o deranja faptul că se simțea complet străină... și dintr-o dată simți că nu-l cunoaște deloc. Lucas pe care îl știa ea de mulți ani nu avea o casă ca asta, la început.

– Casa asta nu este deloc ca a părinților tăi, comentă slab.

– Mulțumesc lui Dumnezeu, murmură, cu ochii încă închiși. Aceea e ca un vechi muzeu sumbru. Nu a fost refăcută de ani întregi.

– Dar am crezut că era asta fiindcă... se întrerupse brusc.

– Fiindcă ce?

– Nimic.

Luă o expresie plictisită, disprețuitoare, deschizându-și ochii și privind-o răutăcios.

– Oh, haide, Christie. Spune.

Ea roși.

– Ceea ce vroiam să spun, explică încurcată, se baza pe bârfele din sat. Să fiu... logodnica ta, va trece ceva timp să mă obișnuiesc cu situația.

Lucas se uită într-o parte.

– Așa va fi dacă vei continua cu ambiția ta de a te transforma într-un ceas vorbitor. Vroiai să spui că părinții mei nu au refăcut-o pentru că sunt prea zgârciți. Nu-i așa?

– Nu, spuse. Apoi fiind încurajată de vorbele lui, adăugă: Vroiam să spun că nu au făcut-o pentru că erau prea săraci. Zvonurile au fost întotdeauna că au pierdut mulți bani.

Lucas râse ușor.

– Așa a fost. Dar am început eu să mă ocup de tot imediat după ce am terminat școala. Și, cum m-am ocupat de o mică parte a mea de când aveam treisprezece ani, aveam deja o experiență pe care să mă bazez. Averea lor a fost refăcută de mai mult de zece ani. Așa că, motivul pentru care nu au refăcut casa, a fost că erau într-adevăr

prea zgârciți.

Christie se aplecă pe scaunul ei, simțindu-se brusc mai puțin timidă.

– De ce te-ai întors să trăiești aici, Lucas? Întotdeauna ai jurat că vei pleca imediat ce vei fi destul de mare. Era un lucru știut de toată lumea.

Lucas închise ochii din nou.

– M-am întors pentru că am descoperit că există mai multe feluri de a jupui o pisică... spuse criptic. Apoi adăugă mai gânditor: Mi-a plăcut acest loc. Îmi plăceau caii și pământul – chiar și sentimentul istoric – până la un punct. Dar nu m-am înțeles cu tatăl meu, nici cu modul lui de a face lucrurile. Când eram tânăr credeam că fuga era răspunsul. Totuși, am înțeles că totul stă în mâinile mele. Când trebuia să studiez latina, eu citeam despre managementul agriculturii și al vitelor și despre afaceri. Am început să urmăresc piața. M-am interesat despre noile întreprinderi rurale. Și apoi, când am știut ce vreau să fac, m-am hotărât să preiau și să fac lucrurile în felul meu. Totul a ieșit exact cum am sperat. Urmă o pauză, apoi spuse încet: În mai multe feluri decât îți poți imagina.

– Oh, am auzit despre fabrica de cherestea și de fabrica de mobilă și despre locul unde se cresc și se ambalează plante medicinale.

– Nu la asta m-am referit, răspunse rece.

Christie oftă. Așa vor fi conversațiile lor în următorii cincizeci de ani?

– În mod sigur ai luat pe toată lumea de aici prin surprindere, spuse ager.

– Da? Ei bine, hai să vedem cât de surprinși vor fi de acest ultim pas în cariera mea... Sunt sigur că mariajul nostru va provoca mai mult decât un mic comentariu.

Christie era încurcată de afirmația lui. Își putea imagina foarte bine ce va spune și va gândi lumea. Totuși, ea pretindea că putea fi

mândră și să-și țină capul sus în această mică comunitate. Lasă-i să spună ce vor... Nu va lăsa pe nimeni să schimbe asta.

– Ce s-a întâmplat încât te-a făcut să te răzgândești și să te muți înapoi aici, Lucas? întrebă, nerăbdătoare să schimbe subiectul.

Lucas oftă neliniștit.

– Percy, spuse. Vorbind despre el... ne vom întâlni cu el mâine dimineață.

– Să discutăm despre planurile de nuntă? întrebă, din nou nervoasă.

– Nu. Am făcut asta la telefon seara trecută. Ne vom vedea cu el mâine pentru că el va oficia căsătoria noastră.

Christie abia se abținu să nu sară în picioare.

– Mâine? exclamă. Dar nu putem!

– De ce nu? Nu mai e ceva pe care vrei să mi-l spui, nu-i așa, Christie? Vreau să spun, nu ești măritată deja sau ceva de genul ăsta, nu-i așa?

– Sigur că nu!

– Atunci care e problema? De ce să așteptăm?

Se uită la el, cu ochii mari îngroziți. Ochii lui erau încă închiși.

– Pentru că... Își trecu limba peste buze. Pentru că nu ne cunoaștem, Lucas! spuse hotărât.

– Din contră. Aș spune că știm exact cât trebuie despre celălalt pentru a fi potriviți să mergem la altar.

– Lucas! vocea ei era rugătoare.

Deschise ochii întunecați, ridică bărbia și zâmbi.

– Care e problema, Christie? Nu vei da înapoi. O spuse de parcă era o afirmație nu o întrebare.

– Eu... Își stoarse mintea disperată. Se căsătoreau dimineață, iar el nici măcar nu știa ce îi plăcea ei să bea, iar ea se simțea ca un musafir în casa lui impunătoare și totul era... oh, totul era imposibil.

– Ieri, spuse hotărât, ieri eram o femeie cu slujbă, cu un copil de patru ani și cu o casă a mea fiind stăpână pe viața mea. Am muncit

din greu pentru toate astea, Lucas. Mă tratezi de parcă nimic din toate astea nu ar conta.

Acum era rândul lui Lucas să ofteze.

– Te poți obișnui cu toate schimbările, după ce ne vom căsători, nu? Nu este niciun motiv pentru a întârzia lucrurile.

– Da, dar... nu am cu ce să mă îmbrac.

El ridică din umeri.

– Am rezolvat asta. Și dacă te întrebai, nu am pregătit un cort pe pajiște și nici nu am invitat o sută de invitați. Nu vom fi decât noi doi.

– Oh!

– Urmă o tăcere lungă. Lucas se întinse spre un stativ de ziare și scoase un ziar împachetat. Se uită rapid pe el, apoi îl puse jos.

– Scuză-mă... spuse obosit, ridicându-se. Trebuie să mă ocup de câteva lucruri. Simte-te ca acasă.

Ea stătea pe marginea scaunului de aproape o jumătate de oră, simțindu-se oricum, în afară de, "ca acasă". Locul mirosea a străin, pentru început. Era un miros plăcut de curățenie și flori proaspete, dar nu mirosea ca acasă.

În sfârșit, Lucas se întoarse în cameră. Își frecă cu mâna barba țepoasă.

– Acum dacă nu te superi cred că mă duc să fac o baie.... spuse.

Christie îngăimă.

– Sigur. Dacă poți să îmi arăți unde e bucătăria voi face ceva de mâncare pentru Sarah și o voi duce la culcare.

Lucas scutură din cap ușor.

– Nu e nevoie. Janine i-a dat să mănânce și tocmai am dus-o eu la culcare.

– Oh. Christie clipi cu greu. Întotdeauna ea o ducea pe Sarah la culcare – numai atunci în mai când stătuse la mătuși, dar atunci fusese altceva.

– Poate că mă duc să o găsesc și să mă asigur că e bine și să-i citesc o poveste, spuse neliniștită.

Dar Lucas își scutură din nou capul hotărât.

– Nu. I-am citit eu o poveste și a adormit. Este bine. Oricum, Janine te va chema dacă va plânge după tine.

– Știu, dar ...

– Dar nimic. Poți să vii sus cu mine. Îți voi arăta camera noastră. Poți să faci și tu o baie. Sunt mai multe băi – deși poți să faci cu mine...

– Lucas! Își simți fața arzându-i.

El râse.

– Este decizia ta, Christie. Nu te voi presa. Dar, oricum, poți să vii cu mine și să te schimbi.

– Eu... Voi aștepta până vei termina, spuse.

– De ce?

– Nu suntem singuri în casă, murmură Christie aspru.

– Ți-e rușine de ce vor crede angajații? Dumnezeule mare, Christie, te vei mărita dimineață!

– Știu. Dar nu suntem încă căsătoriți, spuse.

El ridică sprâncenele, iar ochii lui străluciră.

– Asta nu te-a oprit înainte... o tachină. Dar atunci eram singuri – în ambele ocazii. Chiar îți pasă așa de mult de ce cred ceilalți?

– Lucas, nu ai înțeles. Este în regulă pentru tine. Niciodată nu ți-a păsat despre ce cred ceilalți. Întotdeauna a fost genul tău să faci exact ce-ai vrut fără să te gândești deloc la consecințe. Dar eu sunt... altfel.

El o cuprinse ferm cu un braț după umeri.

– Nu, nu ești, spuse aspru și o conduse spre scări și apoi sus spre balcon.

Pierdută complet, se lăsă condusă. Odată ajunși în dormitorul lui – al lor – luxos, se trase de sub brațul lui și se așeză pe marginea patului enorm. Pe un umeraș, agățat în fața unui dulap elegant cu oglindă, era una din fustele ei cu imprimeu din bumbac și un tricou curat roz. Lucas chiar se gândise la toate. Ca și doamna Grey. Erau

proaspăt călcate, gata de a fi îmbrăcate.

– Doamna Grey a pus hainele alea acolo? întrebă.

Lucas confirmă, dându-și jos pantofii și scoțându-și puloverul.

Christie oftă. Ei bine, dacă doamna Grey era atât de obișnuită ca Lucas să aibă femei în dormitorul lui încât le aranja hainele, era puțin prostesc din partea ei să-și facă griji de ce ar putea crede femeia. Oricum, recunoscu tristă, părerea doamnei Grey avea un rol prea mic în refuzul ei de a urca sus cu el. În principal era speriată că va vedea exact ceea ce vedea acum... pe Lucas care se dezbrăca în fața ei. Era jumătate întors, și își descheia cămașa și privea spre fereastra întunecată în care se reflecta. Nervoasă, se ridică și trase draperia înainte să se ducă înapoi în pat.

Își desfăcuse gulerul și manșetele și majoritatea nasturilor, și își scotea cămașa din pantaloni. Ea vru să se uite în altă parte, dar ochii ei erau fixați spre pieptul lui mare dezvăluit treptat. În orice moment își va arunca cămașa, își va da jos chiloții și va vedea acea linie de păr care dispare între coapsele lui întunecate...

Se uită cu greu în altă parte și își întoarse capul pentru a privi peste umăr. Cerceta o cuvertură din dantelă ecru, întinsă peste niște perne moi. Patul lor. Va împărți patul cu el doar peste câteva ore. Începu să-și muște îngrijorată un deget. Până acum reușise să se întoarcă cu spatele la Lucas și să adoarmă, pentru că nu vroia ca el să vadă cât de mult îl iubea. Presupusese vag că va refuza să facă dragoste cu el până când va simți că e stăpână pe sentimentele ei. Dar presupusese și că va mai trece ceva timp până când se vor căsători. Ce spusese? Nu putea suporta ideea de a o trece pragul ca pe o mireasă virgină? Oh, Doamne. Mâine va fi noaptea nunții lor. Dacă nu-și permitea să-i stârnească pasiunea în seara asta, va avea de înfruntat o situație oribilă noaptea următoare. Vor fi căsătoriți, și ori va trece pragul dormitorului singură, cu o carte în mână, o cană de lapte cu cacao în cealaltă, și pijamalele sub pernă așteptând-o... sau... sau vor trebui să suporte exact noaptea nunții falsă pe care el

vroia s-o evite.

Se lăsă purtată de un impuls pe care nu-l putea controla. Dacă vroia să evite asta, trebuia să facă dragoste în seara asta, și încă nu era pregătită pentru asta. Avea toată seara înainte. Se simțea de parcă naufragiase pe un ocean agitat, și mai erau kilometri întregi de apă întunecată de trecut până să ajungă la mal.

– Este în regulă, Christie, se auzi vocea ironică a lui Lucas. Poți să te uiți acum. Sunt decent.

Întoarse capul ușor, ochii ei albaștri fiind larg deschiși de frică.

Purta un halat de baie alb care îi scotea în evidență pielea bronzată. Contrasta puternic cu umbra întunecată a bărbii lui. Ținea mâinile încrucișate provocator pe piept.

Ea respiră adânc și își trecu limba peste buze. Când se ridică, descoperi cu groază că îi tremurau genunchii . Îndrăzni să facă câțiva pași spre el.

– Ai... ai spus ceva despre a face baie cu tine? întrebă.

Lucas își ridică capul și se uită la ea hotărât.

– Am spus, spuse cu vocea răgușită, dar nu am crezut că mă vei lua în serios.

Ea râse ușor, părând nefiresc, chiar și pentru ea.

– Nu ai crezut? continuă disperată, apropiindu-se și mai mult de el. Pare o idee bună, nu crezi?

– Nu, răspunse, apoi se întoarse și intră în baie repede, trântind ușa tare în spatele lui.

Christie se uita la ușă îngrozită. Oh, Doamne. O făcuse iar. Îi dăduse impresia că era o adevărată seducătoare. Oricât ar fi negat, nu putea șterge imaginea dezgustătoare pe care i-o crease despre viața ei din Londra. El nu o mai dorea. Iar ea nu-i putea spune adevărul. Dacă ar fi știut că ea nu făcuse dragoste decât de două ori în viață ar fi știut întreaga poveste. Se va simți atras în capcană. Seara de-abia începuse. Dar ea nu mai vedea malul.

Când Lucas ieși din baie, cu părul ud aranjat sever pe spate, cu

pielea udă și proaspăt bărbierit, Christie era cuibărită în pat.

– Ce Dumnezeu faci acolo? murmură.

Ea se uită peste marginea patului.

– Aveam o durere îngrozitoare de cap. M-am gândit să mă culc devreme.

Stătea cu picioarele goale despărțite, cu degetele afundate în covorul albastru, cu mâinile pe șolduri.

– Dar nu o vei face, spuse sigur pe el.

– Ba da!

– Nu ți-e foame? Doamna Grey pregătește ceva chiar special.

Ei nu îi era foame decât de el. Își închise ochii și își abținu un oftat.

– Nu. Nu mi-e foame.

– Christie, niciodată nu mi-am imaginat că vei fi așa. Tot timpul ai fost mâncăcioasă. Ce s-a întâmplat cu tine?

– Nimic.

– Ba da. Te-ai comportat ca o pisică pe un acoperiș fierbinte de când ai intrat în casă.

Ea își puse mâinile peste față.

– Voi fi bine după ce va trece ziua de mâine, spuse încet. Doar că nu pot face față acestei seri.

El veni spre pat și se aplecă să o prindă de mijloc. Apoi o trase.

– Dumnezeule mare! murmură, încruntându-se și încercând să nu râdă în același timp. Acele pijamale! Christie!

Ea se trase de lângă el și își acoperi repede sânii care se măreau pulsând. Se uită în jos la pijamaua roz, cu flori mici.

– Oh, știu tot ce trebuie știut despre a ține patul cald. Îți amintești, Lucas? murmură tăios, apoi se întinse din nou.

El oftă.

– Fă cum vrei, răspunse degajat.

Ea își băgă capul sub pătură și asculta cum se îmbrăca el. Își ținu capul sub pătură până când ieși din cameră, apoi ieși să ia aer.

Mai târziu se auzi un ciocănit în ușă, iar Lucas intră cu o tavă.

– Cina la pat, murmură, așezând tava pe pat lângă ea. Devii leneșă, Christie, adăugă cu o satisfacție evidentă.

– Mulțumesc, Lucas, răspunse cu greu. Voi încerca să mănânc ceva mai târziu. Apoi îl privi mânioasă, arătând clar că nu vroia ca el să rămână. El își ridică capul mirat și plecă.

Ea oftă greu, întorcându-se la frumoasa tavă din bronz Beranes, lustruită până când părea de aur, cu crevete și salată, mici triunghiuri de pâine cu unt și un castron de compot de fructe cu frișcă. Încet se forță să mănânce gustarea tentantă, dar îi cam pierise apetitul. Mai târziu el va veni în pat și va trebui să încerce să-l facă să o dorească. Când termină de mâncat coborî din pat și își scoase pijamaua. Apoi se băgă în pat goală și rămase pe spate să-l aștepte.

Draperia fu trasă vijelios. Christie deschise ochii. În cealaltă parte a camerei stătea Lucas, cu spatele la ea. Era complet dezbrăcat. Ea clipi de câteva ori. Vederea scobiturii mici de pe spatele lui și a curbei feselor o făcu să îi crească pulsul imediat. Își trase pătura peste cap și gemu. Era deja dimineață, noaptea trecuse deja. Ceea ce însemna că astăzi era ziua nunții lor, și tot nu anticipaseră noaptea ce avea să vină. Oh, Doamne... Cum putuse să fie atât de proastă să adoarmă?

– Ce s-a întâmplat, Christie? se auzi vocea lui Lucas. Ești mahmură de la sucul de tomate?

Scoase capul de sub pătură.

– Nu, spuse scurt. Apoi tresări văzându-l că vine spre ea, trupul lui puternic provocându-i cumplit simțurile înfierbântate.

El trase pătura.

– Ridică-te și strălucește, spuse. Vom avea o zi ocupată.

Acum se priveau reciproc, amândoi complet dezbrăcați. Se uită în sus spre Lucas. Acum, o voce din ea o îndemna, ca și cum ar fi provocat-o să treacă de marginea unei prăpastii. El se aplecă spre ea puțin, privirea lui plimbându-se încet peste ea.

– De ce nu te întorci în pat cinci minute, Lucas? șopti.

Îi văzu mușchii încordându-se. Își strânse pumnii, încât i se încordă antebrațul. Ea văzu că îl stârnise. Se holba la el, în timp ce sfârcurile i se întăreau sub privirea lui devoratoare.

Apoi brusc el se îndreptă și se întoarse cu spatele.

– Haide, spuse dintr-o dată, cu vocea încordată. Ridică-te. Avem multe de făcut. Apoi se duse și își luă halatul și și-l puse, strângându-l ferm. Hainele tale sunt în dulap.

Christie strânse un cearșaf în jurul ei pentru a-și acoperi roșeața care se răspândise pe toată suprafața pielii, mai mult mărind decât scăzând intensitatea dorinței pe care o simțea din momentul în care-și deschisese ochii și îl văzuse. Și el, fusese cuprins de dorință când o văzuse – și totuși nu o vroia. Avea inima strânsă de suferință, ca și cum ar fi fost într-un pumn închis. Ce trebuia să facă?

Nu avea prea mult de ales în ce avea să se întâmple în ziua aceea. Făcu baie și se spălă pe cap, luă micul dejun din nou singură și tot de pe tavă, apoi se fardă cu trusa săracă din geanta ei de toaletă pe care Lucas i-o împachetase. Când deschise dulapul văzu un spațiu imens gol, cu câteva tricouri de-ale ei și blugi curați, și o singură rochie. Era aceeași rochie pe care o purtase la petrecere, cu cinci ani în urmă: rochia pe care o alesese pentru a-i atrage atenția lui Lucas; rochia care fusese punctul de start pentru tot. Sub ea, pe un raft de încălțăminte, erau pantofii cu toc înalt și fundulițe.

Inima începu să-i bată amenințător când văzu rochia. Avea trei rochii – celelalte două erau rochii indiene din bumbac. Nu avusese nici ocazia, nici banii să-și cumpere altă rochie frumoasă din acea vară nenorocită. Dar această rochie... să o poarte la căsătoria cu Lucas! Înțelegea de ce fusese forțat să o aleagă din garderoba ei – și pantofii la fel. Erau singurele lucruri pe care le avea care se potriveau cât de cât. Nu-și imagina sub nicio formă că el își amintea, sau că ar fi avut vreun motiv anume pentru a le împacheta. Se uită în jur după fusta cu imprimeu și tricoul roz, dar nu mai erau acolo.

Nervoasă își puse rochia, încheindu-și nasturii mici cu degetele tremurânde. Își puse o pereche de ciorapi și pantofii. Apoi coborî.

Lucas o aștepta, arătând impecabil într-un costum închis cu cămașă albă. Arăta exact ca un mire. Se simțea îngrozitor de nepotrivită lângă el.

Apoi Sarah veni fuga înaintea ei, purtând o rochiță albastră de domnișoară de onoare care se potrivea cu ochii albaștri, și pantofi rotunzi albaștri.

– Mami! exclamă, cu un zâmbet fericit. Ești frumoasă!

– Mulțumesc, scumpo, spuse Christie, ghemuindu-se pentru a-și îngropa fața în părul fetiței pentru ca Lucas să nu-i vadă buza de jos tremurând și ochii plini de lacrimi. Aranjase toate astea pentru Sarah, și totuși nu cumpărase nimic pentru ea. Și tu, adăugă blând, stăpânindu-și din nou emoțiile.

– Sper ca nunta să nu dureze prea mult, continuă fetița veselă. Am lucruri importante de făcut.

– Da? întrebă Christie slab.

– Da. Vine cineva pentru hainele mele de călărie, iar Janine și cu mine trebuie să pregătim picnicul special de la grajduri. Este multă treabă.

Christie se ridică.

– Atunci, vei fi foarte ocupată, spuse încurajator.

Apoi, Lucas îi ținu haina pentru a se îmbrăca și o prinse ușor de cot conducând-o spre Range Rover. Îi luă haina când ajunseră în fața bisericii și o luă de braț, ținând-o pe Sarah cu cealaltă mână. Percy îi aștepta, strălucind extaziat. Marjorie Percival și bătrâna doamnă Percival, care locuia cu ei, stăteau discret în strană, pregătite pentru a fi martore la eveniment. Christie respiră adânc, tremurând. Se simțea slăbită, și trebuia să se forțeze pentru a respira regulat și ferm. Visase la acest moment de când era mică. Acum că venise, era speriată de moarte.

Când ieșiră din biserică se simțea ciudat de calmă. Toate temerile

ei se risipiseră când li se spuseră vechile cuvinte ale ceremoniei. Aceeași ceremonie familiară părea că o dusese într-un univers mai larg decât cel în care trăise înainte. Multe milioane de femei merseseră pe acest drum, fiecare cu povestea ei. Ea era doar una dintre ele. Se uitase în sus la fața lui Lucas, și în atmosfera virtuoasă a clădirii, își lăsase dragostea pentru el să ardă ca o flacără.

Afară, în aerul umed și rece de toamnă, se duse tăcută spre Range Rover și se pregăti să urce. Dar Lucas îi luă haina de pe scaun și spuse:

– Vino. Trebuie să mergem pe pășunea din spatele casei parohiale.

– De ce? întrebă, confuză, gândindu-se la ponei, picnic și mere.

– Vei vedea. Uite, acolo e Janine. O va duce pe Sarah înapoi acasă.

Când ajunse pe pășune văzu un elicopter, capabil să învingă orice urmă a inundației și care îi duse direct la Londra, unde îi aștepta o limuzină. Pe la zece și jumătate în dimineața nunții ei, Christie era într-un magazin exclusivist din Londra, întâmpinată de un consultant de modă elegant.

– Ne întâlnim aici peste câteva ore... spuse Lucas, cu un zâmbet strâmb. Trebuie să mă ocup de ceva.

Apoi plecă, lăsând-o pe mâinile consultantului, cu instrucțiunile de a cumpăra tot ce vrea din magazin și cumpărăturile ei să fie împachetate în genți pe care le va alege ea. Christie nu își permise să se simtă rănită. Era un om ocupat. Nu vroia să stea degeaba ore întregi în timp ce se proba ea. Avea nevoie de haine noi. Era nevasta lui acum. Totul era foarte clar.

Când terminară, iar Christie era extenuată de cât probase o grămadă de haine cumpărate pentru ea, alese o fustă frumoasă, creață, din lână și un sacou cu flori violete și măslinii, și se îmbrăcă, încălțându-se cu o pereche de pantofi cu toc jos din piele, violeți. Apoi fu condusă să se întâlnească din nou cu Lucas.

Luară prânzul într-un restaurant exclusivist, apoi zburară cu un avion privat. Pe la patru după-amiază Christie era condusă spre intrarea unui hotel luxos din Paris. La patru și șapte minute Lucas încuie ușa apartamentului lor și apoi o luă pe Christie pe sus în brațe.

– Am crezut că nu vrei să mă treci pragul ca pe o mireasă virgină, spuse îngrijorată.

El își îngustă ochii.

– M-am răzgândit, spuse laconic, trecând prin camera de zi spre dormitor și așezând-o pe o grămadă de perne din satin.

– Acum ce? întrebă nesigură, fixându-și ochii albaștri pe gura lui.

Liniile neîndurătoare ale buzelor lui se curbară într-un zâmbet.

– Ce crezi? întrebă încet.

– Ai spus că nu vrei să... ei bine, asta e ...

– Știu, o întrerupse, ridicându-și sprâncenele. Dar m-am răzgândit și în privința acestui lucru. Mi-e frică, Christie, că nu mai dictezi tu.

Inima ei tremura. Era extraordinar de ușurată. Îl dorea atât de mult, și totuși, i se părea îngrozitor de dificil să repete jocul seducției – mai ales după ce o refuzase de două ori. Fără îndoială, și el ajunsese la concluzia că era mai bine ca totul să se întâmple în felul tradițional nupțial. Ăsta era, la urma urmei, apartamentul nupțial. Camera era plină de flori. Pe o măsuță aurită cu roți în fața geamului era șampanie și caviar. Patul era mare, acoperit cu satin alb mătăsos. Iar Lucas stătea lângă ea, respirând greu, și o descălța de pantofii ei violeți din piele.

Se dezbrăcă, apoi o dezbrăcă complet și pe ea, fără ca măcar să o sărute. Degetele lui uscate îi atingeau ușor trupul în timp ce îi dădea jos lenjeria nouă din dantelă. O apăsară pe coapse când îi desfăcu ciorapii din mătase din jartieră, și îi mângâie toată lungimea picioarelor în timp ce îi rulă ciorapii subțiri și îi aruncă pe jos. Christie oftă ușor de plăcere, eliberându-și sentimentul devastator

care i se răspândi-se în tot corpul. Îl vroia așa cum o persoană înfometată vrea mâncare, și nu se putea abține să nu fie încântată constatând faptul că și el o dorea, în timp ce își dădea jos hainele. Poate că mintea și inima lui nu vroiau acest mariaj, dar trupul lui îl vroia. Erau chit. Timiditatea ei se spulberă și când el fu gata să vină în pat lângă ea, ea deja își oferea gura, cu buzele despărțite, pentru a fi sărutată.

Capitolul 9

A fi sărutată de Lucas era un fel de rai. În momentul în care gura lui o atinse pe a ei uită totul. Nu mai era nici viitor, nici trecut, nici bine, nici rău. Nu era decât senzația uscată a buzelor lui mângâindu-le de ale ei.

Gura lui coborî ajungând pe un sân. Când îl întâlni, se opri de parcă ar fi înghețat, respirația lui mângâind cald pielea ei, sfârcul excitat, atâtându-i simțurile. Ea rămase nemișcată, savurând plăcerea anticipării, până când, în sfârșit, gura lui începu să se miște din nou, mai aspru, peste sânul ei, până când prinse sfârcul între buzele lui ferme. Avalanșa de dorință care o fulgeră, o făcu să se arcuiască sub el, până simți trupul lui puternic, musculos strivit de al ei. Coapsele lui le desfăcură pe ale ei, puternic, impunător, înflăcărând și mai tare valurile de dorință care o asaltau din interior.

Christie începu să geamă ușor. Dorința ei devenea copleșitoare. Vroia să simtă masculinitatea lui spintecându-i carnea, devenind unul singur, să-i ducă simțurile arzătoare dincolo de limita corpului, într-un univers mai larg. Fremătând; vibrând; satisfăcând. Se atâtau unul pe altul cu corpurile lor, mușcând și gustând. Ea îl dorea... Îl dorea atât de mult... Dar era ceva... ceva...

Își trase gura de pe umărul lui.

– Lucas, respiră. Nu iau... știi... pastile sau altceva. Vocea ei

tremura de dorință.

– Nu-i nimic, gemu, de parcă cuvintele ei nu-și aveau locul în lumea în care erau ei.

– Nu... vreau să spun, nu ai ceva...?

– Nu mă voi opri, spuse, cu vocea răgușită de dorință. Nu pot...

Apoi Lucas îngheță. Își închise ochii cu fața shimonosită și se mușcă de buza de jos. Apoi intră adânc în ea. Corpul ei era deschis pentru el, umed, plin de dorință, întâmpinându-l. Senzația lui mișcându-se în ea era copleșitoare. Îi treceau gânduri prin minte, cuvinte pe limbă, dar erau alungate în timp ce toată ființa ei vibra de reacția la unirea lor. Ritmat, ușor, fiecare mișcare era impusă instinctual, ea se mișca sub el cu un sentiment pur. De fiecare dată ea respira adânc, gâfâind în timp ce excitația ei creștea, până când dintr-o dată răsuflarea ei tremurândă o împinse spre răspunsul final. Din trupul lui veni un gemet, apoi fără nicio mișcare, fără să respire, se îmbrățișară cu o plăcere frenetică.

Când tumultul interior se termină, mintea ei deveni foarte clară. Începu să respire din nou, corpul ei fiind istovit sub al lui, în ochi nevăzând decât roșeața sângelui care începuse să-i curgă iar prin vene, neauzind decât bubuitul inimii, și trupul umed, fierbinte și satisfăcut. Lucas. Se căsătorise cu el. El alesese să facă dragoste cu ea. Nu se putuse stăpâni, chiar și când știuse riscul. Era doar pe deplin fericită.

În sfârșit el se rostogoli de pe ea, cu fața în jos pe cearșaf căzând în uitare. Nici ea nu putu să țină somnul departe. Erau atrași, precum copii neputincioși, de forța lui amețitoare. Nu știa cât dormiseră, dar când se trezi în cameră se lăsase amurgul, iar Lucas îi mângâia un sân. Ea își deschise puțin ochii și văzu lucirea ochilor lui, întunecată și sclipitoare. Își trase umerii, iar spatele ei se arcui oferindu-i întregul trup catifelat într-un gest instinctiv și fragil. Îi prinse capul între mâini cu degetele pe obrajii lui, atâtată de înțepătura masculină a pielii lui pe palmele ei. Își afundă fața în

părul lui drept și curat, care mirosea a sudoare pe lângă parfumul artificial de șampon și săpun. Aici, în pat, erau în mod sigur căsătoriți în toate sensurile.

Mai pe seară, el se întinse leneș, apoi se ridică și coborî din pat. Își luă halatul, îi aduse și ei halatul nou de mătase și i-l întinse.

– Haide, spuse oftând nerăbdător. Grăbește-te.

– Ce facem? întrebă.

O duse pe balcon. În fața lor străluceau luminile Parisului.

– Uite, spuse brusc. Acum poți să vii înapoi.

– Nu înțeleg. Se încruntă, în timp ce intrau înapoi în cameră.

Lucas zâmbi ironic ca de obicei.

– Trebuie să ne întoarcem mâine. Dacă lumea te va întreba ce crezi despre Paris, nu te vei simți rușinată dacă va trebui să recunoști că de fapt nu l-ai văzut? Ei bine, acum l-ai văzut.

Christie izbucni în râs.

– Am crezut că nu-ți pasă de ce crede lumea, spuse, dintr-o dată recunoscându-l și iubindu-l mai tare.

– Iar eu credeam că ție îți pasă, răspunse, aruncându-și halatul și venind lângă ea în pat. Îți pasă, nu-i așa, Christie? Tot îmi spui asta, așa că nu ai de ce să negi. O tachina acum, într-un mod atât de familiar încât ei îi veni să țipe de plăcere.

– Dar nu poți crede tot ce spun eu, nu? îl tachină și ea.

Apoi Lucas îngheță. Se rostogoli într-o parte și își propti capul pe o mână.

– Ei bine, spuse ușor, hai să nu devenim prea serioși acum, apoi își întinse o mână spre ea.

Ea se uită într-o parte.

– Lucas? spuse rugător.

El își retrase mâna și oftă adânc.

– Cred că familia ta va fi încântată să știe că te-ai căsătorit în sfârșit, spuse zâmbind acru.

Stomacul lui Christie se strânse de durere. Acea înțelegere

temporară fusese o iluzie.

– Cred că vor fi foarte fericiți pentru mine, confirmă rece.

Lucas se întinse. Respiră adânc mișcându-și pieptul. Părul de pe piept i se ridică.

– Sunt convins că vor fi. Dar dacă vor fi sau nu, nu e problema mea.

– Lucas? șopti Christie. Știu că te-am mințit, dar ...

– Oh, taci, Christie. Ți-am mai spus că trecutul este un subiect închis.

Ea tăcu, dar ochii o dureau.

Lucas se ridică în capul oaselor și își legănă picioarele pe marginea patului.

– Șampanie, Christie? întrebă cinic.

Christie înghiți greu, dezamăgită.

– Avem ceva de sărbătorit? întrebă nervoasă.

– Oh, da, spuse, ridicându-se și ducându-se spre măsuță. Putem sărbători faptul că ești în sfârșit o femeie căsătorită deci, respectabilă. Și putem să bem și pentru faptul că vei rămâne așa pentru tot restul vieții.

Se înveli și mai strâns. Erau cel puțin douăzeci și cinci de grade în cameră, dar ei îi era frig. În ochii lui Lucas, era o fetiță prostuță care îngrijea grajdurile și care își distrusese viața. Acum era bine aranjată ca soție a lui Lucas Merrick. Nu ajunsese bine?

– Nu vreau ca acest mariaj să fie o capcană, Lucas, spuse cu o vehemență uimitoare. Te-ai căsătorit cu mine de dragul lui Sarah. Ei bine, este echitabil. De asta m-am căsătorit și eu cu tine. Dar nu înseamnă că trebuie să fie o cușcă. Nu voi avea nicio pretenție de la tine, să știi...

El se întoarse și se uită la ea atât de rece încât ei îi veni să urle. Apoi, cu șampania într-o mână, traversă camera și o prinse de barbă cu cealaltă.

– Vrei să faci un fel de aranjament reciproc, Christie? Deoarece,

dacă e așa, lasă-mă să-ți spun că nu voi fi de acord. Intenționez să am pretenții de la tine acum că ești soția mea. Am multe așteptări de la tine, Christabel Merrick. Chiar foarte multe...

– Ai înțeles greșit! protestă. Nu am vrut să spun asta. Am vrut să spun doar că... că... Își desfăcu mâinile neputincioasă și oftă.

Lucas îi dădu drumul și se întoarse.

– Lucas, continuă insistent, nu m-am măritat cu tine pentru respect sau ceva de genul ăsta. Consider că aveam totul înainte să stabilim că ne căsătorim. Pari să nu înțelegi că sunt bună la slujba mea, și este foarte sigură în prezent. Lui Steven i-ar plăcea să fac mai multe pentru el, și....

– Sunt sigur că i-ar plăcea, spuse tăios Lucas. Și sunt încântat să știu că deja aveai tot ce vroiai în viață. Nu ești norocoasă? Acum ai chiar și mai mult!

Christie își cuprinse fața cu mâinile.

– Ți-am mai spus că nu a fost nimic de genul ăsta între Steven și mine, oftă tremurând.

Lucas privi într-o parte, ca și cum nu ar mai fi suportat să se uite la ea.

– Mi-ai mai spus, Christie, zise agasat. Acum hai să nu mai vorbim despre asta, da?

Așa că nu au mai vorbit. Și nici nu au băut șampanie. Nu au folosit nici jacuzzi din baia somptuoasă. În schimb fiecare a făcut câte un duș rapid și se întorsese în răcoarea camerei. Lucas comandase masa de la Room Service. Apoi dădu drumul la televizor. Era în franceză, iar Christie nu putu să urmărească. Se duse la biroul de lângă fereastră și găsi o foaie cu antet și un stilou cu numele hotelului pe el. Luă foaia și stiloul în pat și desenă un grafic pentru programul la care lucra. Dar fără materialele ei, era o pierdere de timp.

Picnicul cu cai avu loc imediat după ce ajunseră ei. Lucas era vesel, Sarah emoționată, iar Christie tulburată. Stătea pe o grămadă

de fân și privea spre tată și fiică care dădeau mere la animalele mari din mână. Se duse să se alăture lor, și mângâie botul unei iepe.

– Am crezut că nu îți mai plac caii, spuse Lucas rece.

– De unde ți-a venit ideea asta?

– Oh, doar ceva ce ai spus tu în legătură cu asta.

– Când am spus asta? Nu puteam. Întotdeauna am iubit caii.

– Într-o dimineață devreme în mai, Christie.

– Hm! Da. Îmi amintesc acum. Dar nu am vorbit serios.

– Atunci, de ce ai spus-o?

– Pentru că... Se uită la el nervoasă. Pentru că nu am vrut să crezi că ... Se opri îngrozită. Pentru că nu am vrut să crezi că sunt îndrăgostită de tine... Respiră adânc: Pentru că eram supărată pe tine.

El se încruntă.

– Deci trebuie să verific adevărul în tot ce spui în funcție de dispoziția ta?

Christie oftă.

– Chiar contează? oftă din nou rece, uitându-se în ochii lui.

– Da, Christie, murmură cu un ton scăzut, dar foarte periculos. Contează foarte mult.

– Lucas, știu că au fost... ei bine... neînțelegeri între noi, și după cum știm amândoi nu am fost cinstită cu tine despre anumite lucruri, dar poți să nu mă mai critici din cauza asta? Nu de dragul meu, Lucas. Eu... cred că merit tot. Dar măcar pentru Sarah.

Lucas o privi tăios.

– Nu aș spune nimic deplasat dacă Sarah ar fi atentă. Sigur ai înțeles asta până acum?

– Da. Ești foarte drăgăstos cu ea. Știu că nu ai face nimic pe lume ca să o rănești.

– Atunci chiar vrei să nu îți mai amintesc de... neînțelegerile din trecut... de dragul tău. Nu al ei.

Christie scutură din cap.

– Nu, Lucas. De dragul ei. Sincer. Mi-e frică că voi deveni prea nefericită dacă va trebui să-ți înfrunt neîncrederea la fiecare pas. Sarah nu este obișnuită cu mine așa. Oricât aș încerca să par veselă pentru ea mi-e frică că va simți schimbarea mea. Nu-ți cer asta pentru binele meu. Ci pentru ea.

Urmă o tăcere lungă.

– Ce mari ți s-au făcut ochii, Christie, spuse încet.

Îi simți disprețul și se uită în altă parte. Îl mințise de atâtea ori. Dar numai fiindcă îl iubea atât de mult. Numai pentru că nu dorise să-i distrugă viața. Și totuși asta făcea, fără ca măcar să fi încercat. În întunericul nopții aveau un mariaj perfect. La lumina zilei era o parodie dureroasă.

Merse după Sarah. Copila era protectoarea ei. El nu va mai spune nimic dureros acum. Se ghemui lângă copilă și își lipi obrazul de pielea fină a fiicei sale.

– Ești fericită, draga mea? întrebă ușor.

Sarah își întoarse ochii ei albaștri serioși către mama sa.

– Sunt atât de fericită, spuse hotărâtă, încât simt că am înghițit unul din acele mere. Se bătu pe piept sub stern. Aici e un măr fericit. Pot să-l simt.

Lui Christie îi dădură lacrimile, dar le alungă. Sarah. Era totul pentru ea. Asta trebuia să facă, la urma urmei, și se va chinui din greu să-i fie pe plac lui Lucas și va învăța să-și țina gura și totul va fi bine. Dacă și-ar fi amintit că susținuse în mai că nu îi mai plac caii, el nu ar fi spus acele lucruri dureroase. Era greșeala ei prostească ca de obicei. Dacă s-ar fi gândit puțin înainte să deschidă gura totul ar fi fost bine.

Seara aceea fu destul de bună. Ea vorbi foarte atent, judecând cuvintele și menținându-și tonul vocii plăcut, iar Lucas nu îi răspunse cu niciun comentariu răutăcios. Focul ardea strălucitor în șemineu, iar Christie deveni optimistă. Și în pat fu destul de bine în acea seară.

Dimineață, Lucas se trezi devreme să vadă caii, iar Christie luă micul dejun singură de pe tava de tip Benare.

Se îmbrăcă cu pantaloni strânși, maro din catifea, un pulover asortat și o jachetă crem din angora, și se fardă cu fardul ei nou. Da. Azi arăta ca o soție potrivită pentru Lucas Merrick. Numai dacă nu știai că Lucas nu-și dorea de fapt, niciun fel de soție.

Janine o dusese deja pe Sarah la grădiniță când coborî ea. Se duse să stea în camera mare cu balcon și își găsi un rebus într-o revistă veche pentru a-și ocupa timpul. Dar doamna Grey și ajutorul de zi veni să facă curat și aduse și o vază mare cu flori proaspete. Christie se duse înapoi sus și îl sună pe tatăl și pe mătușile sale. Erau, într-adevăr, încântați, și nu puseră nicio întrebare dificilă, doar își exprimară felicitările din inimă și urările de bine. Nu se putu abține să se întrebe, când puse jos telefonul, ce vor spune cei doi bătrâni nenorociți Merrick despre mariajul fiului lor.

Până la urmă se duse acasă la ea pentru a mai lucra pe calculator. Casa părea deja părăsită, deși cartea de colorat a lui Sarah era încă deschisă pe masă, iar cenușa de-abia se răcise în cămin. Se duse sus și se apucă de lucru la ultimul ei program. Când îl va termina nu va mai fi tânăra independentă care se descurcase atât de bine să fie părinte singur la o vârstă atât de fragedă. Va fi Christabel Merrick, soția unui moșier și fermier local. Zâmbi trist. Lucas spusese odată că achiziționase niște armăsari potriviți pentru iepele lui. El își putea urmări arborele genealogic cu generații în urmă. Nimeni care îl vedea nu se îndoia că era de viță nobilă. Ar fi adus-o, vreodată, de bună voie pe ea în acareturile lui?

Mai târziu o luă pe Sarah de la grădiniță, și se întoarseră înapoi la fermă. Lucas le aștepta, îmbrăcat comod în reiați și un pulover, cu mâinile în șolduri.

– Ai avut o dimineață bună? o întrebă zâmbind.

– Da... spuse Christie zâmbind, dar vocea ei se pierdu când realiză că întrebarea lui se adresase fetiței.

– A fost minunată. Azi am desenat, iar eu am făcut un desen doar pentru tine, tati. Nici măcar lui mami nu i l-am arătat încă. A vrut să se uite, dar nu am lăsat-o. I-am spus că e al tău.

Lucas se lăsă jos și luă desenul rulat de la copilă.

– Este foarte drăguț din partea ta, Sarah, spuse ușor. Și sunt onorat. Chiar sunt. Dar mai bine îl desfac împreună cu mami și ne uităm la el împreună? Și mama ta este foarte deosebită, și ar fi frumos dacă ne-am gândi că desenul este pentru amândoi.

Christie zâmbi politicos în timp ce Lucas aduse desenul pentru a se uita la el împreună cu ea. Nimic din ce spunea sau făcea Sarah nu o putea răni – își înțelegea și își iubea copilul prea mult pentru asta. Și oricum, era cu adevărat încântată că tatăl și fiica stabiliseră o legătură atât de strânsă, atât de ușor. Și totuși era rănită. Era rănită deoarece toată această grijă tandră a lui Lucas era centrată spre copilă. O încuraja pe Sarah să o includă pe mama sa în tabloul de ansamblu pentru a o ajuta pe micuță să învețe bunele maniere.

– Și unde te-ai dus în dimineața asta, Christie? întrebă în sfârșit.

– M-am dus înapoi acasă să lucrez.

El se încruntă.

– Înțeleg, spuse. Cât îți va lua să termini treaba asta?

– Nu sunt sigură. Cam o săptămână, cred. Depinde de câte ore lucrez.

Lucas se încruntă și mai tare.

– Voi pune pe cineva să-ți aducă calculatorul aici. Așa o vei termina mai repede.

– Dar eu... Foarte bine. Dacă așa vrei tu.

– Nu ar trebui?

– Oh... ba da. Normal că ar trebui. Este o idee excelentă, Lucas. Voi fi foarte recunoscătoare dacă mi-ai aduce calculatorul aici.

El oftă.

– Ai sunat la agenție să le spui că nu vei mai lua alte sarcini?

– Nu încă. Vezi, eu... o voi face în curând.

Își strânse buzele într-o linie subțire.

– Fă-o în după-amiaza asta.

– Da, Lucas.

Să-și țină gura nu era atât de greu, la urma urmei. Deși, era foarte neplăcut. Era... greu. Se simțea de parcă avea o bucată mare de gumă de șters în mână și își ștersese gura. Presupunea că va fi mai ușor când va reuși să își șteargă și inima.

În seara aceea jucară șah și bău vin alb în timp ce el bău scotch. Doamna Grey pregăti o masă excelentă. Christie făcu o baie îndelungată înainte să se bage în pat. Lucas veni și el în baie. Intră, cu fața aspră cum o avusese toată seara, deși tonul lui, când vorbea, era calm.

Christie se uita în jos la apa care-i acoperea picioarele. Era dureros de conștientă de goliciunea ei. Se simțea rușinată: de parcă îl atrăgea din nou în ceva pe care el nu și-l dorea. Apoi Lucas își ridică barba, zâmbi sec și spuse:

– Ești îngrijorată de cât va costa dacă lași boilerul să meargă toată noaptea, Christie?

– Nu. Nu atâta timp cât nu trebuie să câștig banii pentru a plăti facturile.

– Deci, căsătoria cu mine are și avantaje, la urma urmei?

Ea îi aruncă o privire scurtă, dar nu spuse nimic. Era foarte bine dacă își ținea gura. Dar să găsească un răspuns amabil era o altă problemă.

El zâmbi din nou, iar ochii lui străluciră nerușinați.

– Hai să vedem dacă pot să te conving despre alte avantaje ale căsătoriei noastre, ce crezi?

Apoi veni și îngenunche lângă ea și își trecu un deget pe umărul ei și în jos spre sânul ei până când îl prinse tot în palmă, apoi o sărută pe gât. Ea închise ochii. Când făceau dragoste nu se mai punea problema găsirii răspunsurilor potrivite. Nu aveau inhibiții, de parcă ar fi fost, în toate aspectele, o pereche perfect potrivită.

Calculatorul ei fu adus în dimineața următoare, și fu așezat într-un colț din biroul lui Lucas. Era ciudat să vadă ecranul familiar în noua locație. Dar își aminti imediat cu supunere că așa era potrivit. Vechea casă nu mai era casa ei. Și cu cât termina mai repede treaba și continua să fie o soție bună pentru Lucas, cu atât era mai bine. Dacă Lucas dorea ca ea să termine această ultimă legătură, atunci mai bine se grăbea să o facă.

Și când Sarah aduse un carton de ouă acasă de la grădiniță în acea zi – un carton de ouă obișnuit cu o bucată mică de hârtie albastră lipită murdar pe capac – și refuză să îl arate vreunuia din părinți fără ca celălalt să fie prezent – pentru că era un dragon și era prea înfricoșător ca să fie văzut de unul singur – iar Lucas o luă după umeri pe soția sa în cel mai tovărășesc și mângâietor fel posibil în timp ce se uitau la cutia înfricoșătoare, Chrisie începu să simtă că totul începea să fie bine în sfârșit. Totul va merge bine, dacă ea va reuși să-și țină gura.

– Fiica noastră este un geniu creativ, nu-i așa, Christie? Un mic sculptor care face... Să sunăm la Academia Regală?

Își duse mâna involuntar la gură înainte să răspundă.

– În mod sigur este foarte deșteaptă, Lucas, murmură supusă.

Lucră toată după-amiaza. Și o parte din seară. Vroia să termine treaba de dragul lui Lucas, și trebuia să recunoască că era scuza perfectă pentru a-l evita în timpul zilei. Nu prea vroia să-l evite seara. El, în mod clar, simțea cam la fel.

Ziua următoare era sâmbătă. Lucas o duse pe ea și pe Sarah la Gloucester pentru a cumpăra haine pentru fetiță. Când Sarah era prin preajmă, Lucas era foarte drăguț. Umorul lui sec dispărea, și era o companie plăcută, relaxantă. Era și necrezut de ferm. Când Christie își trecu mâna de probă printr-un stativ de rochii în magazinul pentru copii, Lucas puse o grămadă de lucruri pe tejghea și îi puse o mulțime de întrebări vânzătoarei.

– De unde crezi că putem lua impermeabile bune de mărimea ei?

... Și încălțăminte...? Și niște pulovere frumoase; nu-mi plac cele fluorescente, care se pare că sunt singurele pe care le aveți...

Lui Christie îi plăcu ziua. Lui Sarah îi plăcură pantofii albi, ascuțiți, nepotriviți. Și nu s-au oprit să facă cumpărături doar pentru Sarah. Lucas le duse la un magazin pentru adulți și îi spuse să ia niște lucruri și pentru ea.

– Nu am purtat niciun sfert din lucrurile pe care le-am cumpărat din Londra, se plânse.

Lucas zâmbi, liniile de pe fața lui făcând niște curbe nefamiliare, iar ochii lui străluciră.

– Oh, dragă. Întotdeauna ai fost obsedată de matematică, oftă ridicându-și o sprânceană amuzat. Deci câte lucruri ar trebui să cumperi ca să nu fi purtat șapte-optimi din ele? Sau, mai greu, să nu fi purtat zero virgulă șaptesprezece din ele? Acum haide, Christie... pune-ți creierul bătrân la treabă...

Ea dădu din mâini.

– Probabil că am purtat deja zero virgulă șaptesprezece din ele, murmură, creierul ei rapid prinzând gluma imediat. Dar nu asta contează, adăugă neputincioasă.

– Nu? Atunci ce contează?

– Ei bine, doar că părea puțin... risipitor.

El scutură din cap.

– Risipitor? Dar nu-ți spun să le arunci pe celelalte nepurtate.

– Știu, dar ...

– Dar, îți spun eu ce să faci. Poartă două sau trei rânduri de haine pe zi. Astfel, în curând, le vei purta pe toate și nu-ți va mai părea rău. Desigur, adăugă, uitându-se la ea, îmi vei strica vederea pentru câteva zile, dar cred că pot suporta sacrificiul dacă faci un compromis să nu porți nimic în pat.

Christie se înroși furioasă, privind în jur să verifice dacă nu asculta nimeni. Nu era nimeni. Apoi se uită la el. Oh, dacă ar putea fi așa mereu...

Dar nu rămase așa pentru mult timp. Lucas apăru în seara aceea arătând obosit și prost dispus. Își luă ceva de băut, se așeză pe scaunul lui lângă foc, și spuse:

– Am fost invitați la conac pentru masa de duminică, mâine.

Christie se crispă.

– Părinții tăi știu că suntem ...? Se întrerupse.

– Cuvântul este "căsătoriți", Christie. Are mai mult de patru litere. Nu te voi pune să te speli cu săpun pe gură dacă o spui tare. Și răspunsul este da. Știu că suntem căsătoriți.

– Ce cred?

El ridică din umeri.

– Cui îi pasă? spuse, apoi ridică ziarul și începu să citească.

Christie era speriată de moarte când plecară, îmbrăcați frumos, la doisprezece și jumătate în ziua următoare. Lucrurile nu au fost mai ușoare când mama lui Lucas, palidă, își întinse o mână veștejită și spuse:

– Nobilul Lucas căsătorit cu o fată din sat. Chiar ne-a surprins. Totuși sper că veți fi fericiți indiferent...

Tatăl său masiv se holbă la Christie și nu spuse nimic. Apoi se întoarse spre Lucas și murmură destul de tare:

– Ce fetiță drăguță. De-abia ai ieșit din școală și ai pus mâna pe un campion.

Lucas îi aruncă o privire aspră. Apoi se întoarse la mama sa și spuse:

– Mulțumesc pentru urări, mamă. Te asigur că eu și Christie suntem deja mai fericiți decât îți poți imagina.

Christie își mușcă buza. Îi venea să râdă. Știind dispoziția mizerabilă notorie a părinților lui, nu se aștepta la un comentariu pozitiv față de noul lor mariaj! Dar dintr-o dată se simți în siguranță. Lucas poate că era îngrozit de soția lui, dar nu-i va lăsa sub nicio formă pe părinții lui să suspecteze că mariajul lor nu era perfect.

Chiar așa făcu. O prezentă mândru pe fiica lui bunicilor lugubri

apoi continuă să amintească cu fiecare ocazie, cu o mândrie pompoasă că atât Christie cât și Sarah ar fi de neprețuit pentru orice bărbat.

Când încheie activitatea pe calculator, Christie se chinui să-și găsească o altă ocupație. O avea pe Sarah lângă ea după-amiaza și în weekenduri, dar acum trebuia să o împartă pe fiica ei cu Lucas și Janine într-un fel în care nu trebuise să o împartă niciodată. Sarah era un copil încrezător și dezinvolt. Era încântată de orice atenție suplimentară pe care o primea, iar Christie se bucura pentru ea. Dar nu putea umple orele de singurătate. Lucas muncea din greu, și de multe ori era pe moșie. Când pleca el, ea călărea. Niciodată nu fusese prea pricepută la călărit, în ciuda entuziasmului ei, dar se bucura oricum.

Într-o dimineață, Lucas o surprinse aducându-i chiar el micul dejun. Îi aduse tava strălucitoare, apoi se așeză pe marginea patului și o privi bându-și ceașca de ceai.

– Suntem căsătoriți de mai mult de o lună, spuse scurt.

– Da.

– Nu ai avut încă menstruație.

Christie își puse ceașca jos.

– Nu... confirmă, simțindu-se alarmată.

– De obicei o ai regulat?

Ea îl privi panicată.

– De obicei, dar e foarte posibil să-mi lipsească de câteva ori când...

– Când trebuia să o ai?

– Cam cu dooăsprezece zile în urmă, dar uneori când se întâmplă ceva important în viață, e posibil să ....

– Atunci, ești însărcinată, anunță Lucas, stând în picioare și frecându-și mâinile de pantalonii de călărie cu un aer încântat.

– Bine.

– Dacă sunt, atunci ...

– Ești.

Ea aprobă ușor. Simțise, o dată sau de două ori o înțepătură slabă în sâni. Era aproape sigură și ea...

– De ce ești încântat? spuse rece.

Dar Lucas doar spuse tăios:

– Nu vrei ca Sarah să fie un copil singur, nu?

– Nu. Dar tot nu înțeleg de ce ești așa de încântat.

Lucas nu răspunse. Doar zâmbi aspru și apoi ieși din cameră cu un aer evident fericit.

Capitolul 10

Sarcina a fost confirmată peste o săptămână de doctorul local. Lucas era mai drăguț cu ea, în ansamblu, dar ea avea impresia că e ceva temporar, din cauza condiției ei. Fusese speriată când aflase că e însărcinată cu Sarah. Speriată, emoționată și încântată. Circumstanțele nu erau potrivite, dar se bucura pentru noua viață care creștea în ea – și pentru faptul că noua viață era parte din Lucas. Simțea la fel și acum.

Singura diferență era că, de data asta, Lucas era clar încântat. Și nu era nici de dragul lui Sarah. Avea aerul unui om care, cel puțin într-un aspect, era pe deplin mulțumit de viața sa. Nu era nicio îndoială că Lucas își dorea acest copil.

O găsi într-o după-amiază îngrijindu-l pe Soloman.

– De ce dracu faci asta? spuse brusc.

– Îmi place să fac asta.

– Trebuie să te odihnești.

Ea tremură, neștiind ce să spună. Mulți bărbați erau prea protectori când soțiile lor erau însărcinate – sau cel puțin așa auzise. Dar ea nu se simțea ca o invalidă, și era sigură că nu e niciun motiv pentru care să nu facă câte ceva cu moderație. Apoi spuse evaziv:

– Dar Lucas, chiar...

El oftă iritat.

– Du-te și stai jos înăuntru. Mă duc să o sun pe mătușa ta să vină să aibă grijă că te odihnești.

O trata ca pe un copil incompetent cum și-o imaginase întotdeauna.

– Nu trebuie să mă odihnesc, se plânse, dar Lucas nu asculta.

O mașină o aduse pe mătușa Sassy din Londra. Era încântată să fie din nou în sat, și mai ales încântată să fie cu Christie și Sarah din nou. Christie nu dorise ca mătușa ei să vină. Îi era deja greu, să se obișnuiască cu acest mariaj. Mătușa Sassy avea un spirit de observație foarte dezvoltat. Dar, totuși, fu foarte încântată să o vadă.

– Un alt copil! spuse, dând din mâini de încântare în timp ce doi băieți de la grajduri se chinuiau să o scoată din mașină și să o sprijine pe cadrul ei de mers.

– Cea mai bună veste pe care am avut-o de săptămâni întregi.

Merse în camera de zi, salutându-le pe Maudie și pe doamna Brewer și pe Ellen și pe Tommy și pe toți ceilalți care se îngrămădiseră să o salute pe vechea lor prietenă.

Lucas și Sassy se înțelegeau destul de bine.

– Ce mai faci, bătrână diavoliță? spuse Lucas, zâmbind, cu ochii sclipind vesel. Se așeză în fața mătușii Sassy, își întinse picioarele și se relaxă de parcă era pe deplin liniștit.

– Chiar bătrână diavoliță! răspunse mătușa Sassy, cu ochii strălucindu-i. Dar trebuie să fii și tu la fel ca să-l recunoști pe altul. Dar să nu-mi spui așa în fața altora. Trebuie să mă gândesc la reputația mea – spre deosebire de tine. Întotdeauna te-ai străduit ca lumea să creadă ce e mai rău despre tine, Lucas Merrick. Și mă îndoiesc că vreodată ai fost dezamăgit de rezultat.

– Doar în ceea ce te privește pe tine, răspunse Lucas aspru. Dar nu mă flatez singur că datorită mie ai ales să ai o părere bună despre mine. Este doar pentru că îți place să înoți împotriva curentului. Se potrivește imaginii tale să ai o părere bună despre mine. Nici mai mult, nici mai puțin.

Inima lui Christie era agitată privindu-i stând de vorbă. Avea un sentiment ciudat de apreciere pe marginea atmosferii provocatoare pe care o creaseră între ei. Odată, cu mult timp în urmă, când ea avea treisprezece, paisprezece și cincisprezece ani, erau așa împreună, în timp ce jucau șah la casa parohială, sau când prindeau caii pierduți, sau când își schimbau anumite priviri când apărea perechea de bătrâni nenorociți. Numai că atunci nu vedea ceea ce putea să vadă acum. Era prea tânără să înțeleagă că lui Lucas îi plăcea acest dialog periculos, tăios și înțepător.

Remarcele lui caustice nu aveau intenția să rănească. Le folosea pentru a crea o conspirație de înțelesuri nespuse. Odată ce înțelese asta, fu încântată de ideea că odată o inclusese și pe ea în intriga lui. Dar exaltarea ei dispăru când realiză câți ani trecuseră de când jucase astfel de jocuri verbale cu ea. Lucas se decisese cu mult timp în urmă că era prea copilăroasă pentru a merita atenția lui.

Mătușa Sassy se instală bine, în ciuda faptului că era forțată să se uite la televizor în ceea ce numea ea "hambar înfrumusețat". Susținea că încă mai miroase a vaci acolo. Ca Sarah și părinții lui Lucas, prezența lui Sassy se dovedi a fi o protecție împotriva cuvintelor dure ale lui Lucas. Christie trebuia să fie mulțumită, însă se simțea neliniștită. Prefera ca Lucas să-i amintească ce simte cu adevărat pentru ea. Se putea obișnui cu această situație, și unde ar fi dus-o asta?

Când Canon Percival veni în vizită, Christie răspunse la ușă.

– Doamne! Ce vești minunate... Și draga mătușă a ta e cu tine. Trebuie să fii foarte fericită.

Bastonul cu vârf de cauciuc al mătușii Sassy se auzi în spatele lor pe podeaua lustruită.

– Nu, nu este, Percy, anunță Sassy. Este foarte nefericită. Desigur, nu mi-ar spune mie de ce. Sunt doar mătușa ei veselă. Dar îți va spune ție, nu-i așa, Christie?

– Nu am nimic de spus, oftă Christie, zâmbind peste umăr spre

mătușa ei. Sunt foarte fericită, Canon Percival. Sincer. Nu știu de ce mătușa Sassy crede asta.

– Ha! spuse mătușa ei, privindu-l pe preot cu înțeles.

Christie se scuză și dispăru. Se schimbă într-o pereche veche de blugi, tricou și hanorac și ieși să încalece mica iapă pe care o călărea de obicei. Acum era decembrie. Copacii erau goi, iar cerul era de un gri glaciar.

Călărea încet pe pământul moale, cu mâinile reci, cu obrajii roșii din cauza vântului. Era bine aici pe cal. Era departe de toate lucrurile care amenințau să o copleșească. Lucas. Cel mai mult Lucas. De fapt, numai Lucas. Numai Sarah o mai putea face să zâmbească sincer.

Călări până când se simți destinsă și se pregătea să se întoarcă, când auzi vocea lui Lucas urlând la ea de la distanță. Se uită peste umăr. Ținea capul unui cal mare, negru, în depărtare. Ea își aplecă capul, și înghionti iapa mai departe. Chiar nu putea înfrunta o doză din Lucas acum. Trecu ceva până auzi bubuitul copitelor în spatele ei. Privind din nou prudent îl văzu pe Lucas, călărind fără șa, îndreptându-se în direcția ei într-un ritm furios. Ea se îndreptă spre pădurea din spatele casei mătușii ei. El nu putea să călărească printre crengi. Poate că se va întoarce când va vedea pe unde a luat-o.

Când o găsi stătea călare pe vechiul copac căzut. Era ud și acoperit de mușchi acum, iar ea simțea răcoarea intrându-i în haine.

– Ce dracu vrei să faci? se răsti.

– Îmi pare rău, Lucas. Oftă sfioasă. Ar fi trebuit să vin când m-ai chemat.

Merse spre ea, ridicându-și pumnul de parcă ar fi vrut s-o lovească, furia alterându-i trăsăturile. Ea se cutremură. Fusese nepoliticos din partea ei să îl ignore, dar chiar nu putea înțelege de ce e atât de nervos. Își coborî pumnul când se apropie, și punându-și mâinile pe șolduri, o privi furios.

– Cățea! urlă printre dinții încleștați.

Christie se uită la el în sus alarmată. Era îngrozitor de șocată de ceea ce citea pe fața lui. O ura. Bietul Lucas. Oricât ar încerca nu va reuși niciodată să-l facă fericit. Ochii i se umplură de lacrimi de regret. Niciodată nu ar fi trebuit să-l forțeze să afle că Sarah este copilul lui. Știuse intuitiv că nu trebuie să facă asta, dar o făcuse dintr-un impuls necontrolat și acum el trebuia să plătească prețul. El nu vroia să știe.

– Îmi pare rău, murmură slab.

– Nu, nu îți pare! o provocă tăios. Continui să te porți ca un câine laș, supus când sunt prin preajmă. Dar nu mă păcălești niciun minut, Christie. Nu-ți pare deloc rău.

Ea îl privi. Fața lui era aproape de nerecunoscut.

– Serios îmi pare rău, Lucas, chiar dacă mă crezi sau nu. Mai rău decât pot spune. Se simțea foarte umilită văzând dovada urii lui pe trăsăturile lui contorsionate.

El privi în jur.

– Acesta este luminișul în care mi-ai spus că Sarah nu este copilul meu, spuse crud.

Ea nu putu să răspundă.

– Minciuni... continuă batjocoritor, respirația lui aburind aerul. Gura lui exprima dispreț. Numai minciuni, Christie. Hai, să nu mai stăm aici să mai aud din nou vreuna din minciunile tale ticăloase. Poți să mergi spre casă, acum. Încet. Apoi vei face un duș cald și te vei băga în pat. Voi chema doctorul să te vadă.

– Doctorul? Lucas, este ridicol... De ce Dumnezeu ar trebui...? Se întrerupse. Foarte bine, Lucas, oftă, neînțelegând. Cum spui tu.

El întinse mâna și o luă de umăr. O privea cu o ferocitate care ei i se păru îngrozitoare.

– Oprește-te, răcni. Nu te mai purta așa! Nu pot să suport!

– Cum? murmură, încercând să iasă din strânsoarea lui dureroasă. Acum era înfricoșată. Era nervos... și toată povestea cu doctorul. Chiar nu înțelegea...

– Da, domnule. Nu, domnule. Trei saci plini, domnule. De ce faci asta? Vrei să mă faci să plătesc că te-am obligat să te căsătorești cu mine? De asta continui să imiți modul în care mama mea se poartă cu tatăl meu? Dacă e așa, atunci este modul cel mai groaznic posibil!

– Nu! exclamă indignată. Nici măcar nu mi-a trecut prin cap vreodată...

Apoi, îi veni să râdă pentru că avea dreptate. Era exact felul în care mama sa se purta cu tatăl său. Nu îndrăzni să râdă, totuși. Știa că l-ar fi enervat și mai mult.

– Uite, Lucas... tot ce am încercat să fac este să fiu plăcută. Doar atât.

– Și crezi că ar putea să-mi placă să te porți prostește ca o păpușă din cârpă plină de budincă de orez cu lapte? Mincinoaso!

– Crezi sau nu, asta e tot ce vreau să fac, Lucas.

– Asta și să pierzi copilul.

– Ce?

– De asta ai plecat să călărești azi, nu?

– Nu! Lucas, cum poți să spui așa ceva? Era cu adevărat îngrozită de acuzație. Se vedea pe fiecare părticică de pe fața ei.

Lucas se opri o clipă, apoi îi dădu drumul.

– Îmi pare rău că am spus asta, spuse tăios. Dar m-ai speriat groaznic când te-am văzut galopând așa.

Ea îl privi indignată.

– Sunt bine, sănătoasă și tânără, Lucas. Nu-mi face niciun rău să călăresc puțin. Înghiți greu. A fost un lucru îngrozitor pe care l-ai spus.

El ridică din umeri rece.

– Mi-am cerut scuze. Cred că niciodată nu am trecut cu adevărat de decizia ta de a avea un avort data trecută. Vreau să spun, știu că nu ai făcut-o, și că aveai doar optsprezece ani, așa că nu pot să te acuz, dar chiar și așa ...

– Despre ce vorbești, Lucas? țipă indignată. Niciodată nu am vrut să fac avort! Ideea asta nici nu mi-a trecut prin cap.

Acum era rândul lui Lucas să se uite la ea neîncrezător.

– Mi-ai spus chiar aici în acest luminiș. Sau a fost tot una din minciunile tale? Minciuni atât de obișnuite și neimportante încât nici nu te chinui să le ții minte.

– Eu... Eu nu am spus asta, Lucas, șopti.

El ridică din umeri.

– Nu. Ai uitat. Asta e tot. De fapt, nu pot să-mi imaginez că ai spus-o serios – nici atunci. Dar oricum erai hotărâtă să îmi vinzi tot felul de gogoși, în ziua aceea. Ce diferență mai făcea una? Dar eu nu am uitat nimic, Christie. Îmi amintesc fiecare cuvânt pe care l-ai spus... fiecare expresie de pe fața ta... îmi amintesc tot. Dar probabil că tu nici măcar nu-ți amintești că am avut acea conversație chiar aici în acest loc, nu?

Christie se uită în sus la copacul rănit. Era tânăr și puternic. Chiar gol de frunze, părea drept, adevărat și sănătos. Urma de la creanga ruptă devenise gri și netedă. Copacii, se părea că se vindecă ușor.

– Îmi amintesc, spuse ușor. Și nu am spus nimic despre un avort. Fu cuprinsă dintr-o dată de o furie chinuitoare. Cum aș fi putut, când eu însămi eram un copil accidental? Mama mea avea o inimă slabă... Fusese avertizată. Chiar și așa, a vrut ca eu să mă nasc. Cum am făcut și eu cu Sarah, din primul moment. Și cum fac și cu acest copil.

Își puse mâinile tandru pe abdomen. Părea că își ia energie din acest gest. Trebuia să vorbească acum pentru a-și proteja copilul nenăscut. Copilul nu putea auzi sau înțelege – dar era acolo cu ea, și nu putea să lase să fie acuzată pe nedrept.

Își dădu părul auriu-castaniu din ochii ei albaștrii strălucitori.

– Te-am mințit, Lucas. Am crezut că așa e mai bine. Dar nu mint despre asta. Nu știu ce am spus de ți-a dat ideea că mă gândesc... la ceva ca asta. Dar ai înțeles greșit. Foarte greșit.

El se holba la ea.

– Ai spus că e corpul tău – alegerea ta. Eu... Oftă, încruntându-se. Părea foarte drept. Nici măcar nu m-am gândit să pun la îndoială. După ce am făcut dragoste ai insistat că nu poți fi însărcinată, înțelegi. Erai atât de tânără – atât de neștiutoare... Nu înțelegeam cum poți fi atât de sigură – numai dacă erai atât de imatură încât nu puteai să suporți ideea și... ei bine, excludeai această posibilitatea pur și simplu. Așa că atunci când ai spus că vei alege ca viața ta să nu fie distrusă, a părut evident ce intenționai. De asta te-am implorat să-l dai spre adopție. Pentru numele lui Dumnezeu, Christie, altfel de ce ți-aș fi spus să faci asta dacă nu aș fi crezut că te gândești să faci ceva mai rău?

Ea își mușcă tare buza de sus.

– Pentru că nu-ți plăceau copiii, Lucas. Recunosc că te-ai schimbat de când ai cunoscut-o pe Sarah, și cred că ești un tată bun, așa că nu vreau să insist. Dar atunci îi urai.

El scutură din cap.

– Acum tu mă acuzi că mint, spuse.

Christie se uită la Lucas cu o dragoste imensă și cu o amărăciune imensă. Capul lui era ridicat, de parcă ar fi vorbit spre soare. Dar nu era soare, doar o lumină gri, glaciară care se strecura printre crengile goale ale copacilor. Primăvara era departe. Și această conversație le distrugea orice rămășiță de bune intenții care le ținuse mariajul până acum.

– Nu, spuse ușor în sfârșit. Nu asta. Sau cel puțin, cred că te minți cumva singur. Se pare că ai un obicei să faci asta. Pot înțelege de ce... ai ales să înțelegi greșit orice-aș fi spus eu în acea zi.

– Crezi că mă mint singur?

– Da.

– Pentru numele lui Dumnezeu, de ce ai crede asta?

Pentru că, se gândi, pentru că ești puternic, neînfricat și hotărât. Pentru tine lumea este albă și neagră. Îți trăiești viața după anumite

principii clare încât nu vezi grămada de gri din viețile oamenilor, și ceața de pe margini.

– Chiar contează? spuse ușor. Ideea e asta, în orice caz, nu ai crezut că e potrivit ca eu să-mi cresc copilul. Oricine ar fi fost tatăl. Ce ai fi spus dacă ți-aș fi spus atunci că Sarah e a ta?

– Te-aș fi cerut de nevastă, desigur.

Părea atât de sigur. Și oh, era un lucru atât de dureros de auzit. Era adevărat, sau se păcălea singur, din nou? O iubea pe Sarah acum. Își dorea acest copil nou. Schimbase lumea în această nouă imagine...? Schimbase negrul, în mod miraculos, în alb? Își scutură capul cu amărăciune.

– Nu te cred, Lucas, spuse tremurător, și se uită la copacul rănit.

Nu avu ocazia să-l studieze foarte atent. Degetele lui Lucas o prinseră de barbă și îi întoarse fața spre el.

– Ce dracu tot spui? Știu că vrei să mă faci să regret că m-am căsătorit cu tine, dar asta e absurd. Sigur că m-aș fi căsătorit cu tine!

Christie îi dădu mâna la o parte. Fu cuprinsă de o furie sălbatică, disperată. Cum puteau să-și rezolva vreodată problemele dacă el continua s-o trateze astfel... ? Dacă o va mai acuza va sfârși prin a recunoaște că nu a cunoscut niciodată un alt bărbat în afară de el – că îl iubea de când își putea aminti. Și atunci el va ști de ce o urăște și se va simți prins în capcană și nemulțumit, și dacă vor rămâne împreună copiii vor suferi, și dacă nu... Ei bine, dacă nu vor rămâne ea nu-și putea imagina că va putea supraviețui. Să stea lângă Lucas în fiecare seară, să facă dragoste cu el, umpluse un gol atât de chinuitor în viața ei încât știa că nu va putea suporta niciodată pierderea lui.

– Oprește-te, Lucas! țipă. Nu mai spune astfel de lucruri! Nu vroiai să te căsătorești atunci... Nu vroiai copii. Urai chiar și ideea!

– Christie, nu este adevărat!

Ea își îngropă fața în mâini.

– Este adevărat... murmură.

El o prinse de braț.

– Nu îți face bine, să te superi așa. Și este frig. Mai bine vii acasă să te calmezi, spuse cu o voce slabă, obosită.

– Mai ai multe de spus, nu-i așa? se răsti acuzator.

El aprobă ușor.

– Da. Dar nu le voi spune. Nu ar face niciun bine. Acum hai acasă și încearcă să te liniștești.

Îl urmă fără să se împotrivească, mâna lui încă ținând-o de mijloc. Luară caii și îi duseră încet peste câmp.

Când ajunseră, Canon Percival plecase, iar Sassy croșeta. Lucas o ținea pe Christie de umăr. Bine. Va face lucrurile să pară normale în ochii mătușii sale.

– Tinerilor, ați avut o plimbare plăcută? întrebă, apoi, fără să aștepte un răspuns, își ridică lucrul. Este un șal, anunță.

– Doamne. Deja ai făcut jumătate, spuse Christie.

– Mai bine să avem lucrurile terminate mai devreme. Nu știi niciodată... murmură bătrâna încet.

– Dar e programat în iulie! exclamă Christie.

Sassy oftă.

– Va veni când va fi pregătit; asta spun tot timpul când întreabă lumea. Cum pot să știe doctorii când e gata un copil să se nască? Vorbesc prostii. Oricum, să vină mai devreme e o trăsătură de familie. Mama ta s-a născut mai devreme. Tu la fel. Și săraca Sarah a stat în acel loc de terapie intensivă. Am văzut la televizor sărăcuții copilași, cu fire în jurul lor în cutiile alea de sticlă.

– Dar Sarah nu a fost la incubator, mătușă ...

– Nu vorbi despre asta. Superi providența! insistă mătușa ei, și își întoarse atenția la șalul care se mărea rapid.

– Dar mătușă Sassy... te-am sunat de la spital și ți-am spus tot.

Mătușa ei ridică o mână.

– Nu-mi aminti. A fost îngrozitor. M-am gândit numai la ziua în care săracul tatăl tău m-a sunat de la spital când te-ai născut tu... Nu

am înțeles niciun cuvânt din ce mi-ai spus. Eram speriată de moarte. Așa că nu-mi mai aduce aminte! insistă, și asta fu tot.

Lucas își puse mâna pe umărul lui Christie.

– Vino sus, spuse încet. Fă un duș fierbinte și schimbă-te. Te vei simți mai bine.

Lucas stătu în dormitor în timp ce ea lăsă apa fierbinte să curgă pe ea. Se simțea istovită. Îi venea să plângă, dar nu putea să facă nici măcar asta. Totul era atât de îngrozitor. Lucas nu o iubea. Știuse întotdeauna asta, dar speranța ei prostească nu murise niciodată de tot. Când se căsătoriseră acea speranță se reaprinsese. Și totuși cu cât totul părea mai fără speranță, cu atât acea mică flacără prostuță ardea mai încăpățânată. După această după-amiaza ar trebui să se stingă de tot. Lucas recunoscuse că avea o părere așa de proastă despre ea încât crezuse că ea vroia să distrugă copilul lor. Văzuse ură pe fața lui. Dar speranța încă ardea. Și acum crezuse în mod stupid că, dacă mătușa Sassy chiar credea toate lucrurile alea despre doctori, atunci probabil că Lucas chiar nu știuse când era programat copilul... Numai că sigur știa că ea născuse prematur. Dacă ar fi fost copilul lui James Lakey, atunci ar fi fost absurd, imposibil de târziu...

Când ieși din baie, înfășurată în prosoape, Lucas o aștepta, cu un halat pe braț.

– Vino, îi spuse. Pune-ți ăsta. Nu vreau să răcești.

– Mulțumesc, Lucas. Ești foarte atent, murmură, lăsând prosoapele să cadă și luându-și repede halatul. Se așeză pe marginea patului. O aștepta ceaiul cald, iar el îi turnă o ceașcă.

– Bagă-te în pat și bea ăsta, spuse.

Dădu pătura la o parte și își urcă picioarele.

– Sincer, Lucas, sunt bine. Nu se va întâmpla nimic rău.

El oftă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai protesta, sau mă voi supăra din nou. Știu că urăști orice fac ca să te ajut, dar acum suntem căsătoriți. Va trebui să te obișnuiești cu asta. Mă gândeam la tine

trecând prin prima sarcină singură, fără ca nimeni să aibă grijă de tine, și mă simțeam distrus. L-am acuzat pe el, desigur, în acel moment. Nu înțelegi cât de îngrozitor a fost, știind că nu pe el trebuia să-l acuz deloc, și că am fost eu cel care te-a lăsat să muncești atât de greu și să te chinui singură, în toți acești ani?

Ea sorbi din ceai și închise ochii.

– Îmi pare rău, Lucas.

– Oh, nu mai spune asta, se răsti aspru. Scuze, scuze, scuze. Ți-am spus mai devreme, nu mă păcălești. Nu ai vrut să-mi spui sub nicio formă că Sarah este a mea – ai făcut-o într-un mod atât de groaznic. Și apoi, în ziua următoare când am vrut să am grijă de tine și să te prețuiesc, te-ai împotrivit și te-ai dus special să lucrezi. Uite, știu cât te-ai chinuit să o crești pe Sarah. Ai fost extraordinară. Este cel mai bun copil pe care un om și l-ar dori, și totul ți se datorează ție. Dar nu înțelegi cât de îngrozitor mă face pe mine să mă simt? Mai ales când mă gândesc la toate dățile acelea când aproape că am luat legătura cu tine, și apoi am dat înapoi, pentru că, din toată lumea, eu eram ultimul de care vroiai să auzi. Dacă într-adevăr ți-ar fi părut rău m-ai fi lăsat să am grijă de tine cum se cuvine.

Sarah deschise ochii și se uită la el. Vorbise serios. Fața lui era serioasă. Gura lui nu arăta niciun pic de ironie. Și dintr-o dată acea flacără prostească începu să ardă tare ca un arzător Bunsen.

– Nu mi-am dat seama. Am crezut că tu gândești că sunt o pacoste prea tânără să fac ceva cum trebuie, și că vroiai doar să-mi dai ordine ca să-ți fac viața mai ușoară.

El urlă obosit.

– Chiar vorbești serios, sau o spui doar așa? Își scutură capul, iar ochii lui întunecați îi întâlniră pe ai ei. Era o notă de disperare în adâncimile lor de mahon. Te-ai căsătorit cu mine de dragul lui Sarah. Am înțeles asta. Nu ar fi trebuit să te fac să renunți la cariera ta, dar am vrut atât de mult să am grijă de voi amândouă – mai ales, să te văd pe tine, bucurându-te de libertatea de a te relaxa după ce

ai îndurat povara singură atâta timp. Și poate că nu ar fi trebuit să te las însărcinată atât de repede. Făcu o pauză. Nu, sigur nu ar fi trebuit să fac asta. A fost foarte nedrept din partea mea să țin planurile de nuntă secrete față de tine astfel încât să ai posibilitatea de a te asigura că nu vom concepe un alt copil. Poate că am fost obișnuit ca totul să fie cum vreau eu pentru prea mult timp... Dar dacă ai știi cât de mult am vrut să se întâmple asta...

– Tu... ai planificat acest copil?

– Da. Recunosc că a trebuit să mă asigur că nu ai când să te duci la o farmacie înainte de noaptea nunții, dar...

– Nu te-ai gândit că iau deja pastile sau ceva.

– Știam că nu iei.

– Cum puteai să știi?

– Toate lucrurile alea despre iubiți erau minciuni, Christie. Mi-am dat seama de asta de mult timp.

– Oh...

– Când ți-am spus să mă anunți când ești gata să faci dragoste cu mine... Ei bine, trebuie să recunosc că atunci am crezut că ești foarte versată. Și după aia ți-am împachetat lucrurile... Știi, cu o zi înainte să ne căsătorim. Râse blând. Nu erau chiar hainele unei tinere ispititoare – cu excepția unei rochii foarte speciale. Doamne, Christie, poți să-ți imaginezi cât de încântat am fost să găsesc acea rochie – și pantofii. Am comandat o rochie gri-deschis – am luat-o de undeva – cu sacou și pălărie. Știi, ceva de mireasă, dar mai simplă. Apoi, când am văzut acea rochie neagră am aruncat rochia nouă într-un dulap undeva.

Ochii lui păreau că au o strălucire caldă pe care ea nu o mai văzuse niciodată.

– Acea rochie... Așa mi te aminteam din acea noapte. Așa vroiam să arăți când ne căsătorim. Și apoi am găsit... Era o ironie în vocea lui. Am găsit un sutien. Îl cârpisei, era cusută o nouă închizătoare babă și moș. Era cam ciudat – și improbabil. Dacă erai genul de fată

cum vroiai tu să cred că ești... Ei bine, m-a pus pe gânduri. La început doar puțin. Apoi ne-am întors aici și am văzut cât de stingherită și rușinată erai. Dumnezeule mare – nici măcar nu știai ce îți place să bei. Ca să nu mai vorbim de pijamalele alea! Atunci mi-am dat seama că fuseseră doar... poate câțiva. Eu și el, desigur... Poate încă unul. Sunt atât de gelos când mă gândesc la asta încât înnebunesc.

Ea închise din nou ochii. Nici nu știa cât de aproape de adevăr era... Ar trebui să-i spună acum? Să lase să iasă totul la iveală? Sau avusese tot timpul dreptate – adevărul l-ar distruge? Nu spuse nimic.

– De asta m-am decis să ne păstrăm pentru noaptea nunții. M-am gândit că ar fi mai special. Și oricum, am vrut ca acest al doilea copil al nostru să fie conceput fiind căsătoriți. Dar cel puțin, am fost primul, chiar dacă am precipitat noaptea nunții noastre cu cinci ani...

– Primul...? repetă nervoasă.

– Mi-am dat seama. Noaptea petrecerii. A fost foarte... special. Și m-am simțit atât de privilegiat... Oftă greu. Oricum. Asta e istorie.

– Dar de unde ai știut? Trebui să-și muște buza pentru a se opri să nu mai spună altceva.

– De unde am știut? Ei bine, mă tem că nu eram atât de neexperimentat ca tine. Era foarte evident... Frumos. De fapt, minunat... Sper că nu te-am rănit, dar eram atât de nerăbdător... Am tot încercat să mă opresc, dar nu am reușit să mă stăpânesc...

– Nu... spuse slab. Nu m-ai rănit.

– Cred că ai fost fericită când s-a terminat. Vreau să spun, a fost un fel de obstacol pe care trebuia să-l treci înainte să te duci înapoi în Londra să te întâlnești cu ... știi... cum îl cheamă...

– Lakey.

– Da. Lisa mi-a spus că s-a întâlnit cu părinții lui și că i-au spus că e extrem de sensibil în ultimul timp, și că ieșea tot timpul... Era o fată pe care o întâlnise la școală... Și eu am fost odată de vârsta lui.

Recunoșteam semnele. Apoi Sassy mi-a spus că ai plecat din casa tatălui tău direct la Londra, și eram nebun de gelozie.

Oh, Doamne. Își puse mâna la gură.

– Ai crezut că m-am dus la el după ce am făcut dragoste cu tine...?

Ochii lui Lucas se întristară. Un colț al gurii lui se cută ușor.

– Uite, aveai doar optsprezece ani. Nu te-am învinuit. Nu mi-am permis să te învinuiesc. Erai atât de tânără... Dumnezeu știe cât m-am chinuit amintindu-mi asta. Întotdeauna ai părut mult mai mare decât anii tăi, chiar și când erai doar un copil. Diferită de orice altă fată pe care am cunoscut-o. Râse ușor, tăios. Am crezut că voi muri, forțându-mă să stau departe de tine – în fiecare vară blestemată. Mă înconjuram de femei... apoi trebuia să-mi petrec jumătate din timp să le alung! Obișnuiam să-mi tot spun în minte: "Este doar un copil... doar un copil... doar un copil... Ține-ți mâinile. Nu atinge." Mă uram că simt asta pentru tine, când tu erai un copil puțin mai mare. Mă enervam atât de tare pe mine de câte ori veneai prin preajmă. Îmi amintesc cum eram eu la șaisprezece și șaptesprezece și optsprezece... plin de viață și nerăbdător să plec. Aveai nevoie de prieteni de vârsta ta – am înțeles asta... Se opri și se uită în ochii ei. Oh, ce rost are? Tu nu vrei să auzi nimic din asta. Niciodată nu ai vrut. L-ai vrut pe acel nemernic. Ai vrut ca copilul nostru să fie al lui. Și în schimb te-ai ales cu mine, pe care în mod clar nu mă vrei.

Credea că era prea mare pentru vârsta ei? O vroia? Credea...? Se gândea...? Oh, Doamne...

Christie stătea acolo într-o tăcere împietrită, ținându-și ceașca. Încet își ridică o mână și își trecu degetele peste buze. De parcă ar fi deschis ceva, sau ar fi desenat ceva care nu mai fusese acolo niciodată.

Apoi ochii ei albaștri deveniră mai ageri. Își ridică capul ușor într-o parte. Pe buze îi apăru un zâmbet cinic.

– Nu vreau? Spuse, foarte încet și foarte sarcastic.

El părea obosit.

– Nu. Și nu începe să minți din nou. Ar fi prea jalnic.

– Ești sigur că nu te vreau?

– Da.

– De ce?

– Mi-ai spus că Sarah nu este a mea.

– Și dacă ți-aș spune că am zis asta pentru că nu am vrut să te prind în laț, Lucas?

El ridică din umeri.

– Să mă prinzi în laț? Scutură din cap.

– Oh, deci acum știi tot, Lucas, nu? Ei bine, poate că poți să mă bați la șah, dar asta doar pentru că nu am avut toți acei ani nenumărați pe care i-ai avut tu să exersezi. Nu înseamnă că tu chiar știi mai mult decât mine. Înseamnă doar că ești cu doisprezece ani mai mare decât mine. Bunicule!

O privi cu o încruntare furioasă care se transformă într-o privire de suspiciune și îngrijorare.

– Christie?

– Pentru informația ta, domnule Știe-tot, James Lakey m-a sărutat o dată. Asta a fost tot. A fost înainte ca tu să mă săruți prima oară, și, sincer, a fost groaznic. Arată ca un cimpanzeu, și îmi pare rău să o spun, dar și sărută ca un cimpanzeu. Nu am fugit la Londra ca să fiu aproape de el.

Lucas ridică ochii și se uită la ea, evident consternat.

– Christie? întrebă din nou. Vroiam să... Se opri, își puse mâinile pe șolduri și se holbă la ea.

– Trebuie să fii prevăzător, Lucas, altfel vei ajunge ca tatăl tău. Și el crede că le știe pe toate. Își puse mâinile provocator pe piept.

– Nu vorbești serios.

– Nu? Își arcui sprâncenele. Apoi flutură un deget spre el. Haide. Spune. Ce vroiai să spui?

Lucas își ridică bărbia. Ochii lui străluceau, iar fața lui arăta atât

de chinuită încât ea se gândi că poate a înghițit un măr.

– Vroiam să spun că îmi pare rău. Că ar fi trebuit să fii liberă să-ți faci treaba aia a ta atât de minunată, și să-ți conduci casa, și să te bucuri de relația specială cu copilul tău pe care ai dezvoltat-o în atâta timp. Am năvălit în viața ta și am schimbat tot. Vroiam să-ți spun chiar că poți dacă vrei să te muți înapoi în casa ta, nu te voi opri. Vroiam, totuși, să-ți spun că dacă te vei gândi vreodată să-l inviți pe domnul Lakey să bea un ceai cu copiii mei va trebui să-l avertizezi că probabil îi voi rupe gâtul dacă va accepta.

– Și care e problema?

– M-am răzgândit. Blestemat să fiu dacă te-aș lăsa să faci vreunul din lucrurile alea acum. Poți să continui să faci lucrurile cum spun eu. Cu o condiție.

– Care?

– Să continui să vorbești cu mine la fel cum o făceai...

– Vrei să spui că îți place să mă tratezi cu dispreț la vârsta ta înaintată?

– Îhî. Ce știi tu despre asta? Ești doar un copil... Ochii lui erau blânzi și foarte, foarte strălucitori.

– Asta e tot ce aveai de spus?

Urmă o pauză.

– Sărută ca un cimpanzeu?

Ea ridică din umeri.

– Nu pot fi sigură. Se poate dovedi a fi una din micile mele minciuni, la urma urmei. Niciodată nu fusesem sărutată de unul adevărat, înțelegi, așa că nu puteam face comparații. De fapt nu am mai fost sărutată decât de un singur alt membru al speciei Homo sapiens în viața mea.

– Unul?

– Da.

Urmă o pauză împietrită, apoi Lucas zâmbi ușor.

– Doamne, Christie. Ai devenit expertă în a ține patul cald destul

de repede.

– Învăț repede. Ceea ce nu are legătură cu subiectul. Uite, nu pot să-ți promit să fiu rea cu tine tot timpul. Nu sunt sigură că am puterea asta. Deci vrei să mă mut înapoi la mine acasă sau ce?

Lucas se strâmbă.

– Am vrut să te muți doar când am crezut că suferi după cineva... mai de vârsta ta. Totuși, din fericire te-ai transformat printr-o minune într-o femeie măritată, și femeile măritate bătrâne ar trebui să rămână lângă soții lor bătrâni...

Îi luă ceașca din mână și o puse pe tavă. Apoi se așeză jos lângă ea și își strecură o mână pe sub halat pentru a-i cuprinde întreaga plenitudine a sânului ei.

– Așa e mai bine, spuse. A fost un chin să-mi țin mâinile departe de tine. Voi face în așa fel încât să te țin lângă mine zi și noapte...

Își apropie fața de a ei. Ea îi simți obrazul atingându-l pe al ei.

– Este în regulă, spuse șăgalnic. Poți să mă săruți dacă vrei.

– Nicio șansă... murmură. Poți să-ți păstrezi gura ca să vorbești. Poți să-mi spui pentru început ce-ai făcut cu toată budinca aia de orez pe care o foloseai în loc de creier în ultimul timp. Sunt legat de casa asta. Dacă aflu că ai ascuns-o sub covor...

Se întinse lângă ea, în pat.

Christie râse.

– S-a evaporat datorită dorinței mele arzătoare. Acum sărută-mă, împielițatule.

Degetele lui se curbară tandru în jurul trupului ei catifelat. Degetul lui mare se juca cu sfârcul ei.

– Nu. Nu până când nu-mi explici totul despre povestea asta că eu mă mint singur. Dumnezeule mare, Christie. Este un lucru îngrozitor pe care să i-l spui cuiva. Ar fi putut avea un efect devastator asupra mea... Putea să mă deprime foarte tare!

Ea se zvârcoli sub pătură, simțindu-i trupul puternic lângă ea.

– Dar nu te-a deprimat, totuși, nu-i așa? spuse veselă.

– Din fericire pentru tine, nu. Chiar și așa, tot ar trebui să-mi explici ce te-a făcut să spui un lucru așa de neplăcut...

– Mai târziu... Te rog... Nu pot să mă concentrez să vorbesc chiar acum...

Gura lui veni foarte aproape de urechea ei. Limba lui îi urmă conturul.

– Nici eu... respiră. Doar... doar poate să mai spun un singur lucru...

– Ei? Ea se lipi de el.

– Te iubesc...

Christie își strânse pumnii și începu să-l lovească.

– Nu mă mai săruta... mormăi în gura lui.

– De ce?

– Trebuie să spun ceva...

Dar declarația ei mai avea de așteptat.

Sfârșit